

คำสารภาพความเชื่อสวิสครั้งที่สอง

ฉบับแปลไทย ผู้แปล: GOD-PLEASING BOOKS อ้างอิงหลัก: Presbyterian Church (U.S.A.), Book of Confessions, Part I of the Constitution.

บทนำทางประวัติศาสตร์

คำว่า “เฮลเวติก” เป็นคำละตินที่หมายถึง “สวิส”

บริบทของคำสารภาพความเชื่อสวิสครั้งที่สองคือคริสตจักรโปรเตสแตนต์ฝ่ายปฏิรูปในเขตสวิส-เยอรมัน

หลังจากอูลริค ชวิงลี นักปฏิรูปคนสำคัญ เสียชีวิตในสนามรบเมื่อปี ค.ศ. 1531 ไฮน์ริช

บุลลิงเกอร์ได้รับตำแหน่งต่อจากเขาในฐานะศาสตราจารย์ของคริสตจักรที่นครซูริก

บุลลิงเกอร์เป็นแบบอย่างของศาสตราจารย์ฝ่ายปฏิรูป ในฐานะนักเทศน์

เขาอธิบายพระคัมภีร์อย่างน้อยสัปดาห์ละสองครั้ง ในฐานะนักวิชาการ

เขาเขียนคำอธิบายภาษาละตินสำหรับพระคัมภีร์เดิมหลายเล่ม

และสำหรับพระคัมภีร์ใหม่ทุกเล่มยกเว้นวิวรณ์ ในฐานะนักการศึกษา เขาวางระบบโรงเรียนให้แก่ซูริก

และเป็นอธิการของคาโรลินุม ซึ่งเป็นสำนักศึกษาศาสนศาสตร์

ในฐานะผู้ที่สนใจเอกภาพของคริสตจักรและการเมือง

เขาติดต่อทางจดหมายกับผู้นำการปฏิรูปและผู้ปกครองทั่วยุโรป ในฐานะศิษยาภิบาล

เขาต้อนรับผู้ลี้ภัยทางศาสนาไว้ในบ้านของตนเอง เมื่อโรคระบาดแพร่ไปทั่วซูริกในปี ค.ศ. 1564

เขายินกรานที่จะปรนนิบัติผู้เจ็บป่วย แม้รู้ว่าตนเองอาจติดโรคและเสียชีวิตได้

ในปี ค.ศ. 1561 บุลลิงเกอร์ได้ร่างเอกสารที่ต่อมารู้จักกันในชื่อ “คำสารภาพความเชื่อสวิสครั้งที่สอง”

เดิมที่เขาตั้งใจจะผนวกเอกสารนี้ไว้กับพันธกรรมสุดท้ายที่มอบแก่คริสตจักรซูริก

แต่เหตุการณ์ในเยอรมนีทำให้เอกสารนี้เข้าสู่พื้นที่สาธารณะในเวลาไม่นาน

การเผยแพร่หลักข้อเชื่อไฮเดลเบิร์กก่อให้เกิดปัญหาแก่ผู้ที่สั่งให้จัดทำเอกสารนั้น

ชาวลูเธอรันเห็นว่าเอกสารดังกล่าวมีแนวโน้มฝ่ายปฏิรูปมากเกินไป และเรียกร้องให้เฟรเดอริก

ผู้เป็นเจ้านครผู้มีสิทธิเลือกตั้งและผู้ปกครองแคว้นพาลาติเนต ถูกนำตัวขึ้นพิจารณาคดีในข้อหานอกรีต

เฟรเดอริกซึ่งมิใช่ นักศาสนศาสตร์จึงหันไปขอความช่วยเหลือจากบุลลิงเกอร์

และบุลลิงเกอร์ได้มอบคำสารภาพความเชื่อนี้แก่เขาเพื่อใช้เป็นพื้นฐานในการแก้ต่าง เมื่อสภาจักรวรรดิ

ซึ่งเป็นองค์กรปกครองของเยอรมนี ประชุมเพื่อพิจารณาคดีในปี ค.ศ. 1566

เฟรเดอริกก็ได้รับการตัดสินว่าไม่มีความผิด

ขณะเดียวกัน คริสตจักรต่าง ๆ

ในสวิตเซอร์แลนด์ได้รับคำสารภาพความเชื่อของบุลลิงเกอร์เป็นคำสารภาพความเชื่อฉบับใหม่ของตน

เอกสารนี้ได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวางในยุโรปและที่อื่น ๆ ในเวลาไม่นาน

และถูกแปลเป็นภาษาฝรั่งเศส อังกฤษ ดัตช์ โปแลนด์ ฮังการี อิตาลี อาหรับ และตุรกี

คำสารภาพความเชื่อสัปดาห์ที่สองสะท้อนความสยองทางศาสนาของคริสตจักรฝ่ายปฏิรูป
มีน้ำเสียงพอเหมาะและมีจิตวิญญาณที่คำนึงถึงคริสตจักรสากล ตั้งแต่ย่อหน้าแรก ๆ
เอกสารนี้เน้นคริสตจักรและชีวิตของคริสตจักร
และยืนยันสิทธิอำนาจของพระคัมภีร์ในการปกครองและการปฏิรูปคริสตจักร
โดยการรวมบทความเรื่องการทรงกำหนดไว้ล่วงหน้า
เอกสารนี้เรียกคริสตจักรให้วางใจในการทรงเลือกสมาชิกของพระองค์ในพระเยซูคริสต์
ซึ่งเป็นพระคุณและเสรีภาพของพระเจ้า ขณะเดียวกัน
เอกสารนี้ยังกล่าวถึงชีวิตจริงของชุมชนที่มาประชุมกัน โดยอธิบายเรื่องการนมัสการ
ระเบียบคริสตจักรและความขัดแย้ง พันธกิจ พิธีศีล และการสมรส

บทที่ 1 ว่าด้วยพระคัมภีร์บริสุทธิ ซึ่งเป็นพระวาทะที่แท้จริงของพระเจ้า

พระคัมภีร์ตามสารบบ

เราเชื่อและสารภาพว่า พระคัมภีร์ตามสารบบของผู้เผยพระวจนะและอัครทูตผู้บริสุทธิ
ทั้งในพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ เป็นพระวาทะที่แท้จริงของพระเจ้า
และมีสิทธิอำนาจเพียงพอในตนเอง มิใช่จากมนุษย์ เพราะพระเจ้าเองตรัสแก่บรรพบุรุษ ผู้เผยพระวจนะ
และอัครทูต และยังตรัสแก่เราผ่านทางพระคัมภีร์บริสุทธิ

พระคัมภีร์มีคำสอนครบถ้วนสำหรับความเชื่อและชีวิต

ในพระคัมภีร์บริสุทธินี้ คริสตจักรสากลของพระคริสต์มีคำอธิบายที่สมบูรณ์ที่สุดเกี่ยวกับทุกสิ่งที่เกี่ยวข้อง
กับความเชื่อที่นำไปสู่ความรอด และเกี่ยวกับการวางรูปแบบชีวิตที่เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า ในเรื่องนี้
พระเจ้าทรงบัญชาไว้อย่างชัดเจนว่า ห้ามเพิ่มสิ่งใดเข้าไปในพระคัมภีร์
และห้ามตัดสิ่งใดออกจากพระคัมภีร์

พระคัมภีร์สอนความยำเกรงพระเจ้าทั้งหมดอย่างครบถ้วน

ดังนั้น เราจึงวินิจฉัยว่า ปัญหาแท้และความยำเกรงพระเจ้า การปฏิรูปและการปกครองคริสตจักร
รวมทั้งการสอนหน้าที่ทุกประการแห่งความศรัทธา ต้องได้มาจากพระคัมภีร์เหล่านี้ กล่าวโดยสรุป
พระคัมภีร์เป็นที่ยืนยันหลักคำสอน เป็นที่ปฏิเสธความผิดพลาดทั้งปวง และเป็นแหล่งคำตักเตือนทั้งสิ้น
ตามถ้อยคำของอัครทูตที่ว่า “พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้า
และเป็นประโยชน์ในการสอน ในการตักเตือน” เป็นต้น (2 ทธ. 3:16-17) อีกครั้งหนึ่ง
อัครทูตกล่าวแก่ทิโมธีว่า “ข้าพเจ้าเขียนคำสั่งเหล่านี้ถึงท่าน...
เพื่อท่านจะรู้ว่าควรประพฤติอย่างไรในพระนิเวศของพระเจ้า” เป็นต้น (1 ทธ. 3:14-15)

พระคัมภีร์คือพระวาทะของพระเจ้า

อัครทูตคนเดียวกันกล่าวแก่ชาวเอเธนส์อีกว่า

“เมื่อท่านทั้งหลายรับพระวจนะของพระเจ้าซึ่งท่านได้ยินจากเรา ท่านไม่ได้รับไว้อย่างคำของมนุษย์ แต่รับไว้อย่างที่เป็นจริง คือเป็นพระวจนะของพระเจ้า” เป็นต้น (1 ธส. 2:13)

เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าเองตรัสไว้ในพระกิตติคุณว่า “ไม่ใช่ท่านทั้งหลายเป็นผู้พูด แต่พระวิญญาณของพระบิดาของท่านตรัสผ่านท่าน” ดังนั้น “ผู้ที่ฟังท่านก็ฟังเรา และผู้ที่ปฏิเสธท่านก็ปฏิเสธผู้ที่ทรงส่งเรามา” (มธ. 10:20; ลก. 10:16; ยน. 13:20)

การเทศนาพระวจนะของพระเจ้าคือพระวจนะของพระเจ้า

ดังนั้น เมื่อพระวจนะของพระเจ้าถูกเทศนาในคริสตจักรโดยผู้เทศนาที่ได้รับการทรงเรียกอย่างถูกต้อง เราเชื่อว่าพระวจนะของพระเจ้าเองได้รับการประกาศ และผู้สัจย์ชื่อก็รับพระวจนะนั้น เราเชื่อด้วยว่าไม่ควรประดิษฐ์พระวจนะอื่นใดของพระเจ้าขึ้นมา และไม่ควรรอคอยพระวจนะอื่นจากสวรรค์ บัดนี้ควรพิจารณาพระวจนะที่ถูกเทศนาเอง ไม่ใช่ผู้รับใช้ที่เทศนา เพราะแม้ผู้เทศนาจะเป็นคนชั่วและเป็นคนบาป พระวจนะของพระเจ้ายังคงเป็นความจริงและความดีอยู่เสมอ

การเทศนาภายนอกไม่ไร้ผล

เราไม่ถือว่าการเทศนาภายนอกไร้ผล

แม้การสอนศาสนาแท้จะขึ้นอยู่กับการทรงส่องสว่างภายในโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และแม้มีเขียนไว้ว่า “แต่ละคนจะไม่สอนเพื่อนบ้านของตนอีกต่อไป... เพราะเขาทุกคนจะรู้จักเรา” (ยรม. 31:34) และ “ผู้ปลูกและผู้รดน้ำไม่สำคัญอะไร แต่พระเจ้าผู้ทรงให้เติบโตต่างหากที่สำคัญ” (1 คร. 3:7)

แม้ “ไม่มีใครมาหาพระคริสต์ได้ เว้นแต่พระบิดาจะทรงชักนำเขามา” (ยน. 6:44)

และเว้นแต่พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงส่องสว่างภายในเขา

แต่เรารู้แน่ว่าเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าที่พระวจนะของพระองค์จะถูกเทศนาภายนอกด้วย

พระเจ้าอาจทรงสอนโครเนลิอัสในกิจการของอัครทูตด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

หรือโดยพันธกิจของทูตสวรรค์ โดยไม่ต้องใช้พันธกิจของเปโตรก็ได้ แต่ถึงกระนั้น

พระองค์ก็ทรงนำเขาไปหาเปโตร ผู้ซึ่งทูตสวรรค์กล่าวถึงว่า “เขาจะบอกท่านว่าท่านควรทำอะไร”

การส่องสว่างภายในมิได้ตัดการเทศนาภายนอกออกไป

เพราะพระองค์ผู้ทรงส่องสว่างภายในโดยประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่มนุษย์

เป็นพระองค์เดียวกันที่ตรัสสั่งเหล่าสาวกว่า “จงออกไปทั่วโลก

และประกาศข่าวประเสริฐแก่สิ่งทรงสร้างทั้งปวง” (มก. 16:15) ดังนั้น ที่เมืองฟิลิปปี

เปาโลจึงเทศนาพระวจนะภายนอกแก่ลิเดีย ผู้ขายผ้าสีม่วง แต่พระเจ้าทรงเปิดใจของนางภายใน (กจ. 16:14) และเปาโลคนเดียวกัน หลังจากพัฒนาความคิดอย่างงดงาม ในที่สุดก็สรุปไว้ในโรม 10:17 ว่า

“ความเชื่อจึงเกิดจากการได้ยิน

และการได้ยินเกิดจากพระวจนะของพระเจ้าโดยการเทศนาของพระคริสต์”

วิธีปกติที่พระเจ้าทรงใช้สอนมนุษย์

พร้อมกันนั้น

เรายอมรับว่าพระเจ้าทรงสามารถส่องสว่างผู้ใดและเวลาใดก็ได้ตามพระประสงค์ของพระองค์ แม้ไม่มีพันธกิจภายนอก เพราะเรื่องนี้อยู่ในฤทธานุภาพของพระองค์

แต่เรากำลังกล่าวถึงวิธีปกติในการสอนมนุษย์

ซึ่งพระเจ้าทรงมอบแก่เราทั้งโดยพระบัญชาและโดยแบบอย่าง

คำสอนนอกกริต

ดังนั้น เราจึงรังเกียจคำสอนนอกกริตทั้งปวงของอาร์เทมอน พวกมานิเคียน พวกวาเลนติเนียน เซอร์ดอน และพวกมาร์คิออน ผู้ปฏิเสธว่าพระคัมภีร์มาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ หรือไม่ยอมรับบางส่วนของพระคัมภีร์ หรือแทรกข้อความและทำให้พระคัมภีร์เสียหาย

หนังสืออะพอครีฟ

อย่างไรก็ตาม เราไม่ปิดบังข้อเท็จจริงว่า

หนังสือบางเล่มของพันธสัญญาเดิมถูกผู้เขียนโบราณบางคนเรียกว่า “อะพอครีฟ” และบางคนเรียกว่า “หนังสือของคริสตจักร” เพราะบางคนต้องการให้อ่านหนังสือเหล่านี้ในคริสตจักร

แต่ไม่ยกขึ้นเป็นสิทธิอำนาจสำหรับตั้งความเชื่อ ดังที่อิกัสตินกล่าวไว้ใน นครของพระเจ้า เล่มที่ 18

บทที่ 38 ว่า ในหนังสือพงศ์กษัตริย์มีการอ้างชื่อและหนังสือของผู้เผยพระวจนะบางคน

แต่เขากล่าวเพิ่มเติมว่า หนังสือเหล่านั้นไม่ได้อยู่ในสารบบ

และหนังสือที่เราใช้อยู่ก็เพียงพอสำหรับความยำเกรงพระเจ้า

บันทึกผู้แปล

1. “Helvetica” แปลเชิงความหมายว่า “สวิส” เพื่อให้ผู้อ่านไทยเข้าใจทันที แต่ในบันทึกสามารถระบุว่าเป็นคำละตินได้
2. “Canonical Scripture” ใช้ “พระคัมภีร์ตามสารบบ” เพื่อสื่อว่าหมายถึงพระคัมภีร์ที่คริสตจักรรับไว้ในสารบบ ไม่ใช่เพียง “พระคัมภีร์ทั่วไป”
3. “Godliness” แปลเป็น “ความยำเกรงพระเจ้า” เพราะเป็นภาษาคริสตจักรที่เข้าใจง่ายกว่า “ธรรมิกภาพ” ในบริบทนี้
4. “Heresies” ใช้ “คำสอนนอกกริต” ซึ่งชัดเจนกว่า “มิจฉาธิฐิ” และไม่พาไปสู่กรอบพุทธศาสนา
5. “External preaching / inward illumination” ใช้ “การเทศนาภายนอก / การทรงส่องสว่างภายในโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์” เมื่อกล่าวครั้งแรก และใช้ “การส่องสว่างภายใน” ในข้อความต่อเนื่อง เพื่อรักษาโครงสร้างศาสนศาสตร์ฝ่ายปฏิรูป

บทที่ 2 ว่าด้วยการตีความพระคัมภีร์บริสุทธิ์ และว่าด้วยบรรพชน สภาคริสตจักร และธรรมเนียมสืบทอด

การตีความพระคัมภีร์ที่แท้จริง

อัครทูตเปโตรกล่าวไว้ว่า พระคัมภีร์บริสุทธิมิได้เกิดจากการตีความตามความคิดส่วนตัว (2 ปต. 1:20) ดังนั้น เราจึงไม่ยอมรับการตีความทุกรูปแบบที่เป็นไปได้ และด้วยเหตุนี้ เราจึงไม่ยอมรับว่าสิ่งที่เรียกว่าแนวคิดของคริสตจักรโรมัน คือสิ่งที่ผู้ปกป้องคริสตจักรโรมันยืนยันอย่างชัดเจนว่าทุกคนต้องรับไว้ เป็นการตีความพระคัมภีร์ที่แท้จริงหรือถูกต้อง

แต่เราถือว่าการตีความพระคัมภีร์ที่ถูกต้องตามความเชื่อและแท้จริง คือการตีความที่เก็บเกี่ยวจากพระคัมภีร์เอง คือจากลักษณะของภาษาที่ใช้เขียน จากบริบทที่ข้อความนั้นถูกบันทึกไว้ และจากการอธิบายโดยอาศัยข้อความที่คล้ายกันและแตกต่างกัน รวมทั้งข้อความอื่น ๆ ที่มีจำนวนมากกว่าและชัดเจนกว่า การตีความเช่นนี้ต้องสอดคล้องกับกฎแห่งความเชื่อและความรัก และมีส่วนอย่างมากในการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าและนำมนุษย์ไปสู่ความรอด

การตีความของบรรพชนผู้บริสุทธิ์

ดังนั้น เราไม่ดูหมิ่นการตีความของบรรพชนผู้บริสุทธิ์ทั้งฝ่ายกรีกและละติน และไม่ปฏิเสธข้อโต้แย้งหรือบทความของพวกเขาเกี่ยวกับเรื่องศักดิ์สิทธิ์ ตราบเท่าที่สิ่งเหล่านั้นสอดคล้องกับพระคัมภีร์ แต่เมื่อพบว่าพวกเขาวางข้อความที่แตกต่างจากพระคัมภีร์ หรือขัดแย้งกับพระคัมภีร์โดยสิ้นเชิง เราก็แย้งอย่างสุภาพ

เราไม่คิดว่าเราทำผิดต่อพวกเขาในเรื่องนี้ เพราะพวกเขาทุกคนเห็นพ้องกันว่า ไม่ควรถือว่างานเขียนของตนเสมอกับพระคัมภีร์ตามสารบบ แต่สั่งให้เราพิสูจน์ว่างานเขียนเหล่านั้นสอดคล้องหรือไม่สอดคล้องกับพระคัมภีร์เพียงใด และให้รับสิ่งที่สอดคล้อง และปฏิเสธสิ่งที่ไม่สอดคล้อง

สภาคริสตจักร

เราจัดคำวินิจฉัยและกฎบัญญัติของสภาคริสตจักรไว้ในลำดับเดียวกันนี้ด้วย

ใครเป็นผู้พิพากษา

ดังนั้น ในข้อพิพาทเรื่องศาสนาหรือเรื่องความเชื่อ เราไม่อนุญาตให้ตนเองยกเพียงความคิดเห็นของบรรพชนหรือคำวินิจฉัยของสภาคริสตจักรมาเป็นหลักในการโต้แย้ง ยิ่งกว่านั้น เรายังไม่ใช้ธรรมเนียมที่รับกันมา จำนวนมากของผู้ที่มีความเห็นเดียวกัน หรือความเก่าแก่ยาวนานของธรรมเนียมนั้นมาเป็นหลัก

เพราะฉะนั้น เราไม่ยอมรับผู้พิพากษาอื่นใดนอกจากพระเจ้าเอง ผู้ทรงประกาศโดยพระคัมภีร์บริสุทธิว่าสิ่งใดจริง สิ่งใดเท็จ สิ่งใดควรติดตาม หรือสิ่งใดควรหลีกเลี่ยง ดังนั้น เรายอมรับคำวินิจฉัยของคนฝ่ายวิญญาณที่ถูกดึงออกมาจากพระวาระของพระเจ้า แน่แน่นอนว่า เยาวเรียมัยและผู้เผยพระวาระคนอื่น ๆ ได้กล่าวโทษอย่างรุนแรงต่อที่ประชุมของโปรเทสแตนต์ที่ดัดขึ้นขัดกับธรรมเนียมบัญญัติของพระเจ้า

และได้ดักเตือนเราอย่างขยันขันแข็งว่า อย่าฟังบรรพชนหรือเดินตามทางของพวกเขา หากพวกเขาเดินตามสิ่งที่ตนเองคิดประดิษฐ์ขึ้นและหันเหออกจากธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้า

ธรรมเนียมของมนุษย์

เช่นเดียวกัน เราปฏิเสธธรรมเนียมของมนุษย์ แม้ธรรมเนียมนั้นจะถูกประดับด้วยชื่อเรียกที่สูงส่ง ราวกับว่าเป็นธรรมเนียมจากพระเจ้าและจากอัครทูต

เป็นสิ่งที่ส่งมอบแก่คริสตจักรโดยเสียงที่มีชีวิตของอัครทูต

และราวกับถูกส่งต่อผ่านมือของคนฝ่ายอัครทูตไปยังบิชอปในรุ่นถัดมา หากเมื่อเทียบกับพระคัมภีร์แล้ว ธรรมเนียมนั้นไม่สอดคล้องกับพระคัมภีร์

ความไม่สอดคล้องนั้นเองก็แสดงให้เห็นว่าธรรมเนียมนั้นไม่ได้เป็นของอัครทูตเลย

เพราะอัครทูตไม่ได้ขัดแย้งกับตนเองในหลักคำสอน

คนฝ่ายอัครทูตก็ย่อมไม่เสนอสิ่งที่ขัดกับอัครทูตเช่นกัน ตรงกันข้าม

เป็นเรื่องชั่วร้ายที่จะยืนยันว่าอัครทูตได้ส่งมอบด้วยเสียงที่มีชีวิตในสิ่งที่ขัดแย้งกับงานเขียนของพวกเขา

เปาโลยืนยันอย่างชัดเจนว่าเขาสอนสิ่งเดียวกันในทุกคริสตจักร (1 คร. 4:17) และอีกแห่งหนึ่งว่า

“เราไม่ได้เขียนสิ่งใดถึงท่าน นอกจากสิ่งที่ท่านอ่านและเข้าใจได้” (2 คร. 1:13) อีกทั้งในอีกแห่งหนึ่ง

เขาเป็นพยานว่าเขาและศิษย์ของเขา คือคนฝ่ายอัครทูต ได้ดำเนินในทางเดียวกัน

และร่วมกันกระทำทุกสิ่งโดยพระวิญญาณองค์เดียวกัน (2 คร. 12:18)

ยิ่งกว่านั้น ชาวยิวในอดีตมีธรรมเนียมของพวกผู้ใหญ่

แต่ธรรมเนียมเหล่านั้นถูกองค์พระผู้เป็นเจ้าปฏิเสธอย่างเข้มงวด โดยทรงชี้ว่า

การรักษาธรรมเนียมเหล่านั้นขัดขวางธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้า

และทำให้การนมัสการพระเจ้าโดยธรรมเนียมเช่นนั้นเป็นการนมัสการที่ไร้ผล (มธ. 15:1 เป็นต้นไป; มก. 7:1 เป็นต้นไป)

บทที่ 3 ว่าด้วยพระเจ้า เอกภาพและตรีเอกานุภาพของพระองค์

พระเจ้าเป็นหนึ่ง

เราเชื่อและสอนว่า พระเจ้าเป็นหนึ่งเดียวในพระสสารหรือพระลักษณะ ทรงดำรงอยู่ในพระองค์เอง

ทรงเพียงพอครบถ้วนในพระองค์เอง ทรงไม่ปรากฏแก่ตา ทรงไม่มีพระกาย ทรงใหญ่เกินขอบเขต

ทรงดำรงนิรันดร์ ทรงเป็นพระผู้สร้างสรรพสิ่งทั้งที่มองเห็นและมองไม่เห็น ทรงเป็นความดีสูงสุด

ทรงพระชนม์ ทรงให้ชีวิตและทรงรักษาทุกสิ่งไว้ ทรงฤทธานุภาพทั้งสิ้นและทรงปัญญาสูงสุด

ทรงกรุณาและทรงพระเมตตา ทรงยุติธรรมและทรงสัตย์จริง

เราจึงเกิดการมีพระเจ้าหลายองค์อย่างแท้จริง เพราะมีเขียนไว้อย่างชัดเจนว่า

“พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายเป็นพระยาห์เวห์องค์เดียว” (ฉธบ. 6:4)

“เราเป็นพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า อย่ามีพระเจ้าอื่นใดนอกเหนือจากเรา” (อพย. 20:2-3)

“เราเป็นพระยาห์เวห์ และไม่มีอื่นใด ไม่มีพระเจ้าอื่นนอกจากเรา เราไม่ใช่พระยาห์เวห์หรือ และไม่มีพระเจ้าอื่นนอกจากเรา พระเจ้าผู้ชอบธรรมและพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด ไม่มีผู้ใดนอกจากเรา” (อสย. 45:5, 21) “พระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์ พระเจ้าผู้ทรงพระเมตตาและพระคุณ ทรงกริ้วซ้ำ และบริบูรณ์ด้วยความรักมั่นคงและความสัตย์จริง” (อพย. 34:6)

พระเจ้าทรงเป็นสาม

อย่างไรก็ตาม เราเชื่อและสอนว่า พระเจ้าองค์เดียวผู้ใหญ่เกินขอบเขต ผู้เดียวและแบ่งแยกมิได้ ทรงถูกจำแนกในพระบุคคลเป็นพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ โดยไม่แยกจากกันและไม่ปะปนกัน พระบิดาทรงให้กำเนิดพระบุตรตั้งแต่นิรันดร์ พระบุตรทรงบังเกิดโดยการบังเกิดที่ไม่อาจกล่าวให้ครบถ้วนได้ และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสืบเนื่องออกจากทั้งสองพระองค์อย่างแท้จริง และทรงดำรงเช่นนั้นตั้งแต่นิรันดร์ และต้องได้รับการนมัสการร่วมกับทั้งสองพระองค์

สามพระบุคคล ไม่ใช่สามพระเจ้า

ดังนั้น จึงมิใช่มีพระเจ้าสามองค์ แต่มีสามพระบุคคล ผู้ทรงมีพระสาระเดียวกัน ทรงดำรงนิรันดร์ร่วมกัน และทรงเท่าเทียมกัน ทรงแตกต่างกันในแง่พระภาวะบุคคลและลำดับ แต่ปราศจากความไม่เท่าเทียมใด ๆ เพราะตามพระลักษณะหรือพระสาระ ทั้งสามพระบุคคลทรงสัมพันธ์กันอย่างเป็นหนึ่งจนเป็นพระเจ้าองค์เดียว และพระลักษณะพระเจ้าทรงเป็นของพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ร่วมกัน

ความแตกต่างของพระบุคคลในพระคัมภีร์

พระคัมภีร์ได้มอบความแตกต่างของพระบุคคลแก่เราอย่างแจ่มชัด เมื่อทูตสวรรค์กล่าวแก่หญิงพรหมจารีผู้เป็นสุขว่า “พระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จมาเหนือท่าน และฤทธิ์เดชขององค์ผู้สูงสุดจะปกท่าน เพราะฉะนั้นบุตรที่จะเกิดมานั้นจะได้ชื่อว่าบริสุทธิ์ เป็นพระบุตรของพระเจ้า” (ลก. 1:35) และในการรับบัพติศมาของพระคริสต์ มีพระสุรเสียงจากสวรรค์เกี่ยวกับพระคริสต์ว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา” (มธ. 3:17) พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ปรากฏในรูปเหมือนนกพิราบด้วย (ยอ. 1:32)

และเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบัญชาเหล่าอัครทูตให้ให้บัพติศมา พระองค์ทรงบัญชาให้เขาให้บัพติศมา “ในพระนามของพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์” (มธ. 28:19) ในที่อื่นในพระกิตติคุณ พระองค์ตรัสว่า “พระบิดาจะทรงส่งพระวิญญาณบริสุทธิ์มาในนามของเรา” (ยอ. 14:26) และอีกครั้งหนึ่งว่า “เมื่อองค์ผู้ช่วยเสด็จมา ผู้ที่เราจะส่งมาจากพระบิดา คือพระวิญญาณแห่งความจริง ผู้ทรงสืบเนื่องออกจากพระบิดา พระองค์จะทรงเป็นพยานถึงเรา” เป็นต้น (ยอ. 15:26) กล่าวโดยสรุป เรารับหลักข้อเชื่ออัครสาวก เพราะหลักข้อนี้มอบความเชื่อที่แท้จริงแก่เรา

คำสอนนอกกรีต

ดังนั้น เราจึงกล่าวโทษชาวยิวและชาวมุสลิม

และทุกคนที่กล่าวหมิ่นประมาทตรีเอกานุภาพอันศักดิ์สิทธิ์และควรแก่การนมัสการนี้

เรายังกล่าวโทษคำสอนนอกกรีตและผู้สอนนอกกรีตทั้งปวงที่สอนว่า

พระบุตรและพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นพระเจ้าเพียงในนามเท่านั้น

หรือสอนว่าในตรีเอกานุภาพมีสิ่งใดที่ถูกสร้าง มีฐานะรับใช้ หรืออยู่ใต้บังคับของอีกพระบุคคลหนึ่ง

หรือมีสิ่งใดที่ไม่เท่าเทียม มีมากกว่าหรือน้อยกว่า มีพระกายหรือถูกคิดเป็นเชิงกายภาพ

มีความแตกต่างในด้านลักษณะหรือพระประสงค์ มีการปะปนกันหรืออยู่อย่างโดดเดี่ยว รวากับว่าพระบุตร

และพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นเพียงความรู้สึกหรือคุณลักษณะของพระเจ้าพระบิดาองค์เดียว

ดังที่พวกโมนาร์เคียน โนเอเทียโน พรักเซียส พาทริแอสเชียน ซาเบลลิอุส เปาโลแห่งซาโมซาตา เอทีอุส

มาซิโดนีอุส พวกมานุษยรูปนิยม อารีอุส และพวกเดียวกันเคยคิด

บทที่ 4 ว่าด้วยรูปเคารพหรือรูปภาพของพระเจ้า พระคริสต์ และธรรมิกชน

รูปภาพของพระเจ้า

เพราะพระเจ้าผู้ทรงเป็นพระวิญญาณ

ทรงไม่ปรากฏแก่ตาและทรงใหญ่เกินขอบเขตในพระสารของพระองค์

พระองค์จึงไม่อาจถูกแสดงออกอย่างแท้จริงด้วยศิลปะหรือรูปภาพใด ๆ ด้วยเหตุนี้

เราจึงไม่ลังเลที่จะกล่าวตามพระคัมภีร์ว่า รูปภาพของพระเจ้าเป็นเพียงความเท็จ ดังนั้น

เราปฏิเสธไม่เพียงรูปเคารพของคนต่างชาติเท่านั้น แต่ยังปฏิเสธรูปภาพของคริสเตียนด้วย

รูปภาพของพระคริสต์

แม้พระคริสต์ทรงรับธรรมชาติมนุษย์

แต่พระองค์มิได้ทรงรับธรรมชาตินั้นเพื่อเป็นแบบให้ช่างแกะสลักและช่างวาดภาพ

พระองค์ทรงปฏิเสธว่าพระองค์ไม่ได้เสด็จมา “ล้มเลิกธรรมเนียมปฏิบัติและผู้เผยพระวจนะ” (มธ. 5:17)

แต่รูปภาพถูกห้ามไว้โดยธรรมเนียมปฏิบัติและผู้เผยพระวจนะ (ฉธบ. 4:15; อสย. 44:9)

พระองค์ทรงปฏิเสธว่าการที่พระกายของพระองค์ประทับอยู่จะเป็นประโยชน์แก่คริสตจักร

และทรงสัญญาว่าพระองค์จะอยู่ใกล้เราตลอดไปโดยพระวิญญาณของพระองค์ (ยน. 16:7) ดังนั้น

ใครจะเชื่อว่าเงาหรือรูปเหมือนของพระกายพระองค์จะเป็นประโยชน์ใด ๆ แก่ผู้ยำเกรงพระเจ้า (2 คร.

5:5) เนื่องจากพระองค์ทรงสถิตอยู่ในเราโดยพระวิญญาณของพระองค์ เราจึงเป็นพระวิหารของพระเจ้า

(1 คร. 3:16) แต่ “พระวิหารของพระเจ้าจะไปลงรอยกับรูปเคารพได้อย่างไร” (2 คร. 6:16)

รูปภาพของธรรมิกชน

และเนื่องจากวิญญาณผู้เป็นสุขและธรรมิกชนในสวรรค์ เมื่อยังมีชีวิตอยู่บนโลกนี้

ได้ปฏิเสธการนมัสการตนเองทั้งสิ้น (กจ. 3:12 เป็นต้นไป; 14:11 เป็นต้นไป; วว. 14:7; 22:9)

และกล่าวโทษรูปภาพ

แล้วจะมีใครเห็นว่าน่าจะเป็นไปได้หรือที่ธรรมชาติและทูตสวรรค์ในสวรรค์จะพอใจกับรูปภาพของตน ซึ่งมนุษย์คุกเข่าต่อหน้า เปิดศีรษะ และถวายเกียรติอื่น ๆ แก่รูปเหล่านั้น

พระเจ้าทรงตั้งการประกาศ ไม่ใช่รูปภาพ

แท้จริงแล้ว เพื่อสอนมนุษย์ในเรื่องศาสนา และเตือนเขาถึงเรื่องของพระเจ้าและความรอดของเขา องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบัญชาให้ประกาศข่าวประเสริฐ (มก. 16:15) มิใช่ให้วาดภาพและสอนฆราวาสด้วยรูปภาพ ยิ่งกว่านั้น พระองค์ทรงตั้งพิธีศีล แต่ไม่เคยทรงตั้งรูปภาพไว้ที่ใดเลย

พระคัมภีร์ของฆราวาส

นอกจากนี้ ไม่ว่าเราจะหันตาไปที่ใด เราก็เห็นสิ่งทรงสร้างที่มีชีวิตและแท้จริงของพระเจ้า หากสิ่งเหล่านี้เหมาะสม สิ่งเหล่านี้ย่อมสร้างความประทับใจที่มีชีวิตชีวาแก่ผู้มองมากกว่ารูปภาพทั้งปวง หรือภาพไร้สาระ ไร้การเคลื่อนไหว อ่อนแอ และตายแล้ว ซึ่งมนุษย์ทำขึ้น ดังที่ผู้เผยพระวจนะกล่าวอย่างถูกต้องว่า “มันมีตา แต่ดูไม่เห็น” (สดด. 115:5)

แลคแทนทีอุส

ดังนั้น เราเห็นชอบกับคำตัดสินของแลคแทนทีอุส นักเขียนโบราณ ผู้กล่าวว่า “ไม่ต้องสงสัยเลยว่า ไม่มีศาสนาแท้อยู่ในที่ที่มีรูปภาพ”

เอพิฟานีอุสและเจอโรม

เรายังยืนยันว่า บิชอปเอพิฟานีอุสผู้เป็นสุขได้ทำถูกต้อง เมื่อเขาพบม่านที่ประตูคริสตจักรผืนหนึ่งซึ่งมีภาพที่ควรจะเป็นภาพของพระคริสต์หรือธรรมชาติบางคน เขาได้ฉีกม่านนั้นลงและนำออกไป เพราะการเห็นภาพของมนุษย์แขวนอยู่ในคริสตจักรของพระคริสต์เป็นสิ่งที่ขัดต่อสิทธิอำนาจของพระคัมภีร์ ดังนั้น เขาจึงกำชับว่าตั้งแต่นั้นไป ไม่ควรแขวนม่านเช่นนั้นซึ่งขัดต่อศาสนาของเราไว้ในคริสตจักรของพระคริสต์ และควรนำสิ่งที่น่าสงสัยเช่นนี้ ซึ่งไม่สมควรกับคริสตจักรของพระคริสต์และประชากรผู้สัตย์ซื่อ ออกไปเสีย

ยิ่งกว่านั้น เราเห็นชอบกับความเห็นของออกัสตินเกี่ยวกับศาสนาแท้ว่า “อย่าให้การนมัสการผลงานของมนุษย์เป็นศาสนาของเรา เพราะศิลปินผู้ทำสิ่งเหล่านั้นเองยังดีกว่าสิ่งที่เขาทำ ถึงกระนั้น เราก็ไม่ควรนมัสการพวกเขา” (De Vera Religione, บทที่ 55)

บทที่ 5 ว่าด้วยการเคารพนมัสการ การนมัสการ และการร้องทูลต่อพระเจ้า ผ่านพระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นคนกลางแต่เพียงผู้เดียว

ต้องเคารพนมัสการและนมัสการพระเจ้าเท่านั้น

เราสอนว่า ต้องเคารพนมัสการและนมัสการพระเจ้าแท้เท่านั้น เราไม่มอบเกียรตินี้แก่ผู้ใดอื่นตามพระบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่ว่า “จงนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของท่าน และปรนนิบัติพระองค์แต่ผู้เดียว” (มธ. 4:10) แท้จริง ผู้เผยพระวจนะทั้งปวงตำหนิประชากรอิสราเอลอย่างรุนแรงทุกครั้งที่พวกเขาเคารพนมัสการและนมัสการพระแปลกปลอม ไม่ใช่พระเจ้าแท้แต่องค์เดียว

แต่เราสอนว่า ต้องเคารพนมัสการและนมัสการพระเจ้าตามที่พระองค์เองทรงสอนให้เรานมัสการ คือ “ด้วยจิตวิญญาณและความจริง” (ยน. 4:23 เป็นต้นไป) ไม่ใช่ด้วยความมกมายใด ๆ แต่ด้วยความจริงใจตามพระวจนะของพระองค์ เพื่อพระองค์จะไม่ตรัสกับเราในเวลาใดว่า

“ใครเรียกร้องสิ่งเหล่านี้จากมือของพวกเจ้า” (อสย. 1:12; ยรม. 6:20) เพราะเปาโลกล่าวด้วยว่า “พระเจ้าไม่ได้ทรงรับการปรนนิบัติด้วยมีมนุษย์ รวากับว่าพระองค์ทรงต้องการสิ่งใด” เป็นต้น (กจ. 17:25)

ต้องร้องทูลต่อพระเจ้าเท่านั้น โดยผ่านการเป็นคนกลางของพระคริสต์เท่านั้น

ในวิกฤตและการทดลองทั้งปวงของชีวิต เราร้องทูลต่อพระองค์เท่านั้น

และร้องทูลโดยผ่านการเป็นคนกลางและผู้ทูลขอแทนเพียงผู้เดียวของเรา คือพระเยซูคริสต์

เพราะเราได้รับพระบัญชาอย่างชัดเจนว่า “จงร้องทูลเราในวันทุกข์ยาก เราจะช่วยกู้เจ้า

และเจ้าจะถวายพระเกียรติแก่เรา” (สดด. 50:15) ยิ่งกว่านั้น

เรามีพระสัญญาอันกว้างขวางที่สุดจากองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ตรัสว่า “ถ้าท่านขอสิ่งใดจากพระบิดา พระองค์จะประทานแก่ท่าน” (ยน. 16:23) และ “บรรดาผู้เหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนัก จงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายได้หยุดพัก” (มธ. 11:28)

และเพราะมีเขียนไว้ว่า “คนทั้งหลายจะร้องทูลพระองค์ผู้ที่เขายังไม่ได้เชื่อได้อย่างไร” (รม. 10:14)

และเพราะเราเชื่อในพระเจ้าเท่านั้น เราจึงร้องทูลต่อพระองค์เท่านั้นอย่างแน่อน

และเราทำเช่นนั้นผ่านพระคริสต์ เพราะอัครทูตกล่าวว่า “มีพระเจ้าองค์เดียว

และมีคนกลางระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์เพียงผู้เดียว คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นมนุษย์” (1 ทธ. 2:5) และ

“ถ้าผู้ใดทำบาป เขาก็มีผู้ทูลขอแทนต่อพระบิดา คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงชอบธรรม” เป็นต้น (1 ยน. 2:1)

ไม่ควรเคารพนมัสการ นมัสการ หรือร้องทูลต่อธรรมิกชน

ด้วยเหตุนี้ เราไม่เคารพนมัสการ ไม่กราบนมัสการ และไม่อธิษฐานต่อธรรมิกชนในสวรรค์หรือต่อผู้ใดอื่น

และเราไม่ยอมรับพวกเขาเป็นผู้ทูลขอแทนหรือคนกลางของเราต่อพระบิดาในสวรรค์

เพราะพระเจ้าและพระคริสต์ผู้ทรงเป็นคนกลางนั้นเพียงพอสำหรับเรา

และเราไม่มอบเกียรติที่ควรเป็นของพระเจ้าแต่เพียงผู้เดียวและของพระบุตรของพระองค์แก่ผู้อื่น

เพราะพระองค์ตรัสไว้อย่างชัดเจนว่า “เกียรติของเรา เราจะไม่ให้แก่ผู้อื่น” (อสย. 42:8)

และเพราะเปโตรกล่าวว่า “ไม่มีนามอื่นใดฟ้าที่ประทานแก่มนุษย์

ซึ่งโดยนามนั้นเราจะต้องได้รับความรอด” นอกจากพระนามของพระคริสต์ (กจ. 4:12) ในพระองค์

ผู้ที่ยอมรับด้วยความเชื่อยอมไม่แสวงหาสิ่งใดนอกพระคริสต์

เกียรติอันสมควรที่ควรมอบแก่ธรรมิกชน

ในเวลาเดียวกัน เราไม่ดูหมิ่นธรรมิกชนหรือคิดต่ำเกี่ยวกับพวกเขา เพราะเรายอมรับว่าพวกเขาเป็นอวัยวะที่มีชีวิตของพระคริสต์ และเป็นมิตรสหายของพระเจ้า ผู้ได้มีชัยชนะอย่างรุ่งโรจน์เหนือเนื้อหนังและโลก ดังนั้น เรายรักพวกเขาในฐานะพี่น้อง และให้เกียรติพวกเขาด้วย แต่ไม่ใช่ด้วยการนั้สการแบบใด ๆ ทว่าโดยการมีความเห็นที่น่ายกย่องเกี่ยวกับพวกเขา และโดยการสรรเสริญพวกเขาอย่างเหมาะสม เรายังเลียนแบบพวกเขาด้วย เพราะด้วยความปรารถนาแรงกล้าและคำวิงวอน เราปรารถนาอย่างจริงจังที่จะเป็นผู้เลียนแบบความเชื่อและคุณธรรมของพวกเขา ได้มีส่วนในความรอดนิรันดร์ร่วมกับพวกเขา อยู่ร่วมกับพวกเขาตลอดนิรันดร์ในที่ประทับของพระเจ้า และชื่นชมยินดีร่วมกับพวกเขาในพระคริสต์

ในประเด็นนี้ เราเห็นชอบกับความเห็นของออกัสตินใน De Vera Religione ว่า “อย่าให้ศาสนาของเราเป็นการบูชาคนที่ตายแล้ว เพราะถ้าพวกเขาดำเนินชีวิตอย่างบริสุทธิ์ ก็ไม่ควรคิดว่าพวกเขาแสวงหาเกียรติเช่นนั้น ตรงกันข้าม พวกเขาต้องการให้เรานั้สการพระองค์ ผู้ซึ่งโดยการส่องสว่างของพระองค์ พวกเขาชื่นชมยินดีที่เราเป็นเพื่อนผู้รับใช้ในความดีของพระองค์ ดังนั้น พวกเขาควรได้รับเกียรติโดยการเลียนแบบ แต่ไม่ควรได้รับการเคารพนั้สการในลักษณะทางศาสนา” เป็นต้น

สิ่งที่เหลืออยู่ของธรรมิกชน

เรายังไม่เชื่อว่าสิ่งที่เหลืออยู่ของธรรมิกชนควรได้รับการเคารพนั้สการหรือการเคารพเป็นพิเศษ ธรรมิกชนโบราณดูเหมือนจะให้เกิดเกียรติผู้ตายของตนอย่างเพียงพอแล้ว เมื่อพวกเขาฝังร่างที่เหลืออยู่ลงในดินอย่างเหมาะสม หลังจากวิญญาณได้ขึ้นไปสู่เบื้องสูงแล้ว และพวกเขาคิดว่าสิ่งที่เหลืออยู่อันประเสริฐที่สุดของบรรพชนคือคุณธรรม หลักคำสอน และความเชื่อของพวกเขา ยิ่งกว่านั้น ขณะที่พวกเขายกย่อง “สิ่งที่เหลืออยู่” เหล่านี้เมื่อสรรเสริญผู้ตาย พวกเขาก็พยายามดำเนินตามสิ่งเหล่านั้นในชีวิตบนโลกนี้

การสาบานโดยพระนามของพระเจ้าเท่านั้น

คนโบราณเหล่านี้ไม่สาบานนอกจากโดยพระนามของพระเจ้าองค์เดียว คือพระยาห์เวห์ ตามที่ธรรมนูญดีของพระเจ้ากำหนดไว้ ดังนั้น เช่นเดียวกับที่มีข้อห้ามไม่ให้สาบานโดยนามของพระแปลกปลอม (อพย. 23:13; ฉธบ. 10:20) เราก็ไม่ทำคำสาบานต่อธรรมิกชนตามที่มีผู้เรียกร้องจากเรา เพราะฉะนั้น ในเรื่องเหล่านี้ทั้งหมด เราปฏิเสธหลักคำสอนที่ยกสิ่งต่าง ๆ ให้แก่ธรรมิกชนในสวรรค์มากเกินไป

บทที่ 6 ว่าด้วยการทรงจัดเตรียมและปกครองของพระเจ้า

ทุกสิ่งถูกปกครองโดยการทรงจัดเตรียมและปกครองของพระเจ้า

เราเชื่อว่าทุกสิ่งในสวรรค์และบนแผ่นดินโลก รวมทั้งในสิ่งทรงสร้างทั้งปวง ได้รับการรักษาและปกครองโดยการทรงจัดเตรียมและปกครองของพระเจ้าผู้ทรงปัญญา ทรงดำรงนิรันดร์ และทรงฤทธานภาพทั้งสิ้นนี้ เพราะดาวิดเป็นพยานว่า “พระยาห์เวห์ทรงสูงส่งเหนือประชาชาติทั้งปวง และพระสิริของพระองค์อยู่เหนือฟ้าสวรรค์ ใครเล่าเหมือนพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา ผู้ประทับอยู่เบื้องสูง ผู้ทอดพระเนตรลงมายังฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก” (สดด. 113:4 เป็นต้นไป) อีกแห่งหนึ่งว่า “พระองค์ทรงตรวจดู... ทางทั้งสิ้นของข้าพระองค์ แม้ก่อนที่จะถ้อยคำจะอยู่บนลิ้นของข้าพระองค์ ดูเถิด ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์ทรงรู้ทุกอย่างสิ้นแล้ว” (สดด. 139:3 เป็นต้นไป)

เปาโลยังเป็นพยานและประกาศว่า “ในพระองค์ เรามีชีวิต เคลื่อนไหว และเป็นอยู่” (กจ. 17:28) และ “สิ่งทั้งปวงมาจากพระองค์ โดยพระองค์ และเพื่อพระองค์” (รม. 11:36) ดังนั้น ออกัสตินจึงกล่าวอย่างแท้จริงที่สุดและสอดคล้องกับพระคัมภีร์ในหนังสือ De Agone Christi บทที่ 8 ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “นกกระจอกสองตัวชายหนึ่งเหวี่ยงมิโซ่หรือ และสักตัวหนึ่งจะไม่ตกถึงดินนอกเหนือพระประสงค์ของพระบิดาของท่าน” (มธ. 10:29) เมื่อพระองค์ตรัสเช่นนั้น พระองค์ทรงต้องการแสดงว่า สิ่งที่มนุษย์เห็นว่ามีความน้อยที่สุดก็ยังถูกปกครองโดยฤทธานภาพทั้งสิ้นของพระเจ้า เพราะพระองค์ผู้ทรงเป็นความจริงตรัสว่า นกในอากาศได้รับการเลี้ยงดูจากพระองค์ และดอกไม้ในทุ่งได้รับการทรงแต่งกายจากพระองค์ อีกทั้งพระองค์ตรัสว่า เส้นผมบนศีรษะของเราถูกนับไว้แล้ว (มธ. 6:26 เป็นต้นไป)

พวกเอพิคูเรียน

ดังนั้น เราจึงกล่าวโทษพวกเอพิคูเรียนที่ปฏิเสธการทรงจัดเตรียมและปกครองของพระเจ้า และทุกคนที่กล่าวหมิ่นประมาทว่า พระเจ้าทรงอยู่อยู่กับสวรรค์ และไม่ทรงเห็นหรือเอาใจใส่เราและเรื่องของเรา ดาวิดผู้เผยพระวจนะและกษัตริย์ก็กล่าวโทษความคิดนี้เช่นกันว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์ คนอธรรมจะลำพองไปอีกนานเท่าใด พวกเขากล่าวว่า ‘พระยาห์เวห์ไม่ทรงเห็น พระเจ้าของยาโคบไม่ทรงสังเกต’ จงเข้าใจเถิด เจ้าคนโง่เขลาที่สุดในประชาชน คนโง่เขลา เมื่อไรเจ้าจะมีปัญญา ผู้ทรงปลุกหูกจะไม่ทรงได้ยินหรือ ผู้ทรงสร้างตาจะไม่ทอดพระเนตรหรือ” (สดด. 94:3, 7-9)

ไม่ควรดูหมิ่นวิถีทางที่พระเจ้าทรงใช้

อย่างไรก็ตาม เราไม่ควรดูหมิ่นวิถีทางที่การทรงจัดเตรียมและปกครองของพระเจ้าทรงใช้ว่าไร้ประโยชน์ แต่เราสอนว่า เราควรปรับตนให้เข้ากับวิถีทางเหล่านั้นเท่าที่พระวจนะของพระเจ้ามอบไว้แก่เรา ดังนั้น เราไม่เห็นชอบกับคำพูดผลิผลลามของผู้ที่กล่าวว่า หากทุกสิ่งถูกจัดการโดยการทรงจัดเตรียมและปกครองของพระเจ้า ความพยายามและการอดสาหัสของเราก็ไร้ประโยชน์ เพียงแต่ปล่อยทุกสิ่งไว้กับการปกครองของการทรงจัดเตรียมของพระเจ้า

เราก็ไม่ต้องกังวลหรือทำอะไรเลย

แม่เปาโลเข้าใจว่าเขาเดินเรืออยู่ภายใต้การทรงจัดเตรียมและปกครองของพระเจ้า ผู้ตรัสแก่เขาว่า “ท่านต้องเป็นพยานที่กรุงโรมด้วย” (กจ. 23:11) และยังประทานพระสัญญาว่า “จะไม่มีผู้ใดเสียชีวิต... และเส้นผมสักเส้นหนึ่งจากศีรษะของพวกท่านจะไม่สูญหาย” (กจ. 27:22, 34) แต่เมื่อพวกเกลลัสคิดจะละทิ้งเรือ เปาโลคนเดียวก็กล่าวแก่นายร้อยและทหารว่า “ถ้าคนเหล่านี้ไม่อยู่ในเรือ พวกท่านจะรอดไม่ได้” (กจ. 27:31) เพราะพระเจ้าผู้ทรงกำหนดจุดจบให้ทุกสิ่ง ได้ทรงกำหนดจุดเริ่มต้นและวิถีทางที่สิ่งนั้นจะไปถึงเป้าหมายไว้ด้วย

คนต่างชาติดียกสิ่งต่าง ๆ ให้แก่โชคชะตาบาปและความบังเอิญที่ไม่แน่นอน แต่ยากอบไม่ต้องการให้เรากล่าวว่า “วันนี้หรือพรุ่งนี้เราจะไปเมืองนั้นเมืองนี้และค้าขาย” แต่ท่านเพิ่มว่า “ท่านควรกล่าวว่า ‘ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประสงค์ เราจะมีชีวิตอยู่ และจะทำสิ่งนี้หรือสิ่งนั้น’” (ยก. 4:13, 15) และออกัสตินกล่าวว่า “ทุกสิ่งที่คุณเหมือนเกิดขึ้นโดยบังเอิญในธรรมชาติสำหรับคนไร้สาระนั้น เกิดขึ้นโดยพระวณะของพระองค์เท่านั้น เพราะเกิดขึ้นตามพระบัญชาของพระองค์เท่านั้น” (Enarrationes in Psalmos 148) เช่นเดียวกัน

ดูเหมือนเป็นเพียงความบังเอิญที่ซาอูลขณะตามหาลาของบิดา ได้พบผู้เผยพระวณะชาโมเอลโดยไม่คาดคิด แต่ก่อนหน้านั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสแก่ผู้เผยพระวณะว่า “พรุ่งนี้เราจะส่งชายคนหนึ่งจากแผ่นดินเบนยามินมาหาท่าน” (1 ซมอ. 9:16)

บทที่ 7 ว่าด้วยการทรงสร้างสิ่งทั้งปวง ว่าด้วยทูตสวรรค์ มาร และมนุษย์

พระเจ้าทรงสร้างสิ่งทั้งปวง

พระเจ้าผู้ทรงดีและทรงฤทธานุภาพทั้งสิ้นนี้ ทรงสร้างสิ่งทั้งปวง ทั้งที่มองเห็นและไม่เห็น โดยพระวณะผู้ทรงดำรงนิรันดร์ร่วมกับพระองค์ และทรงรักษาสืบเหล่านั้นไว้โดยพระวิญญาณผู้ทรงดำรงนิรันดร์ร่วมกับพระองค์ ดังที่ดาวิดเป็นพยานว่า “โดยพระวณะของพระยาห์เวห์ ไฟสวรรค์ถูกสร้างขึ้น และบริวารทั้งสิ้นของมันเป็นโดยลมพระโอษฐ์ของพระองค์” (สดด. 33:6) และตามที่พระคัมภีร์กล่าว ทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างนั้นดียิ่งนัก และถูกสร้างขึ้นเพื่อประโยชน์และการใช้สอยของมนุษย์ บัดนี้เรายืนยันว่าทุกสิ่งเหล่านี้ออกมาจากจุดเริ่มต้นเดียว

พวกมานีเคียนและมาร์คิออน

ดังนั้น เรากล่าวโทษพวกมานีเคียนและมาร์คิออน ผู้คิดอย่างไม่เคารพพระเจ้าว่ามีสาระและธรรมชาติสองอย่าง อย่างหนึ่งดี อีกอย่างหนึ่งชั่ว และยังมีจุดเริ่มต้นสองอย่างกับพระเจ้าสององค์ที่ตรงข้ามกัน คือองค์หนึ่งดีและอีกองค์หนึ่งชั่ว

ว่าด้วยทูตสวรรค์และมาร

ในบรรดาสິงทรงสร้างทั้งปวง ทูตสวรรค์และมนุษย์เป็นสิงประเสริฐที่สุด เกี่ยวกับทูตสวรรค์ พระคัมภีร์บริสุทธิประกาศว่า “พระองค์ทรงทำลมห้เป็นทูตของพระองค์ และเปลวไฟให้เป็นผู้รับใช้ของพระองค์” (สดด. 104:4) อีกแห่งหนึ่งกล่าวว่า “ทูตสวรรค์ทั้งปวงมิใช่วิญญาณผู้รับใช้ที่ถูกส่งออกไปปรนนิบัติ เพื่อเห็นแก่คนทั้งหลายที่จะได้รับความรอดหรือ” (ฮบ. 1:14)

เกี่ยวกับมาร องค์พระเยซูเจ้าเองทรงเป็นพยานว่า “มันเป็นชาติกรตั้งแต่เริ่มแรก และไม่ยึดมั่นในความจริง เพราะไม่มีความจริงอยู่ในมัน เมื่อมันพุดเท็จ มันก็พุดตามธรรมชาติของมันเอง เพราะมันเป็นผู้พุดเท็จและเป็นบิดาของความเท็จ” (ยน. 8:44) ด้วยเหตุนี้ เราสอนว่า ทูตสวรรค์บางองค์ยังคงอยู่ในความเชื่อฟัง และได้รับการตั้งไว้เพื่อรับใช้พระเจ้าและมนุษย์อย่างสัตย์ซื่อ แต่ทูตสวรรค์อื่น ๆ ล้มลงโดยเจตจำนงเสรีของตนเอง และถูกโยนลงสู่ความพินาศ กลายเป็นศัตรูของความดีทั้งปวงและของผู้สัตย์ซื่อ เป็นต้น

ว่าด้วยมนุษย์

บัดนี้เกี่ยวกับมนุษย์ พระคัมภีร์กล่าวว่า ในปฐมกาลเขาถูกสร้างให้ติดตามพระฉายาและพระลักษณะของพระเจ้า พระเจ้าทรงวางเขาไว้ในสวนเอเดนและทรงให้ทุกสิ่งอยู่ใต้เขา (ปฐมก. บทที่ 2) ดาวิดอธิบายเรื่องนี้อย่างสง่างามในสดดบทที่ 8 ยิ่งกว่านั้น พระเจ้าประทานภรรยาแก่เขาและทรงอวยพรพวกเขา

เรายังยืนยันว่า มนุษย์ประกอบด้วยสสารที่แตกต่างกันสองอย่างในบุคคลเดียว คือจิตวิญญาณอมตะ ซึ่งเมื่อแยกจากร่างกายแล้ว ไม่หลับและไม่ตาย และร่างกายที่ต้องตาย แต่จะถูกให้เป็นขึ้นจากความตายในวันพิพากษาสุดท้าย เพื่อว่าในเวลานั้นมนุษย์ทั้งคน ไม่ว่าจะอยู่ในชีวิตหรือในความตาย จะดำรงอยู่ตลอดไป

กลุ่มคำสอนผิด

เรากล่าวโทษทุกคนที่เยาะเย้ย หรือใช้เหตุผลแยบยลทำให้เกิดความสงสัยเกี่ยวกับความเป็นอมตะของจิตวิญญาณ หรือผู้ที่กล่าวว่าจิตวิญญาณหลับอยู่หรือเป็นส่วนหนึ่งของพระเจ้า กล่าวโดยสรุป เรากล่าวโทษความคิดเห็นทั้งหมดของมนุษย์ ไม่ว่าจะมีความมากมายเพียงใด ที่เบี่ยงเบนไปจากสิ่งที่พระคัมภีร์บริสุทธิในคริสตจักรอัครสาวกของพระคริสต์ได้มอบแก่เราเกี่ยวกับการทรงสร้าง ทูตสวรรค์ วิญญาณชั่ว และมนุษย์

บทที่ 8 ว่าด้วยการล้มลงของมนุษย์ บาป และสาเหตุของบาป

การล้มลงของมนุษย์

ในปฐมกาล มนุษย์ถูกสร้างตามพระฉายาของพระเจ้า ในความชอบธรรมและความบริสุทธิ์แท้ เป็นคนดีและเที่ยงตรง แต่เมื่อเขาละทิ้งความดีและความชอบธรรม ด้วยการยุงของงูและด้วยความผิดของตนเอง เขาจึงตกอยู่ใต้อำนาจของบาป ความตาย และความทุกข์ยากหลากหลาย และสิ่งที่เขากลายเป็นโดยการล้มลง คืออยู่ใต้อำนาจของบาป ความตาย และความทุกข์ยากหลากหลาย ลูกหลานทั้งปวงที่สืบมาจากเขาก็เป็นเช่นนั้นด้วย

บาป

โดยคำว่า “บาป” เราหมายถึงความเสื่อมทรามโดยกำเนิดของมนุษย์ ซึ่งถูกส่งต่อหรือแพร่กระจายมายังเราทุกคนจากบิดามารดาผู้แรกของเรา โดยความเสื่อมทรามนี้ เราจมอยู่ในความปรารถนาที่บิดเบี้ยวและหันหลังให้ความดีทั้งปวง มีใจเอนเอียงไปสู่ความชั่วทั้งสิ้น เต็มไปด้วยความอธรรม ความไม่ไว้วางใจ การดูหมิ่น และความเกลียดชังพระเจ้า เราไม่สามารถทำหรือแม้แต่คิดสิ่งดีใด ๆ จากตัวเราเองได้

ยิ่งกว่านั้น เมื่อเราเติบโตขึ้น เราก็นำผลที่เสื่อมทรามซึ่งสมกับต้นไม้ชั่วออกมา โดยความคิด คำพูด และการกระทำชั่วที่ทำต่อธรรมบัญญัติของพระเจ้า (มธ. 12:33 เป็นต้นไป) ด้วยเหตุนี้ ตามสิ่งที่เราสมควรได้รับเอง เราจึงอยู่ใต้พระพิโรธของพระเจ้า และสมควรรับโทษอันยุติธรรม ดังนั้น เราทุกคนคงถูกพระเจ้าทอดทิ้งไปแล้ว หากพระคริสต์พระผู้ช่วยกู้มิได้นำเรากลับมา

ความตาย

โดยคำว่า “ความตาย” เราหมายถึงไม่เพียงความตายทางร่างกาย ซึ่งเราทุกคนต้องประสบสักครั้งเพราะบาป แต่ยังหมายถึงโทษนินรันตร์ที่ควรแก่บาปและความเสื่อมทรามของเราด้วย เพราะอัครทูตกล่าวว่า “เราเคยตายแล้วโดยการละเมิดและบาป... และโดยธรรมชาติเป็นลูกแห่งพระพิโรธเหมือนคนอื่น ๆ แต่พระเจ้าผู้ทรงเปี่ยมด้วยพระเมตตา... แม้เมื่อเราตายแล้วโดยการละเมิดของเรา ก็ทรงทำให้เรามีชีวิตร่วมกับพระคริสต์” (อฟ. 2:1 เป็นต้นไป) อีกแห่งหนึ่งว่า “บาปเข้ามาในโลกทางมนุษย์คนเดียว และความตายเข้ามาทางบาป และความตายก็แพร่ไปถึงมนุษย์ทุกคน เพราะมนุษย์ทุกคนทำบาป” (รม. 5:12)

บาปดั้งเดิมและบาปที่กระทำจริง

ดังนั้น เรายอมรับว่ามีบาปดั้งเดิมอยู่ในมนุษย์ทุกคน เรายอมรับว่าบาปอื่น ๆ ทั้งหมดที่เกิดจากบาปดั้งเดิมนั้น ถูกเรียกว่าและเป็นบาปอย่างแท้จริง ไม่ว่าจะถูกเรียกด้วยชื่อใด เป็นบาปถึงตาย บาปที่ให้อภัยได้ หรือสิ่งที่เรียกว่าบาปต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งไม่มีวันได้รับการอภัย (มก. 3:29; 1 ยน. 5:16)

เรายังสารภาพว่าบาปไม่เท่ากัน

แม้บาปเหล่านั้นเกิดจากแหล่งเดียวกันคือความเสื่อมทรามและความไม่เชื่อ แต่บางบาปร้ายแรงกว่าบาปอื่น ดังที่องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า ในวันพิพากษา

โสโดมจะทนได้ง่ายกว่าเมืองที่ปฏิเสธพระวณะแห่งข้าวประเสริฐ (มธ. 10:14 เป็นต้นไป; 11:20 เป็นต้นไป)

กลุ่มคำสอนผิด

ดังนั้น เรากล่าวโทษทุกคนที่สอนขัดกับเรื่องนี้ โดยเฉพาะเพลลาจิอุสและพวกเพลลาจิอันทั้งหมด รวมทั้งพวกโจวริเนียนที่ถือว่าบาปทั้งหมดเท่ากันร่วมกับพวกสโตอิก ในเรื่องนี้ทั้งหมด เราเห็นพ้องกับออกัสติน ผู้ได้ดึงมุมมองของตนจากพระคัมภีร์บริสุทธิและปกป้องมุมมองนั้น ยิ่งกว่านั้น เรากล่าวโทษฟลอรินุสและบลาสตัส ซึ่งอีเรเนอัสเขียนโต้แย้ง และกล่าวโทษทุกคนที่ทำให้พระเจ้าเป็นผู้ก่อบาป

พระเจ้าไม่ใช่ผู้ก่อบาป

และควรเข้าใจการที่กล่าวว่าพระองค์ทรงทำให้ใจแข็งกระด้างเพียงใด

มีเขียนไว้อย่างชัดเจนว่า “พระองค์ไม่ใช่พระเจ้าผู้ปีติยินดีในความอธรรม พระองค์ทรงเกลียดชังผู้ทำชั่วทั้งปวง พระองค์ทรงทำลายผู้พุดเท็จ” (สดด. 5:4 เป็นต้นไป) และอีกแห่งหนึ่งว่า “เมื่อมารพุดเท็จ มันก็พุดตามธรรมชาติของมันเอง เพราะมันเป็นผู้พุดเท็จและเป็นบิดาของความเท็จ” (ยน. 8:44) ยิ่งกว่านั้น มีบาปและความเสื่อมทรามในเราเพียงพออยู่แล้ว จึงไม่จำเป็นที่พระเจ้าจะทรงใส่ความบิดเบือนใหม่หรือยิ่งใหญ่กว่าเดิมเข้ามาในเรา

ดังนั้น เมื่อพระคัมภีร์กล่าวว่าพระเจ้าทรงทำให้ใจแข็งกระด้าง ทรงทำให้ตาบอด และทรงมอบไว้แก่จิตใจที่ไร้การไม่ได้ ต้องเข้าใจว่าพระเจ้าทรงกระทำเช่นนั้นโดยคำพิพากษาอันยุติธรรม ในฐานะผู้พิพากษาและผู้แก้แค้นที่ยุติธรรม ในที่สุด เมื่อใดก็ตามที่พระคัมภีร์กล่าวหรือดูเหมือนกล่าวว่าพระเจ้าทรงทำสิ่งชั่ว ไม่ได้หมายความว่าความวามนุษย์ไม่ได้ทำชั่ว แต่หมายความว่าพระเจ้าทรงอนุญาตและไม่ทรงขัดขวางตามคำพิพากษาอันยุติธรรมของพระองค์ ผู้ทรงสามารถขัดขวางได้หากพระองค์ทรงประสงค์ หรือหมายความว่าพระองค์ทรงเปลี่ยนความชั่วของมนุษย์ให้เป็นความดี ดังที่ทรงกระทำในกรณีบาปของพี่น้องโยเซฟ หรือหมายความว่าพระองค์ทรงปกครองบาปไม่ให้แตกออกและเดือดพล่านเกินกว่าที่สมควร

ออกัสตินเขียนไว้ใน Enchiridion ว่า “สิ่งที่เกิดขึ้นขัดกับพระประสงค์ของพระองค์นั้น เกิดขึ้นอย่างน่าอัศจรรย์และไม่อาจกล่าวได้ครบถ้วน มิใช่ นอกเหนือพระประสงค์ของพระองค์ เพราะสิ่งนั้นจะไม่เกิดขึ้นหากพระองค์ไม่ทรงอนุญาต และพระองค์ไม่ได้ทรงอนุญาตอย่างไม่มีเต็มพระทัย แต่ทรงอนุญาตด้วยพระประสงค์ของพระองค์เอง แต่พระองค์ผู้ทรงดีจะไม่ทรงอนุญาตให้ความชั่วเกิดขึ้น เว้นแต่พระองค์ผู้ทรงฤทธานุภาพทั้งสิ้นจะสามารถนำความดีออกมาจากความชั่วได้” ออกัสตินเขียนไว้เช่นนี้

คำถามเชิงอยากรู้อยากเห็นเกินควร

คำถามอื่น ๆ เช่น พระเจ้าทรงประสงค์ให้อาตมล้มลงหรือไม่ ทรงกระตุ้นให้อาตมล้มลงหรือไม่ เหตุใดพระองค์จึงไม่ทรงป้องกันการล้มลง และคำถามทำนองเดียวกัน

เรานับว่าเป็นคำถามเชิงอยากรู้อยากเห็นเกินควร

เว้นแต่ความชั่วของผู้สอนนอกรีตหรือคนหยาบกระด้างอื่น ๆ

บังคับให้เราต้องอธิบายจากพระวาทะของพระเจ้าด้วย

ดังที่ครูผู้ยำเกรงพระเจ้าของคริสตจักรได้ทำบ่อยครั้ง

เรารู้ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงห้ามมนุษย์กินผลไม้ต้องห้าม และทรงลงโทษการละเมิดของเขา

เรายังรู้ว่าสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นนั้นไม่ใช่ความชั่วในแง่การทรงจัดเตรียม พระประสงค์

และฤทธานุภาพของพระเจ้า

แต่เป็นความชั่วในแง่ชาตानและเจตจำนงของเราที่ต่อต้านพระประสงค์ของพระเจ้า

บทที่ 9 ว่าด้วยเจตจำนงเสรี และด้วยเหตุนี้ว่าด้วยกำลังของมนุษย์

สภาพสามประการของมนุษย์

ในเรื่องนี้ ซึ่งก่อให้เกิดความขัดแย้งมากมายในคริสตจักรเสมอมา

เราสอนว่าต้องพิจารณาสภาพหรือฐานะของมนุษย์สามประการ

มนุษย์เป็นอย่างไรก่อนการล้มลง

สภาพแรกคือสภาพที่มนุษย์อยู่ในปฐมกาลก่อนการล้มลง คือเที่ยงตรงและเสรี

จนสามารถทั้งคงอยู่ในความดีและหันไปสู่ความชั่วได้ อย่างไรก็ตาม เขาได้หันไปสู่ความชั่ว

และนำตนเองกับมนุษยชาติทั้งหมดเข้าไปเกี่ยวข้องกับบาปและความตาย ดังที่กล่าวแล้ว

มนุษย์เป็นอย่างไรหลังการล้มลง

ต่อไป เราต้องพิจารณาว่ามนุษย์เป็นอย่างไรหลังการล้มลง แน่นอนว่า เหตุผลไม่ได้ถูกเอาไปจากเขา

และเขาไม่ได้ถูกตัดขาดจากเจตจำนง อีกทั้งไม่ได้เปลี่ยนไปเป็นก้อนหินหรือต้นไม้อย่างสิ้นเชิง

แต่เหตุผลและเจตจำนงถูกเปลี่ยนแปลงและอ่อนกำลังลง

จนไม่อาจทำสิ่งที่เคยทำได้ก่อนการล้มลงอีกต่อไป เพราะความเข้าใจมืดมัว

และเจตจำนงที่เคยเสรีได้กลายเป็นเจตจำนงที่ตกเป็นทาส บัดนี้มันรับใช้บาป ไม่ใช่อย่างไมเต็มใจ

แต่เต็มใจ และแท้จริงแล้ว สิ่งนี้เรียกว่าเจตจำนง ไม่ใช่การไม่จำนง

มนุษย์ทำความชั่วโดยเจตจำนงเสรีของตนเอง

ดังนั้น ในเรื่องความชั่วหรือบาป มนุษย์ไม่ได้ถูกพระเจ้าหรือมารบังคับ

แต่ทำความชั่วโดยเจตจำนงเสรีของตนเอง และในแง่นี้เขามีเจตจำนงที่เสรีอย่างยิ่ง แต่เมื่อเรามักเห็นว่า

อาชญากรรมและแผนการที่เลวร้ายที่สุดของมนุษย์ถูกพระเจ้าขัดขวางไม่ให้ไปถึงจุดหมาย

นั่นไม่ได้เอาเสรีภาพของมนุษย์ในการทำชั่วออกไป

แต่พระเจ้าทรงขัดขวางด้วยฤทธาภาพของพระองค์เองในสิ่งที่มนุษย์วางแผนอย่างเสรีในทางอื่น ดังนั้นพี่น้องของโยเซฟตัดสินใจอย่างเสรีว่าจะกำจัดเขา แต่พวกเขาทำไม่ได้ เพราะสิ่งอื่นดูเหมือนดีต่อพระดำริของพระเจ้า

มนุษย์ไม่สามารถทำความดีได้ด้วยตนเอง

ในเรื่องความดีและคุณธรรม เหตุผลของมนุษย์โดยตัวมันเองไม่ตัดสินใจของพระเจ้าอย่างถูกต้อง เพราะพระคัมภีร์ฝ่ายขาวประเสริฐและฝ่ายอัครทูตเรียกร้องให้ทุกคนในพวกเราที่ต้องการได้รับความรอดต้องบังเกิดใหม่ ดังนั้น การเกิดครั้งแรกของเราจากอาดัมไม่ได้ช่วยสิ่งใดแก่ความรอดของเรา เปาโลกล่าวว่า “คนตามธรรมชาติไม่รับสิ่งที่มาจากพระวิญญาณของพระเจ้า” เป็นต้น (1 คร. 2:14) และในอีกแห่งหนึ่ง ท่านปฏิเสธว่าเราเองสามารถคิดสิ่งดีใด ๆ ได้จากตัวเราเอง (2 คร. 3:5)

บัดนี้ เป็นที่ทราบกันว่า จิตใจหรือความเข้าใจเป็นผู้นำทางของเจตจำนง และเมื่อผู้นำตาบอด ก็เห็นได้ชัดว่าเจตจำนงจะไปได้ไกลเพียงใด เพราะฉะนั้น

มนุษย์ที่ยังไม่บังเกิดใหม่ไม่มีเจตจำนงเสรีเพื่อความดี และไม่มีกำลังที่จะทำสิ่งดี องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสในพระกิตติคุณว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ทุกคนที่ทำบาปเป็นทาสของบาป” (ยอ. 8:34) และอัครทูตเปาโลกล่าวว่า “จิตใจที่มุ่งตามเนื้อหนังเป็นศัตรูต่อพระเจ้า มันไม่ยอมอยู่ใต้อำนาจบัญญัติของพระเจ้า และแท้จริงแล้วมันไม่สามารถทำได้” (รม. 8:7) ถึงกระนั้น ในเรื่องทางโลก มนุษย์ที่ล้มลงก็ไม่ได้ขาดความเข้าใจอย่างสิ้นเชิง

ความเข้าใจในศิลปวิทยา

เพราะพระเจ้าโดยพระเมตตาของพระองค์ทรงอนุญาตให้กำลังของสติปัญญายังคงอยู่ แม้จะแตกต่างอย่างมากจากสิ่งที่มีอยู่ในมนุษย์ก่อนการล้มลง พระเจ้าทรงบัญชาให้เราพัฒนาความสามารถตามธรรมชาติของเรา และในขณะเดียวกันก็ทรงเพิ่มทั้งของประทานและความสำเร็จ เป็นที่ชัดเจนว่า เราไม่ก้าวหน้าในศิลปวิทยาใด ๆ หากปราศจากพระพรของพระเจ้า ไม่ว่าอย่างไร พระคัมภีร์ก็โยงศิลปวิทยาทั้งปวงเข้ากับพระเจ้า และแม้แต่คนต่างชาติก็สืบที่มาของศิลปวิทยาไปยังเทพเจ้าที่พวกเขาคิดว่าเป็นผู้ประดิษฐ์ขึ้น

กำลังของผู้ที่บังเกิดใหม่เป็นเช่นไร และเจตจำนงของเขาเสรีในทางใด

สุดท้าย เราต้องดูว่าผู้ที่บังเกิดใหม่มีเจตจำนงเสรีหรือไม่ และมีเพียงใด ในการบังเกิดใหม่ ความเข้าใจได้รับการส่องสว่างโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เพื่อให้เข้าใจทั้งความล้าลึกและพระประสงค์ของพระเจ้า และเจตจำนงเองไม่เพียงถูกเปลี่ยนแปลงโดยพระวิญญาณ แต่ยังได้รับการจัดเตรียมด้วยความสามารถ เพื่อให้มันจำนงและสามารถทำความดีได้ด้วยตนเอง (รม. 8:1 เป็นต้นไป) หากเราไม่ยอมรับสิ่งนี้ เราก็จะปฏิเสธเสรีภาพของคริสเตียนและนำพันธนาการแบบธรรมบัญญัติเข้ามา แต่ผู้เผยพระวจนะมีพระเจ้าตรัสว่า “เราจะใส่ธรรมบัญญัติของเราไว้ในเขา

และจะเขียนไว้บนใจของเขา” (ยรม. 31:33; อสค. 36:26 เป็นต้นไป)

องค์พระผู้เป็นเจ้ายังตรัสในพระกิตติคุณว่า “ถ้าพระบุตรทรงทำให้ท่านเป็นไท ท่านก็จะเป็นไทจริง ๆ” (ยน. 8:36) เปาโลยังเขียนถึงชาวฟีลิปปีว่า “พระเจ้าโปรดประทานแก่ท่าน ไม่เพียงให้เชื่อในพระคริสต์ แต่ให้ท่านทุกข์เพื่อพระองค์ด้วย” (ฟป. 1:29) อีกแห่งหนึ่งว่า “ข้าพเจ้าแน่ใจว่า พระองค์ผู้ทรงเริ่มต้นการดีในพวกท่าน จะทรงทำให้สำเร็จจนถึงวันของพระเยซูคริสต์” (ข้อ 6) และ “พระเจ้าทรงทำงานอยู่ในพวกท่าน ทั้งให้ปรารถนาและให้กระทำตามความพอพระทัยของพระองค์” (บทที่ 2:13)

ผู้ที่บังเกิดใหม่ไม่ได้ทำงานเพียงฝ่ายรับ แต่ทำงานอย่างแข็งขันด้วย

อย่างไรก็ตาม ในเรื่องนี้เราสอนว่าต้องสังเกตสองประการ ประการแรก ผู้ที่บังเกิดใหม่ ในการเลือกและทำความดี ไม่ได้ทำงานเพียงอย่างฝ่ายรับ แต่ทำงานอย่างแข็งขันด้วย เพราะพวกเขาถูกพระเจ้าทรงขับเคลื่อนเพื่อให้พวกเขาทำสิ่งที่พวกเขาทำด้วยตนเอง ออกัสตินจึงยกคำกล่าวไว้อย่างถูกต้องว่า “พระเจ้าถูกกล่าวว่า เป็นผู้ช่วยของเรา แต่ไม่มีใครได้รับความช่วยเหลือได้ เว้นแต่เขากำลังทำบางสิ่งอยู่” พวกمانีเคียนปล้นกิจกรรมทั้งหมดไปจากมนุษย์ และทำให้เขาเหมือนก้อนหินหรือท่อนไม้

เจตจำนงเสรีอ่อนกำลังในผู้ที่บังเกิดใหม่

ประการที่สอง ในผู้ที่บังเกิดใหม่ยังคงมีความอ่อนกำลังอยู่ เพราะบาปยังอาศัยอยู่ในเรา และในผู้ที่บังเกิดใหม่ เนื้อหนังต่อสู้กับพระวิญญาณจนถึงวาระสุดท้ายของชีวิต พวกเขาจึงไม่อาจทำทุกสิ่งที่วางแผนไว้ได้โดยง่าย เรื่องเหล่านี้ได้รับการยืนยันโดยอัครทูตในโรมบทที่ 7 และกาลาเทียบทที่ 5

ดังนั้น เจตจำนงเสรีนั้นจึงอ่อนกำลังในเรา เพราะเศษเหลือของอาดัมเก่าและความเสื่อมทรามโดยกำเนิด ของมนุษย์ที่ยังเหลืออยู่ในเราจนถึงวาระสุดท้ายของชีวิต ขณะเดียวกัน เนื่องจากกำลังของเนื้อหนังและ เศษเหลือของมนุษย์เก่าไม่ได้มีฤทธิ์ถึงขนาดดับงานของพระวิญญาณได้ทั้งหมด ด้วยเหตุนี้ ผู้สัจย์ชื่อจึงถูกเรียกว่าเป็นไท แต่เป็นไทในลักษณะที่พวกเขายอมรับความอ่อนแอของตน และไม่โอ้อวดเจตจำนงเสรีของตนเลย เพราะผู้เชื่อต้องระลึกถึงสิ่งที่ออกัสตินย้ำหลายครั้งตามอัครทูตว่า “ท่านมีอะไรที่ไม่ได้รับมา ถ้าท่านได้รับมาแล้ว เหตุใดจึงโอ้อวดราวกับว่าไม่ได้รับเป็นของประทาน” เขายังเสริมว่า สิ่งที่เราวางแผนไว้ไม่ได้เกิดขึ้นทันที เพราะผลของสิ่งต่าง ๆ อยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้า นี่คือเหตุผลที่เปาโลอธิษฐานต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าให้การเดินทางของเขาสำเร็จราบรื่น (รม. 1:10) และนี่ก็เป็นเหตุผลที่เจตจำนงเสรีอ่อนกำลัง

ในเรื่องภายนอกมีเสรีภาพ

ยิ่งกว่านั้น ไม่มีใครปฏิเสธว่า ในเรื่องภายนอก ทั้งผู้ที่บังเกิดใหม่และผู้ที่ยังไม่บังเกิดใหม่มีเจตจำนงเสรี เพราะมนุษย์มีธรรมชาติร่วมกับสิ่งมีชีวิตอื่น ๆ ซึ่งเขาไม่ได้ต่ำกว่าสิ่งเหล่านั้น คือธรรมชาติที่จะจำนงบางสิ่งและไม่จำนงบางสิ่ง ดังนั้น เขาสามารถพูดหรือเจียบออกจากบ้านหรืออยู่ในบ้าน เป็นต้น อย่างไรก็ตาม

แม้ในเรื่องนี้ก็ต้องสังเกตฤทธาณภาพของพระเจ้าเสมอ
เพราะฤทธาณภาพนั้นเป็นเหตุให้บาลาอัมไปไกลเท่าที่เขาต้องการไม่ได้ (กตว. บทที่ 24)
และเศคาริยาห์เมื่อกลับจากพระวิหารก็พูดตามที่เขาต้องการไม่ได้ (ลก. บทที่ 1)

คำสอนนอกบริบท

ในเรื่องนี้ เรากล่าวโทษพวกมานิเคียนที่ปฏิเสธว่า
จุดเริ่มต้นของความชั่วสำหรับมนุษย์ผู้ถูกสร้างให้ดีนั้นมาจากเจตจำนงเสรีของเขา
เรายังกล่าวโทษพวกเพลลาจิอันที่ยืนยันว่าคนชั่วมีเจตจำนงเสรีเพียงพอที่จะทำความดีที่ได้รับพระบัญชา
ทั้งสองฝ่ายถูกพระคัมภีร์บริสุทธิหักล้าง ซึ่งกล่าวแก่ฝ่ายแรกว่า “พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ให้เที่ยงตรง”
และกล่าวแก่ฝ่ายหลังว่า “ถ้าพระบุตรทรงทำให้ท่านเป็นไท ท่านก็จะเป็นไทจริง ๆ” (ยน. 8:36)

บทที่ 10 ว่าด้วยการทรงกำหนดไว้ล่วงหน้าของพระเจ้า และการทรงเลือกสรรมิชน

พระเจ้าทรงเลือกเราโดยพระคุณ

ตั้งแต่เริ่มต้น พระเจ้าทรงกำหนดไว้ล่วงหน้าหรือทรงเลือกสรรมิชนที่พระองค์ทรงประสงค์จะช่วยให้รอด
ในพระคริสต์อย่างเสรี โดยพระคุณล้วน ๆ ของพระองค์ โดยไม่ทรงคำนึงถึงสิ่งใดในมนุษย์
ตามคำกล่าวของอัครทูตว่า “พระเจ้าทรงเลือกเราไว้ในพระคริสต์ก่อนทรงสร้างโลก” (อฟ. 1:4)
และอีกแห่งหนึ่งว่า “พระองค์ทรงช่วยเราให้รอดและทรงเรียกเราด้วยการทรงเรียกอันบริสุทธิ์
ไม่ใช่เพราะการงานของเรา แต่เพราะพระประสงค์และพระคุณของพระองค์เอง
ซึ่งประทานแก่เราในพระเยซูคริสต์ตั้งแต่ก่อนกาลเวลา
และบัดนี้ทรงสำแดงผ่านการปรากฏของพระผู้ช่วยให้รอดของเรา คือพระเยซูคริสต์” (2 ทธ. 1:9
เป็นต้นไป)

เราถูกเลือกหรือถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าในพระคริสต์

ดังนั้น แม้ไม่ใช่เพราะสิ่งใดในตัวเราที่สมควรได้รับ พระเจ้าก็ทรงเลือกเรา ไม่ใช่โดยตรง
แต่ในพระคริสต์และเพราะพระคริสต์ เพื่อว่าผู้ที่บัดนี้ถูกต่อเข้ากับพระคริสต์โดยความเชื่อ
จะเป็นผู้ที่ได้รับเลือกด้วย แต่ผู้ที่อยู่นอกพระคริสต์ถูกปฏิเสธ ตามถ้อยคำของอัครทูตว่า
“จงพิจารณาตัวเองว่าท่านยังดำรงอยู่ในความเชื่อหรือไม่ จงทดสอบตัวเอง
ท่านไม่รู้หรือว่าพระเยซูคริสต์ทรงอยู่ในท่าน เว้นแต่ท่านจะไม่ผ่านการทดสอบจริง ๆ” (2 คร. 13:5)

เราถูกเลือกเพื่อจุดมุ่งหมายที่แน่นอน

ในที่สุด ธรรมิกชนถูกพระเจ้าทรงเลือกในพระคริสต์เพื่อจุดมุ่งหมายที่แน่นอน
ซึ่งอัครทูตเองอธิบายเมื่อกล่าวว่า “พระองค์ทรงเลือกเราไว้ในพระคริสต์ เพื่อให้เราเป็นบุตรบุญธรรม
ให้เราบริสุทธิ์และปราศจากตำหนิต่อพระพักตร์พระองค์ด้วยความรัก

พระองค์ทรงกำหนดเราไว้ล่วงหน้าให้เป็นบุตรของพระองค์โดยพระเยซูคริสต์ เพื่อให้เป็นที่สรรเสริญพระสิริแห่งพระคุณของพระองค์” (อฟ. 1:4 เป็นต้นไป)

เราควรมีความหวังที่ดีต่อทุกคน

แม้พระเจ้าทรงรู้ว่าใครเป็นของพระองค์ และที่นั่นที่นั่นมีการกล่าวถึงจำนวนเล็กน้อยของผู้ที่ทรงเลือก ถึงกระนั้น เราต้องหวังดีต่อทุกคน และไม่ตัดสินใครอย่างพลีผลามว่าเป็นผู้ถูกปฏิเสธ เพราะเปาโลกล่าวแก่ชาวฟีลิปปีว่า “ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้าเพื่อพวกท่านทุกคน” บัดนี้ท่านกำลังพูดถึงคริสตจักรทั้งหมดในฟีลิปปี “เพราะการมีส่วนร่วมของท่านในข่าวประเสริฐ โดยมั่นใจว่าพระองค์ผู้ทรงเริ่มต้นการดีในพวกท่าน จะทรงทำให้สำเร็จจนถึงวันของพระเยซูคริสต์ และเป็นการถูกต้องที่ข้าพเจ้ามีความคิดเช่นนี้ต่อพวกท่านทุกคน” (ฟป. 1:3 เป็นต้นไป)

มีผู้ถูกเลือกน้อยหรือไม่

เมื่อมีผู้ทดลองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า ผู้ที่จะได้รับความรอดมีน้อยหรือไม่ พระองค์ไม่ได้ตอบและบอกพวกเขาว่าจะมีคนน้อยหรือมากที่ได้รับความรอดหรือถูกพิพากษาลงโทษ แต่ทรงเตือนทุกคนให้ “พยายามเข้าไปทางประตูแคบ” (ลก. 13:24) ราวกับพระองค์ตรัสว่า ไม่ใช่เรื่องของท่านที่จะสืบค้นเรื่องเหล่านี้ด้วยความอยากรู้อยากเห็น แต่ควรพยายามเพื่อจะเข้าไปในสวรรค์ทางตรง

สิ่งที่ควรถูกกล่าวโทษในเรื่องนี้

ดังนั้น เราไม่เห็นชอบกับคำพูดที่ไม่ยำเกรงพระเจ้าของบางคนที่กำลังกล่าวว่า “มีผู้ถูกเลือกน้อย และเพราะข้าพเจ้าไม่รู้ข้าพเจ้าอยู่ในจำนวนคนส่วนน้อยนั้นหรือไม่ ข้าพเจ้าจะสนุกกับชีวิตไปก่อน” คนอื่นกล่าวว่า “ถ้าข้าพเจ้าถูกพระเจ้าทรงกำหนดไว้ล่วงหน้าและทรงเลือกแล้ว ไม่ว่าข้าพเจ้าจะทำอะไร ก็ไม่มีสิ่งใดขัดขวางข้าพเจ้าจากความรอดซึ่งถูกกำหนดไว้อย่างแน่นอนแล้วสำหรับข้าพเจ้าได้ แต่ถ้าข้าพเจ้าอยู่ในจำนวนผู้ถูกปฏิเสธ ความเชื่อหรือการกลับใจก็ช่วยข้าพเจ้าไม่ได้ เพราะพระดำริกำหนดของพระเจ้าเปลี่ยนแปลงไม่ได้ ดังนั้น หลักคำสอนและคำเตือนทั้งปวงจึงไร้ประโยชน์”

บัดนี้ คำกล่าวของอัครทูตขัดแย้งกับคนเหล่านี้ว่า “ผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าต้องพร้อมที่จะสอน สั่งสอนผู้ที่คัดค้านด้วยความสุภาพ เพื่อว่าหากพระเจ้าทรงโปรดให้พวกเขากลับใจเพื่อรู้ความจริง พวกเขาจะพ้นตัวจากบ่วงของมาร หลังจากถูกมันจับเป็นเชลยให้ทำตามความประสงค์ของมัน” (2 ทธ. 2:23 เป็นต้นไป)

คำเตือนไม่ไร้ผลเพราะความรอดมาจากการทรงเลือก

ออกัสตินยังแสดงให้เห็นว่า ทั้งพระคุณแห่งการทรงเลือกอย่างเสรีและการทรงกำหนดไว้ล่วงหน้า รวมทั้งคำเตือนและหลักคำสอนที่นำไปสู่ความรอด ควรถูกประกาศด้วย (De Dono Perseverantiae, บทที่ 14 เป็นต้นไป)

เราได้รับเลือกหรือไม่

ดังนั้น เราตำหนิผู้ที่อยู่นอกพระคริสต์แต่ถามว่าตนได้รับเลือกหรือไม่ และพระเจ้าได้ทรงกำหนดสิ่งใดเกี่ยวกับพวกเขา ก่อนนิรันดร์กาล เพราะต้องฟังการประกาศข่าวประเสริฐและต้องเชื่อ และต้องถือโดยปราศจากข้อสงสัยว่า หากท่านเชื่อและอยู่ในพระคริสต์ ท่านก็เป็นผู้ที่ได้รับเลือก เพราะพระบิดาทรงสำแดงแก่เราในพระคริสต์ ถึงพระประสงค์นิรันดร์แห่งการทรงกำหนดไว้ล่วงหน้าของพระองค์ ดังที่ข้าพเจ้าเพิ่งแสดงจากอัครทูตใน 2 ทิโมธี 1:9-10

ดังนั้น สิ่งที่เราควรถูกสอนและพิจารณาเหนือสิ่งอื่นใดคือ ความรักยิ่งใหญ่ของพระบิดาที่มีต่อเรานั้นถูกสำแดงแก่เราในพระคริสต์อย่างไร เราต้องฟังสิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าเองทรงประกาศแก่เราทุกวันในข่าวประเสริฐ

พระองค์ทรงเรียกและตรัสว่า “บรรดาผู้เหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนัก จงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายได้หยุดพัก” (มธ. 11:28) “พระเจ้าทรงรักโลกอย่างยิ่ง จนได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่เชื่อในพระองค์จะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์” (ยน. 3:16) อีกทั้ง “พระบิดาของเราไม่ทรงประสงค์ให้ผู้เล็กน้อยเหล่านี้สักคนหนึ่งพินาศ” (มธ. 18:14)

พระคริสต์เป็นกระจกแห่งการทรงเลือก

ดังนั้น ให้พระคริสต์เป็นกระจกที่เรามองเห็นการทรงกำหนดไว้ล่วงหน้าของเรา เราจะมีพยานหลักฐานที่ชัดเจนและแน่นอนเพียงพอว่าเราได้รับการจาริกไว้ในหนังสือแห่งชีวิต หากเรามีสามัคคีธรรมกับพระคริสต์ และพระองค์ทรงเป็นของเราและเราเป็นของพระองค์ในความเชื่อแท้

การทดลองเกี่ยวกับการทรงกำหนดไว้ล่วงหน้า

ในการทดลองเกี่ยวกับการทรงกำหนดไว้ล่วงหน้า ซึ่งแทบไม่มีการทดลองใดอันตรายน่ากว่านี้ เราเผชิญกับข้อเท็จจริงว่าพระสัญญาของพระเจ้าทรงใช้กับผู้สัตย์ซื่อทุกคน เพราะพระองค์ตรัสว่า “จงขอ แล้วทุกคนที่แสวงหาจะได้รับ” (ลก. 11:9 เป็นต้นไป) ในที่สุด เราอธิษฐานร่วมกับคริสตจักรทั้งหมดของพระเจ้าว่า “ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย ผู้สถิตในสวรรค์” (มธ. 6:9) ทั้งเพราะโดยปกติมา เราถูกต่อเข้าในพระกายของพระคริสต์ และในคริสตจักรของพระองค์ เราได้รับการเลี้ยงดูบ่อยครั้งด้วยพระกายและพระโลหิตของพระองค์เพื่อชีวิตนิรันดร์ เมื่อได้รับการเสริมกำลังเช่นนี้ เราจึงได้รับพระบัญชาให้ทำให้ความรอดของเราสำเร็จด้วยความเกรงกลัวและตัวสันตามคำสั่งของเปาโล

บทที่ 11 ว่าด้วยพระเยซูคริสต์ พระเจ้าแท้และมนุษย์แท้ พระผู้ช่วยให้รอดองค์เดียวของโลก

พระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าแท้

เรายังเชื่อและสอนว่า พระบุตรของพระเจ้า คือองค์พระเยซูคริสต์เจ้าของเรา ทรงถูกพระบิดากำหนดไว้ล่วงหน้าหรือทรงแต่งตั้งไว้ตั้งแต่นิรันดร์ให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของโลก และเราเชื่อว่า พระองค์ทรงบังเกิด ไม่ใช่เพียงเมื่อทรงรับเนื้อหนังจากหญิงพรหมจารีมารีย์ และไม่ใช่เพียงก่อนวางรากฐานของโลกเท่านั้น แต่ทรงบังเกิดจากพระบิดาก่อนนิรันดร์กาลทั้งปวง ในลักษณะที่ไม่อาจกล่าวได้ครบถ้วน เพราะอิสยาห์กล่าวว่า “ใครจะเล่าถึงเชื้อสายของพระองค์ได้” (บทที่ 53:8) และมีคำกล่าวว่า “การออกมาของพระองค์มีมาตั้งแต่โบราณ ตั้งแต่นิรันดร์กาล” (มคา. 5:2) และยอห์นกล่าวในพระกิตติคุณว่า “ในปฐมกาลพระวณะทรงดำรงอยู่ และพระวณะทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวณะทรงเป็นพระเจ้า” เป็นต้น (บทที่ 1:1)

ดังนั้น ในด้านพระเทวภาพ พระบุตรทรงเท่าเทียมกับพระบิดาและทรงมีพระสาระเดียวกับพระบิดา ทรงเป็นพระเจ้าแท้ (ฟป. 2:11) ไม่ใช่เพียงในนาม หรือโดยการรับเป็นบุตร หรือโดยสิ่งใดที่ทรงได้รับภายหลัง แต่ในพระสาระและพระลักษณะ ดังที่อัครทูตยอห์นกล่าวหลายครั้งว่า “พระองค์นี้ทรงเป็นพระเจ้าแท้และชีวิตนิรันดร์” (1 ยน. 5:20) เปาโลยังกล่าวว่า “พระองค์ทรงตั้งพระบุตรให้เป็นทายาทของสิ่งทั้งปวง โดยพระบุตรนั้นพระองค์ยังทรงสร้างโลกทั้งหลาย พระบุตรทรงสะท้อนพระสิริของพระเจ้า และทรงเป็นตราประทับแท้แห่งพระลักษณะของพระองค์ ทรงคำจูนสิ่งทั้งปวงด้วยพระวณะอันทรงฤทธิ์ของพระองค์” (ฮบ. 1:2 เป็นต้นไป) เพราะในพระกิตติคุณ องค์พระผู้เป็นเจ้าเองตรัสว่า “พระบิดาเจ้าข้า ขอทรงให้ข้าพระองค์มีพระสิริในที่ประทับของพระองค์ ด้วยพระสิริที่ข้าพระองค์มีร่วมกับพระองค์ก่อนโลกถูกสร้าง” (ยน. 17:5) และอีกแห่งหนึ่งในพระกิตติคุณมีเขียนว่า “พวกยิวยิ่งพยายามจะฆ่าพระองค์ เพราะพระองค์... ทรงเรียกพระเจ้าว่าเป็นพระบิดาของพระองค์ ทำให้พระองค์เองเสมอกับพระเจ้า” (ยน. 5:18)

กลุ่มคำสอนผิด

ดังนั้น

เราจึงเถียงหลักคำสอนที่ไม่ยำเกรงพระเจ้าของอาริอุสและพวกอาริอันที่ต่อต้านพระบุตรของพระเจ้า และโดยเฉพาะอย่างยิ่งคำมั่นประมาทของมิเกล เซอร์เวตัส ชาวสเปน และผู้ติดตามทั้งหมดของเขา ซึ่งชาตานได้ใช้พวกเขา รวบรวมสิ่งนั้นขึ้นมาจากรก และแพร่กระจายไปทั่วโลกอย่างกล้าบ้าบิ่นและไม่ยำเกรงพระเจ้า

พระคริสต์ทรงเป็นมนุษย์แท้ มีเนื้อหนังแท้จริง

เรายังเชื่อและสอนว่า พระบุตรนิรันดร์ของพระเจ้านิรันดร์ ทรงมาเป็นบุตรมนุษย์ จากพงศ์พันธุ์ของอับราฮัมและดาวิด ไม่ใช่จากการร่วมหลับนอนของชาย ดังที่พวกเอปิโนไนต์กล่าว แต่ทรงปฏิสนธิอย่างบริสุทธิ์ที่สุดโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และทรงบังเกิดจากมารีย์หญิงพรหมจารีเสมอ ดังที่ประวัติศาสตร์ในพระกิตติคุณอธิบายแก่เราอย่างรอบคอบ (มธ. บทที่ 1) และเปาโลกล่าวว่า “พระองค์ไม่ได้ทรงรับธรรมชาติของทูตสวรรค์ แต่ทรงรับพงศ์พันธุ์ของอับราฮัม” อัครทูตยอห์นยังกล่าวว่า ผู้ใดไม่เชื่อว่าพระเยซูคริสต์เสด็จมาในเนื้อหนัง ผู้นั้นไม่ได้มาจากพระเจ้า

ดังนั้น เนื้อหนังของพระคริสต์จึงไม่ใช่สิ่งลวงตา และไม่ได้ถูกนำมาจากสวรรค์
ดังที่วาเลนตินุสและมาร์คิออนคิดผิด

พระคริสต์ทรงมีจิตวิญญาณที่มีเหตุผล

ยิ่งกว่านั้น องค์พระเยซูคริสต์เจ้าของเราไม่ได้ทรงมีจิตวิญญาณที่ขาดความรู้สึกและเหตุผล
ดังที่อพอลลิณาริสคิด และไม่ได้ทรงมีเนื้อหนังที่ปราศจากจิตวิญญาณ ดังที่ยูโนมิอุสสอน
แต่ทรงมีจิตวิญญาณพร้อมด้วยเหตุผล และมีเนื้อหนังพร้อมด้วยประสาทสัมผัส โดยสิ่งเหล่านี้
ในเวลาที่พระองค์ทรงทนทุกข์ พระองค์ทรงรับความเจ็บปวดทางร่างกายอย่างแท้จริง
ดังที่พระองค์เองทรงเป็นพยานว่า “ใจของเราเป็นทุกข์แทบจะตาย” (มธ. 26:38) และ
“บัดนี้ใจของเราวุ่นวาย” (ยน. 12:27)

พระคริสต์ทรงมีสองธรรมชาติ

ดังนั้น เรายอมรับธรรมชาติหรือสาระสองอย่าง คือพระเทวภาพและมนุษยภาพ
ในพระเยซูคริสต์องค์เดียวกัน ผู้ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา (ฮบ. บทที่ 2)
และเรากล่าวว่าสองธรรมชาตินี้ถูกผูกและรวมกันในลักษณะที่ไม่ถูกกลืน ไม่สับสน ไม่ปะปน
แต่ถูกรวมกันหรือเชื่อมกันในพระบุคคลเดียว โดยคุณสมบัติของธรรมชาติทั้งสองยังคงสมบูรณ์และถาวร

ไม่ใช่พระคริสต์สององค์ แต่เป็นพระคริสต์องค์เดียว

ดังนั้น เรามัสนิเสธไม่ใช่พระคริสต์สององค์ แต่เป็นพระคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว เรากล่าวซ้ำว่า
พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแท้และมนุษย์แท้องค์เดียว ในด้านพระเทวภาพ
พระองค์ทรงมีพระสาระเดียวกับพระบิดา และในด้านมนุษยภาพ พระองค์ทรงมีพระสาระเดียวกับมนุษย์เรา
และทรงเหมือนเราในทุกสิ่ง เว้นแต่บาป (ฮบ. 4:15)

กลุ่มคำสอนผิด

แท้จริงแล้ว เรารังเกียจคำสอนของพวกเนสโตเรียนที่ทำให้พระคริสต์องค์เดียวกลายเป็นสอง
และทำลายเอกภาพของพระบุคคล เช่นเดียวกัน เรากล่าวโทษอย่างสิ้นเชิงต่อความคิดผิดของยูทิเคส
และของพวกโมโนธีไลต์หรือโมโนฟิไซต์ ผู้ทำลายคุณสมบัติของธรรมชาติมนุษย์

พระเทวภาพของพระคริสต์ไม่ทนทุกข์ และมนุษยภาพของพระองค์ไม่ได้อยู่ทุกหนทุกแห่ง

ดังนั้น เราไม่สอนในทางใดเลยว่า พระเทวภาพในพระคริสต์ได้ทนทุกข์
หรือว่าพระคริสต์ตามมนุษยภาพของพระองค์ยังคงอยู่ในโลกนี้และด้วยเหตุนี้จึงอยู่ทุกหนทุกแห่ง
เพราะเราไม่คิดหรือสอนว่า หลังจากพระองค์ทรงได้รับพระสิริแล้ว
พระกายของพระคริสต์หยุดเป็นพระกายแท้
หรือถูกทำให้เป็นพระเจ้าในลักษณะที่ละทิ้งคุณสมบัติด้านร่างกายและจิตวิญญาณ
แล้วเปลี่ยนทั้งหมดเป็นพระลักษณะพระเจ้า และเริ่มเป็นเพียงพระสาระเดียว

กลุ่มคำสอนผิด

เพราะฉะนั้น เราไม่เห็นชอบและไม่ยอมรับความละเอียดย่อยที่ฝืนเกินควร สับสน และมืดคลุมของชเวงค์เฟลท์และนักโต้เถียงทำนองเดียวกัน พร้อมข้อโต้แย้งที่ขัดแย้งกันเองของพวกเขา และเราไม่ใช่พวกชเวงค์เฟลท์

องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงทนทุกข์จริง

ยิ่งกว่านั้น เราเชื่อว่า

องค์พระเยซูคริสต์เจ้าของเราทรงทนทุกข์และสิ้นพระชนม์เพื่อเราในเนื้อหนังอย่างแท้จริง ดังที่เปโตรกล่าว (1 ปต. 4:1) เราจึงเกียจความคิดไม่ยำเกรงพระเจ้าอย่างยิ่งของพวกยาโคบิตและพวกเติร์กทั้งหมดที่ดูหมิ่นการทนทุกข์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ในเวลาเดียวกัน

เราไม่ปฏิเสธว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งพระสิริทรงถูกตรึงกางเขนเพื่อเรา ตามถ้อยคำของเปาโล (1 คร. 2:8)

การสื่อสารคุณสมบัติ

เรารับและใช้หลักการสื่อสารคุณสมบัติอย่างยำเกรงและเคารพ ซึ่งได้มาจากพระคัมภีร์ และคริสตจักรโบราณทั้งหมดได้ใช้ในการอธิบายและประสานข้อความที่ดูเหมือนขัดแย้งกัน

พระคริสต์ทรงเป็นขึ้นจากความตายอย่างแท้จริง

เราเชื่อและสอนว่า พระเยซูคริสต์องค์เดียวกัน ผู้ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ทรงเป็นขึ้นจากความตายในเนื้อหนังแท้จริงเดียวกับที่พระองค์ทรงถูกตรึงกางเขนและสิ้นพระชนม์ ไม่ใช่ว่าเนื้อหนังอื่นเป็นขึ้นแทนเนื้อหนังที่ถูกฝังไว้ หรือวิญญาณถูกยกขึ้นแทนเนื้อหนัง แต่พระองค์ทรงรักษาพระกายแท้จริงของพระองค์ไว้ ดังนั้น เมื่อเหล่าสาวกคิดว่าพวกเขาเห็นวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จึงทรงสำแดงพระหัตถ์และพระบาทที่มีรอยตะปูและบาดแผลแก่พวกเขา และตรัสเพิ่มเติมว่า “จงดูมือและเท้าของเราว่าเป็นเราเอง จงคลำดูและเห็นเถิด เพราะวิญญาณไม่มีเนื้อและกระดูกเหมือนที่ท่านเห็นว่าเรามี” (ลก. 24:39)

พระคริสต์เสด็จขึ้นสู่สวรรค์อย่างแท้จริง

เราเชื่อว่า องค์พระเยซูคริสต์เจ้าของเรา ในเนื้อหนังเดียวกันของพระองค์ เสด็จขึ้นเหนือฟ้าสวรรค์ที่มองเห็นได้ทั้งหมด ไปยังสวรรค์สูงสุด คือที่ประทับของพระเจ้าและบรรดาผู้เป็นสุข ณ เบื้องขวาของพระเจ้าพระบิดา แม้คำนี้หมายถึงการมีส่วนร่วมอย่างเท่าเทียมในพระสิริและพระบารมี แต่ก็ยังหมายถึงสถานที่บางแห่งด้วย ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสในพระกิตติคุณว่า “เราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่าน” (ยน. 14:2) อัครทูตเปโตรยังกล่าวว่า “สวรรค์ต้องรับพระคริสต์ไว้จนถึงเวลาฟื้นฟูสิ่งทั้งปวง” (กจ. 3:21)

และจากสวรรค์ พระคริสต์องค์เดียวกันจะเสด็จกลับมาเพื่อพิพากษา เมื่อความชั่วร้ายในโลกจะขึ้นถึงที่สุด และเมื่อปฏิบัติพระคริสต์ได้ทำให้ศาสนาแท้เสื่อมเสีย

เต็มทุกสิ่งด้วยความมั่งงายและความไม่ยำเกรงพระเจ้า
และทำลายคริสตจักรอย่างโหดร้ายด้วยการหลั่งเลือดและไฟ (ดนล. บทที่ 11)
แต่พระคริสต์จะเสด็จมาอีกครั้งเพื่อรับคนของพระองค์
และโดยการเสด็จมาของพระองค์จะทรงทำลายปฏิปักษ์พระคริสต์ และทรงพิพากษาคนเป็นและคนตาย
(กจ. 17:31)

เพราะคนตายจะเป็นขึ้นอีกครั้ง (1 ธส. 4:14 เป็นต้นไป) และผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่ในวันนั้น
ซึ่งสิ่งทรงสร้างทั้งปวงไม่รู้วันนั้น (มก. 13:32) จะถูกเปลี่ยน “ในชั่วพริบตา”
และผู้สัจย์ชื่อทั้งหมดจะถูกรับขึ้นไปพบพระคริสต์ในอากาศ เพื่อว่าในเวลา
พวกเขาจะเข้าไปกับพระองค์ในที่ประทับอันเป็นสุขและมีชีวิตตลอดไป (1 คร. 15:51 เป็นต้นไป)
แต่ผู้ไม่เชื่อและผู้ไม่ยำเกรงพระเจ้าจะลงไปกับมารทั้งหลายสู่นรก เพื่อถูกเผาไหม้ตลอดไป
และจะไม่ได้รับการไถ่ออกจากความทรมานอีกเลย (มธ. 25:46)

กลุ่มคำสอนผิด

ดังนั้น เรากล่าวโทษทุกคนที่ปฏิเสธการเป็นขึ้นจากความตายจริงของเนื้อหนัง (2 ทธ. 2:18)
หรือผู้ที่ร่วมกับยอห์นแห่งเยรูซาเล็ม ซึ่งเจอโรมเขียนโต้แย้ง
ไม่เข้าใจอย่างถูกต้องเกี่ยวกับการได้รับพระสิริของร่างกาย
เรายังกล่าวโทษผู้ที่คิดว่ามารและผู้ไม่ยำเกรงพระเจ้าทั้งหมดจะได้รับความรอดในสักวันหนึ่ง
และโทษลงทัณฑ์จะสิ้นสุดลง เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสไว้อย่างชัดเจนว่า “ไฟของพวกเขาไม่ดับ
และหนอนของพวกเขาไม่ตาย” (มก. 9:44)

เรายังกล่าวโทษความฝันแบบยิวที่ว่า ก่อนวันพิพากษาจะมียุคทองบนแผ่นดินโลก
และผู้ยำเกรงพระเจ้าหลังจากปราบศัตรูที่ไม่ยำเกรงพระเจ้าทั้งหมดแล้ว
จะครอบครองอาณาจักรทั้งปวงของโลก เพราะความจริงแห่งข่าวประเสริฐในมัทธิวบทที่ 24 และ 25
ลูกาบทที่ 18 และคำสอนของอัครทูตใน 2 เธสะโลนิกาบทที่ 2 และ 2 ทิโมธีบทที่ 3 และ 4
แสดงสิ่งที่แตกต่างอย่างสิ้นเชิง

ผลของการสิ้นพระชนม์และการเป็นขึ้นจากความตายของพระคริสต์

ยิ่งกว่านั้น โดยการทนทุกข์และการสิ้นพระชนม์ของพระองค์
และโดยทุกสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำและทรงทนเพื่อเห็นแก่เรา ด้วยการเสด็จมาในเนื้อหนัง
องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงคืนดีกับผู้สัจย์ชื่อทั้งหมดกับพระบิดาในสวรรค์ ทรงลบมลทินบาป
ทรงปลดอาวุธความตาย ทรงชนะการพิพากษาลงโทษและนรก
และโดยการเป็นขึ้นจากความตายของพระองค์ ทรงนำชีวิตและความเป็นอมตะกลับมาและฟื้นฟูขึ้น
เพราะพระองค์ทรงเป็นความชอบธรรม ชีวิต และการเป็นขึ้นจากความตายของเรา กล่าวโดยสรุป
พระองค์ทรงเป็นความครบบริบูรณ์และความสมบูรณ์ของผู้สัจย์ชื่อทั้งปวง
เป็นความรอดและความเพียงพอทั้งสิ้น เพราะอัครทูตกล่าวว่า
“ความครบบริบูรณ์ทั้งสิ้นของพระเจ้าพอพระทัยที่จะดำรงอยู่ในพระองค์” และ

“ท่านทั้งหลายได้รับความครบบริบูรณ์ในพระองค์” (คส. บทที่ 1 และ 2)

พระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดองค์เดียวของโลก และเป็นพระเมสสิยาห์แท้ที่รอคอย

เพราะเราสอนและเชื่อว่า พระเยซูคริสต์องค์นี้ ผู้ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดเพียงหนึ่งเดียวและนิรันดร์ของมนุษยชาติ และด้วยเหตุนี้ของโลกทั้งโลก ในพระองค์ด้วยความเชื่อ ทุกคนที่ได้รับความรอดก่อนธรรมบัญญัติ ภายใต้ธรรมบัญญัติ และภายใต้ข่าวประเสริฐ ได้รับความรอด และคนทั้งหลายที่จะได้รับความรอดเมื่อสิ้นโลกก็จะได้รับความรอดในพระองค์เช่นกัน

เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าเองตรัสในพระกิตติคุณว่า “ผู้ที่ไม่เข้าไปในคอกแกะทางประตู แต่ปีนเข้าไปทางอื่น ผู้นั้นเป็นขโมยและโจร... เราเป็นประตูของแกะ” (ยน. 10:1, 7) และในอีกแห่งหนึ่งในพระกิตติคุณเดียวกัน พระองค์ตรัสว่า “อับราฮัมเห็นวันของเราและชื่นชมยินดี” (บทที่ 8:56) อัครทูตเปโตรยังกล่าวว่า “ความรอดไม่มีในผู้ใดอื่น เพราะไม่มีนามอื่นใดฟ้าที่ประทานแก่มนุษย์ ซึ่งโดยนามนั้นเราจะต้องได้รับความรอด” ดังนั้น เราเชื่อว่าเราจะได้รับความรอดโดยพระคุณขององค์พระเยซูคริสต์เจ้าของเรา เหมือนอย่างบรรพบุรุษของเรา (กจ. 4:12; 10:43; 15:11)

เพราะเปาโลยังกล่าวว่า “บรรพบุรุษของเราทั้งหมดได้กินอาหารฝ่ายวิญญาณเดียวกัน และทุกคนได้ดื่มเครื่องดื่มฝ่ายวิญญาณเดียวกัน เพราะพวกเขาได้ดื่มจากคิลาสฝ่ายวิญญาณที่ติดตามพวกเขา และคิลานั้นคือพระคริสต์” (1 คร. 10:3 เป็นต้นไป) และดังนั้น เราอ่านว่ายอห์นกล่าวว่า “พระคริสต์ทรงเป็นพระเมสโปดกที่ถูกฆ่าตั้งแต่มานานวางรากฐานของโลก” (วว. 13:8) และยอห์นผู้ให้บัพติศมาเป็นพยานว่า พระคริสต์ทรงเป็น “พระเมสโปดกของพระเจ้า ผู้ทรงรับเอาบาปของโลกไป” (ยน. 1:29)

เพราะฉะนั้น เราประกาศและเทศนาอย่างเปิดเผยว่า พระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระผู้ไถ่และพระผู้ช่วยให้รอดองค์เดียวของโลก ทรงเป็นกษัตริย์และมหาปุโรหิต ทรงเป็นพระเมสสิยาห์แท้ที่รอคอย ทรงเป็นองค์บริสุทธิ์และเป็นสุข ผู้ซึ่งแบบเล็งทั้งปวงของธรรมบัญญัติและคำพยากรณ์ของผู้เผยพระวจนะได้ชี้ล่วงหน้าและสัญญาไว้ และพระเจ้าได้ทรงแต่งตั้งพระองค์ไว้ล่วงหน้าและส่งพระองค์มาถึงเรา เพื่อที่เราจะไม่ต้องแสวงหาผู้อื่นอีก

บัดนี้ สิ่งที่เหลืออยู่สำหรับเราทุกคนคือ ถวายพระสิริทั้งสิ้นแด่พระคริสต์ เชื่อในพระองค์ พักสงบในพระองค์เท่านั้น ดุหมั่นและปฏิเสธความช่วยเหลืออื่นทั้งหมดในชีวิต เพราะผู้ใดก็ตามที่แสวงหาความรอดในผู้ใดอื่นนอกจากพระคริสต์เท่านั้น ผู้นั้นได้ตกจากพระคุณของพระเจ้า และทำให้พระคริสต์ไร้ผลสำหรับตนเอง (กท. 5:4)

รับหลักข้อเชื่อของสภาคริสตจักรสี่แห่ง

และเพื่อกล่าวหลายสิ่งด้วยถ้อยคำสั้น ๆ เราเชื่อดด้วยใจจริง และสารภาพอย่างเสรีด้วยปากที่เปิดเผย ในทุกสิ่ง
ที่พระคัมภีร์บริสุทธิได้กำหนดไว้เกี่ยวกับความล้าลึกแห่งการรับสภาพมนุษย์ขององค์พระเยซูคริสต์เจ้า
ของเรา และที่สรุปไว้ในหลักข้อเชื่อและคำวินิจฉัยของสภาสี่แห่งแรกอันยอดเยี่ยมที่สุด
ซึ่งประชุมที่นีเซีย คอนสแตนติโนเปิล เอเฟซัส และคาลซิดอน
พร้อมด้วยหลักข้อเชื่อของอธานาเซียสผู้เป็นสุข และสัญลักษณ์ความเชื่ออื่น ๆ ที่คล้ายกัน
และเรากล่าวโทษทุกสิ่งที่ขัดกับสิ่งเหล่านี้

กลุ่มคำสอนผิด

ด้วยวิธีนี้ เรารักษาความเชื่อคริสเตียน ความเชื่อถูกต้อง และความเชื่อสากลไว้ครบถ้วนไม่เสียหาย
โดยรู้ว่าไม่มีสิ่งใดอยู่ในสัญลักษณ์ความเชื่อที่กล่าวมาข้างต้นซึ่งไม่สอดคล้องกับพระวจนะของพระเจ้า
และไม่ช่วยทำให้เกิดการอธิบายความเชื่ออย่างจริงจัง

บทที่ 12 ว่าด้วยธรรมเนียมบัญญัติของพระเจ้า

พระประสงค์ของพระเจ้าถูกอธิบายแก่เราในธรรมเนียมบัญญัติของพระเจ้า

เราสอนว่า พระประสงค์ของพระเจ้าถูกอธิบายแก่เราในธรรมเนียมบัญญัติของพระเจ้า
คือสิ่งที่พระองค์ทรงประสงค์หรือไม่ทรงประสงค์ให้เราทำ สิ่งใดดีและยุติธรรม
หรือสิ่งใดชั่วและไม่ยุติธรรม ดังนั้น เราสารภาพว่าธรรมเนียมบัญญัติดีและบริสุทธิ

ธรรมเนียมบัญญัติตามธรรมชาติ

ธรรมเนียมบัญญัตินี้ครั้งหนึ่งถูกเขียนไว้ในใจของมนุษย์โดยพระหัตถ์ของพระเจ้า (รม. 2:15)
และเรียกว่าธรรมเนียมบัญญัติตามธรรมชาติ ส่วนธรรมเนียมบัญญัติของโมเสสอยู่ในศิลาสองแผ่น
และอีกครั้งหนึ่งธรรมเนียมบัญญัตินี้ถูกจารึกโดยพระหัตถ์ของพระองค์บนศิลาสองแผ่นของโมเสส
และถูกอธิบายอย่างชัดเจนในหนังสือของโมเสส (อพย. 20:1 เป็นต้นไป; ฉธบ. 5:6 เป็นต้นไป)

เพื่อความชัดเจน เราแยกธรรมเนียมบัญญัติศีลธรรม ซึ่งอยู่ในพระบัญญัติสิบประการหรือศิลาสองแผ่น
และถูกอธิบายในหนังสือของโมเสส ออกจากธรรมเนียมบัญญัติพิธีกรรม
ซึ่งกำหนดพิธีและการนมัสการพระเจ้า และจากธรรมเนียมบัญญัติตุลาการ
ซึ่งเกี่ยวข้องกับเรื่องการเมืองและครอบครัว

ธรรมเนียมบัญญัติครบถ้วนและสมบูรณ์

เราเชื่อว่า พระประสงค์ทั้งหมดของพระเจ้าและพระบัญญัติที่จำเป็นทั้งหมดสำหรับทุกด้านของชีวิต
ถูกสอนอยู่ในธรรมเนียมบัญญัตินี้ มิฉะนั้น
องค์พระผู้เป็นเจ้าคงไม่ทรงห้ามเราเพิ่มหรือตัดสิ่งใดออกจากธรรมเนียมบัญญัตินี้
และคงไม่ทรงบัญชาให้เราเดินในทางตรงต่อหน้าธรรมเนียมบัญญัตินี้ โดยไม่หันเหไปทางขวาหรือทางซ้าย
(ฉธบ. 4:2; 12:32)

เหตุใดจึงประทานธรรมบัญญัติ

เราสอนว่า

ธรรมบัญญัตินี้ไม่ได้ถูกประทานแก่มนุษย์เพื่อให้พวกเขาเป็นผู้ชอบธรรมโดยการรักษากฎธรรมบัญญัติ แต่เพื่อว่า จากสิ่งที่ธรรมบัญญัติสอน เราจะรู้จักความอ่อนแอ บาป และการถูกพิพากษาลงโทษของเรา และเมื่อสิ้นหวังในกำลังของตนเอง เราจะกลับมาหาพระคริสต์โดยความเชื่อ เพราะอัครทูตประกาศอย่างเปิดเผยว่า “ธรรมบัญญัตินำพระพิโรธมา” และ “โดยธรรมบัญญัติทำให้รู้จักบาป” (รม. 4:15; 3:20) และ “ถ้ามีธรรมบัญญัติที่สามารถทำให้เป็นผู้ชอบธรรมหรือให้ชีวิตได้ ความชอบธรรมก็จะมาจากธรรมบัญญัติจริง ๆ แต่พระคัมภีร์ คือธรรมบัญญัติ ได้กักทุกสิ่งไว้ใต้บาป เพื่อพระสัญญาซึ่งมาจากความเชื่อในพระเยซูจะประทานแก่ผู้ที่เชื่อ... ดังนั้น ธรรมบัญญัติจึงเป็นครูที่เลี้ยงนำเราไปถึงพระคริสต์ เพื่อเราจะเป็นผู้ชอบธรรมโดยความเชื่อ” (กท. 3:21 เป็นต้นไป)

เนื้อหนังไม่ทำให้ธรรมบัญญัติสำเร็จครบถ้วน

เพราะไม่มีเนื้อหนังใดเคยหรือสามารถทำให้ธรรมบัญญัติของพระเจ้าพอใจและทำให้สำเร็จครบถ้วนได้ เนื่องจากความอ่อนแอในเนื้อหนังของเราซึ่งเกาะติดและคงอยู่ในเราจนถึงลมหายใจสุดท้าย เพราะอัครทูตกล่าวอีกว่า “สิ่งที่ธรรมบัญญัติทำไม่ได้เพราะอ่อนกำลังโดยเนื้อหนังนั้น พระเจ้าทรงทำแล้ว โดยทรงส่งพระบุตรของพระองค์เองมาในสภาพเหมือนเนื้อหนังแห่งบาปและเพื่อบาป” (รม. 8:3) ดังนั้น พระคริสต์จึงทรงเป็นความสำเร็จสมบูรณ์ของธรรมบัญญัติและเป็นการทำให้ธรรมบัญญัติสำเร็จครบถ้วนแทนเรา (รม. 10:4) พระองค์ผู้เพื่อจะทรงเอาคำสาปแช่งของธรรมบัญญัติออกไป ได้ทรงกลายเป็นคำสาปแช่งเพื่อเรา (กท. 3:13) ดังนั้น พระองค์จึงประทานการทำให้ธรรมบัญญัติสำเร็จครบถ้วนของพระองค์แก่เราโดยความเชื่อ และความชอบธรรมกับการเชื่อฟังของพระองค์ก็ถูกนับเป็นของเรา

ธรรมบัญญัติถูกยกเลิกไปเพียงใด

ดังนั้น ธรรมบัญญัติของพระเจ้าถูกยกเลิกในแง่ที่ว่า มันไม่กล่าวโทษเราอีกต่อไป และไม่ก่อพระพิโรธในเรา เพราะเราอยู่ใต้พระคุณ ไม่ใช่อยู่ใต้ธรรมบัญญัติ ยิ่งกว่านั้น พระคริสต์ทรงทำให้แบบเล็งทั้งปวงของธรรมบัญญัติสำเร็จครบถ้วนแล้ว ดังนั้น เมื่อพระกายเสด็จมา เงามทั้งหลายก็สิ้นสุดลง เพื่อว่าในพระคริสต์ บัดนี้เรามีความจริงและความครบบริบูรณ์ทั้งสิ้น

แต่ถึงกระนั้น เราไม่ได้ปฏิเสธธรรมบัญญัติอย่างดูหมิ่นเพราะเหตุนี้ เพราะเราระลึกถึงพระวาระขององค์พระผู้เป็นเจ้าเมื่อพระองค์ตรัสว่า “เราไม่ได้มาเพื่อลบล้างธรรมบัญญัติและผู้เผยพระวาระ แต่มาเพื่อให้สำเร็จครบถ้วน” (มธ. 5:17) เราทราบว่าในธรรมบัญญัติ แบบแผนของคุณธรรมและความชั่วถูกมอบแก่เรา เราทราบว่าธรรมบัญญัติที่เขียนไว้เมื่ออธิบายโดยข่าวประเสริฐ เป็นประโยชน์ต่อคริสตจักร และด้วยเหตุนี้ การอ่านธรรมบัญญัติจึงไม่ควรถูกขับออกจากคริสตจักร

เพราะแม้ใบหน้าของโมเสสถูกคลุมด้วยผ้าคลุมหน้า
แต่อัครทูตกล่าวว่าผ้าคลุมนั้นถูกพระคริสต์ทรงเอาออกและยกเลิกแล้ว

กลุ่มคำสอนผิด

เรากล่าวโทษทุกสิ่งที่คุณสอนนอกกรอบทั้งเก่าและใหม่ได้สอนต่อต้านธรรมเนียมปฏิบัติ

บทที่ 13 ว่าด้วยข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์ ว่าด้วยพระสัญญา และว่าด้วยพระวิญญาณกับตัวอักษร

คนโบราณมีพระสัญญาแห่งข่าวประเสริฐ

แท้จริงแล้ว ข่าวประเสริฐตรงข้ามกับธรรมเนียมปฏิบัติ

เพราะธรรมเนียมปฏิบัติคือพระพิโรธและประกาศคำสาปแช่ง ส่วนข่าวประเสริฐประกาศพระคุณและพระพร
ยอห์นกล่าวว่า “เพราะธรรมเนียมปฏิบัติประจานผ่านโมเสส ส่วนพระคุณและความจริงมาจากพระเยซูคริสต์”
(ยน. 1:17) อย่างไรก็ตาม เป็นสิ่งแน่นอนที่สุดว่า

ผู้ที่อยู่ก่อนธรรมเนียมปฏิบัติและอยู่ใต้ธรรมเนียมปฏิบัติไม่ได้ขาดข่าวประเสริฐอย่างสิ้นเชิง

เพราะพวกเขามีพระสัญญาแห่งข่าวประเสริฐที่พิเศษ เช่น “พงศ์พันธุ์ของหญิงจะบดขยี้หัวของงู” (ปฐมก. 3:15)

“โดยพงศ์พันธุ์ของเจ้าประชาชาติทั้งปวงในโลกจะได้รับพระพร” (ปฐมก. 22:18)

“คทาจะไม่พรางไปจากยูดาห์... จนกว่าผู้หนึ่งจะมา” (ปฐมก. 49:10)

“องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงตั้งผู้เผยพระวจนะคนหนึ่งจากท่ามกลางพี่น้องของเขาเอง” (ฉธบ. 18:15; กจ. 3:22) เป็นต้น

พระสัญญาทั้งสองแบบ

เรายอมรับว่า พระสัญญาสองแบบถูกสำแดงแก่บรรพบุรุษ เช่นเดียวกับแก่เรา

เพราะบางพระสัญญาเกี่ยวกับสิ่งปัจจุบันหรือสิ่งบนแผ่นดินโลก เช่น

พระสัญญาเรื่องแผ่นดินคานาอันและชัยชนะ และเช่นพระสัญญาเรื่องอาหารประจำวันในปัจจุบันด้วย

ส่วนอีกแบบหนึ่งในเวลานั้นและยังคงในเวลานี้เป็นเรื่องสวรรค์และนิรันดร์ คือพระคุณของพระเจ้า

การยกโทษบาป และชีวิตนิรันดร์โดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์

บรรพบุรุษไม่ได้มีเพียงพระสัญญาทางเนื้อหนัง แต่มีพระสัญญาฝ่ายวิญญาณด้วย

ยิ่งกว่านั้น คนโบราณไม่ได้มีเพียงพระสัญญาภายนอกและบนแผ่นดินโลกเท่านั้น

แต่ยังมีพระสัญญาฝ่ายวิญญาณและฝ่ายสวรรค์ในพระคริสต์ด้วย เปโตรกล่าวว่า

“ผู้เผยพระวจนะที่พยากรณ์ถึงพระคุณที่จะเป็นของท่าน ได้สืบค้นและใคร่ครวญเกี่ยวกับความรอดนี้” (1

ปต. 1:10) เพราะฉะนั้น อัครทูตเปาโลจึงกล่าวด้วยว่า “ข่าวประเสริฐของพระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้ล่วงหน้า

ผ่านผู้เผยพระวจนะของพระองค์ในพระคัมภีร์บริสุทธิ” (รม. 1:2) ด้วยเหตุนี้จึงชัดเจนว่า

คนโบราณไม่ได้ขาดข่าวประเสริฐทั้งหมดอย่างสิ้นเชิง

ข่าวประเสริฐคืออะไรโดยความหมายที่ถูกต้อง

แม้บรรพบุรุษของเรามีข่าวประเสริฐในลักษณะนี้ในงานเขียนของผู้เผยพระวจนะ ซึ่งโดยข่าวประเสริฐนั้นพวกเขาได้รับความรอดในพระคริสต์โดยความเชื่อ แต่ข่าวประเสริฐโดยความหมายที่ถูกต้องเรียกว่าข่าวดีและข่าวที่น่ายินดี ซึ่งในข่าวนั้น เริ่มจากยอห์นผู้ให้บัพติศมา ต่อด้วยพระคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าเอง และหลังจากนั้นโดยอัครทูตและผู้สืบต่อของพวกเขา มีการประกาศแก่เราในโลกว่า บัดนี้พระเจ้าได้ทรงทำสิ่งที่พระองค์ทรงสัญญาไว้ตั้งแต่ปฐมกาลของโลกให้สำเร็จแล้ว และทรงส่ง ยิ่งกว่านั้น ได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์แก่เรา และในพระบุตรนั้นได้ประทานการคืนดีกับพระบิดา การยกโทษบาป ความครบบริบูรณ์ทั้งสิ้น และชีวิตนิรันดร์แก่เรา

ดังนั้น ประวัติศาสตร์ที่ผู้เขียนพระกิตติคุณสี่คนบรรยายไว้ ซึ่งอธิบายว่าสิ่งเหล่านี้ถูกกระทำหรือสำเร็จโดยพระคริสต์อย่างไร พระคริสต์ทรงสอนและทรงทำสิ่งใด และผู้ที่เชื่อในพระองค์มีความครบบริบูรณ์ทั้งสิ้น จึงถูกเรียกอย่างถูกต้องว่าข่าวประเสริฐ การเทศนาและงานเขียนของอัครทูต ซึ่งอัครทูตอธิบายแก่เราว่าพระบิดาประทานพระบุตรแก่เราอย่างไร และในพระบุตรนั้นประทานทุกสิ่งที่เกี่ยวข้องกับชีวิตและความรอดแก่เราอย่างไร ก็ถูกเรียกอย่างถูกต้องว่าหลักคำสอนแห่งข่าวประเสริฐด้วย ดังนั้น แม้ในปัจจุบัน หากประกาศอย่างจริงจัง หลักคำสอนนี้ก็ไม่สูญเสียชีวิตอันรุ่งโรจน์ของตน

ว่าด้วยพระวิญญาณและตัวอักษร

การประกาศข่าวประเสริฐเดียวกันนี้ยังถูกอัครทูตเรียกว่า “พระวิญญาณ” และ “พันธกิจของพระวิญญาณ” เพราะโดยความเชื่อ การประกาศนั้นมีผลและมีชีวิตในหูละมุน ยิ่งกว่านั้น ในใจของผู้เชื่อ ผ่านการทรงส่องสว่างของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (2 คร. 3:6)

เพราะตัวอักษรซึ่งตรงข้ามกับพระวิญญาณ หมายถึงทุกสิ่งภายนอก แต่โดยเฉพาะหมายถึงหลักคำสอนของธรรมเนียมปฏิบัติ ซึ่งเมื่อปราศจากพระวิญญาณและความเชื่อ ก็ทำให้เกิดพระพิโรธและกระตุ้นบาปในจิตใจของผู้ที่ไม่มีความเชื่อมีชีวิต ด้วยเหตุนี้ อัครทูตจึงเรียกสิ่งนี้ว่า “พันธกิจแห่งความตาย” ในเรื่องนี้ คำกล่าวของอัครทูตเหมาะสมว่า “ตัวอักษรฆ่า แต่พระวิญญาณให้ชีวิต” และอัครทูตเทียมเทศนาข่าวประเสริฐที่ถูกทำให้เสื่อมเสีย โดยนำข่าวประเสริฐไปผสมกับธรรมเนียมปฏิบัติ รวากับว่าพระคริสต์ไม่สามารถช่วยให้รอดได้หากไม่มีธรรมเนียมปฏิบัติ

กลุ่มคำสอนผิด

กล่าวกันว่าพวกเอปิโอนไนต์ซึ่งสืบมาจากเอปิโอนผู้สอนนอกกรีต และพวกนาซารีนซึ่งเมื่อก่อนเรียกว่ามีเนียน เป็นเช่นนี้ เรากล่าวโทษคนเหล่านี้ทั้งหมด ขณะที่เราประกาศข่าวประเสริฐบริสุทธิ์และสอนว่าผู้เชื่อเป็นผู้ชอบธรรมโดยพระวิญญาณเท่านั้น ไม่ใช่โดยธรรมเนียมปฏิบัติ คำอธิบายที่ละเอียดกว่านี้จะตามมาในไม่ช้าได้หัวข้อเรื่องการเป็นผู้ชอบธรรม

คำสอนแห่งข่าวประเสริฐไม่ใช่คำสอนใหม่ แต่เป็นคำสอนเก่าแก่ที่สุด

แม้คำสอนแห่งข่าวประเสริฐ เมื่อเทียบกับคำสอนของพวกฟาริสีเกี่ยวกับธรรมบัญญัติ ดูเหมือนเป็นคำสอนใหม่เมื่อพระคริสต์ทรงประกาศเป็นครั้งแรก และเยเรมีย์ก็พยากรณ์เรื่องนี้เกี่ยวกับพันธสัญญาใหม่ด้วย แต่แท้จริงแล้ว คำสอนนี้ไม่เพียงเคยเป็นและยังคงเป็นคำสอนเก่าแก่เท่านั้น แม้ทุกวันนี้พวกนิยมนพระสันตะปาปาจะเรียกว่าคำสอนใหม่เมื่อเทียบกับคำสอนที่เขารับอยู่ในปัจจุบัน แต่ยังเป็นคำสอนที่เก่าแก่ที่สุดในโลก

เพราะพระเจ้าทรงกำหนดไว้ล่วงหน้าตั้งแต่เนิ่นนั้รว่า จะช่วยโลกให้รอดโดยพระคริสต์ และพระองค์ได้ทรงเปิดเผยการทรงกำหนดไว้ล่วงหน้าและพระดำรินิรันดร์ของพระองค์นี้แก่โลกผ่านข่าวประเสริฐ (2 ทธ. 1:9 เป็นต้นไป) ดังนั้น จึงเห็นได้ชัดว่า ศาสนาและคำสอนแห่งข่าวประเสริฐในบรรดาคนทั้งปวงที่เคยมีอยู่ กำลังมีอยู่ และจะมีอยู่นั้น เป็นสิ่งเก่าแก่ที่สุดทั้งหมด

เพราะฉะนั้น

เรายืนยันว่าทุกคนที่กล่าวว่าศาสนาและคำสอนแห่งข่าวประเสริฐเป็นความเชื่อที่เพิ่งเกิดขึ้นใหม่ มีอายุแทบไม่ถึงสามสิบปีนั้น ผิดอย่างน่าอัศจรรย์และกล่าวอย่างน่าละอายต่อพระดำรินิรันดร์ของพระเจ้า คำของอิสยาห์ผู้เผยพระวจนะใช้กับพวกเขาว่า “วิบัติแก่คนที่เรียกความชั่วว่าความดี และเรียกความดีว่าความชั่ว ผู้เอาความมืดแทนความสว่าง และเอาความสว่างแทนความมืด ผู้เอาความขมแทนความหวาน และเอาความหวานแทนความขม” (อสย. 5:20)

บทที่ 14 ว่าด้วยการกลับใจและการเปลี่ยนกลับของมนุษย์

คำอธิบาย: “การกลับใจ” ในที่นี้ไม่ได้หมายถึงเพียงความเสียใจทางอารมณ์ แต่หมายถึงการที่พระเจ้าทรงทำให้คนบาปตื่นขึ้นโดยพระวจนะและพระวิญญาณบริสุทธิ์ จนเขายอมรับบาปของตน เกลียดชังบาป หันกลับมาหาพระเจ้า และเริ่มดำเนินชีวิตใหม่ด้วยความเชื่อ

การกลับใจเชื่อมอยู่กับข่าวประเสริฐ

หลักคำสอนเรื่องการกลับใจเชื่อมอยู่กับข่าวประเสริฐ เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสในพระกิตติคุณว่า “การกลับใจและการยกโทษบาปควรถูกประกาศในนามของเราแก่ประชาชาติทั้งปวง” (ลก. 24:47)

การกลับใจคืออะไร

โดยคำว่า “การกลับใจ” เราหมายถึง ประการแรก การฟื้นคืนจิตใจที่ถูกต้องในมนุษย์บาป ผู้ถูกปลุกให้ตื่นโดยพระวจนะแห่งข่าวประเสริฐและพระวิญญาณบริสุทธิ์ และรับไว้ด้วยความเชื่อแท้ โดยการฟื้นคืนนี้ คนบาปยอมรับทันทีถึงความเสื่อมทรามโดยกำเนิดของตน และบาปทั้งหมดของตนที่ถูกพระวจนะของพระเจ้ากล่าวโทษ

ประการที่สอง เขาโคกเศร้าเพราะบาปเหล่านั้นจากใจ
ไม่เพียงคร่ำครวญและสารภาพบาปเหล่านั้นต่อพระเจ้าอย่างตรงไปตรงมาด้วยความรู้สึกละอาย
แต่ประการที่สาม เขายังรังเกียจบาปเหล่านั้นด้วยความขุ่นเคืองอันชอบธรรม และประการที่สี่
บัดนี้เขาพิจารณาอย่างกระตือรือร้นถึงการแก้ไขทางดำเนินของตน
และพยายามอย่างต่อเนื่องที่จะดำเนินในความบริสุทธิ์และคุณธรรม
ซึ่งเขาจะฝึกตนด้วยมโนธรรมตลอดชีวิตที่เหลืออยู่

การกลับใจแท้คือการหันกลับมาหาพระเจ้า

นี่คือการกลับใจแท้ คือการหันกลับมาหาพระเจ้าและความดีทั้งปวงอย่างจริงใจ
และการหันออกจากการและความชั่วทั้งปวงอย่างจริงจัง

1. การกลับใจเป็นของประทานจากพระเจ้า

บัดนี้ เรากล่าวอย่างชัดเจนว่า การกลับใจนี้เป็นของประทานล้วน ๆ จากพระเจ้า
ไม่ใช่งานจากกำลังของเรา
เพราะอัครทูตสั่งผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อให้สั่งสอนผู้ที่ต่อต้านความจริงอย่างขยันขันแข็ง เพื่อว่า
“พระเจ้าอาจประทานให้เขากลับใจและมารู้จักความจริง” (2 ทธ. 2:25)

2. คร่ำครวญต่อบาปที่ได้กระทำ

หญิงบาปผู้ล้างพระบาทขององค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยน้ำตา
และเปโตรผู้ร้องไห้อย่างขมขื่นและคร่ำครวญเพราะได้ปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้า (ลก. 7:38; 22:62)
แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า จิตใจของคนที่กลับใจควรคร่ำครวญอย่างจริงจังต่อบาปที่ตนได้กระทำ

3. สารภาพบาปต่อพระเจ้า

ยิ่งกว่านั้น บุตรสุ่ยสุร้ายและคนเก็บภาษีในพระกิตติคุณ เมื่อนำมาเทียบกับพวกฟาริสี
ได้ให้แบบอย่างที่เหมาะสมที่สุดแก่เราว่าควรสารภาพบาปของเราต่อพระเจ้าอย่างไร คนแรกกล่าวว่า
“บิดา ข้าพเจ้าทำบาปต่อสวรรค์และต่อหน้าท่าน ข้าพเจ้าไม่สมควรถูกเรียกว่าบุตรของท่านอีกต่อไป
ขอรับข้าพเจ้าเป็นเหมือนลูกจ้างคนหนึ่งของท่าน” (ลก. 15:18 เป็นต้นไป)
ส่วนคนหลังไม่กล้าแม้แต่จะยกหน้าขึ้นสู่สวรรค์ แต่ตอกของตน กล่าวว่า “ข้าแต่พระเจ้า
ขอทรงพระเมตตาแก่ข้าพระองค์ผู้เป็นคนบาป” (บทที่ 18:13)

เราไม่สงสัยเลยว่าพวกเขาได้รับการทรงรับไว้ในพระคุณของพระเจ้า เพราะอัครทูตยืนยันกล่าวว่า
“ถ้าเราสารภาพบาปของเรา พระองค์ทรงสัตย์ซื่อและทรงยุติธรรม จะทรงยกบาปของเรา
และทรงชำระเราให้พ้นจากความอธรรมทั้งสิ้น ถ้าเรากล่าวว่าเราไม่ได้ทำบาป
เราก็ทำให้พระองค์เป็นผู้ตรัสเท็จ และพระวจนะของพระองค์ไม่ได้อยู่ในเรา” (1 ยน. 1:9 เป็นต้นไป)

การสารภาพต่อปุโรหิตและการประกาศอภัย

แต่เราเชื่อว่า การสารภาพอย่างจริงใจซึ่งทำต่อพระเจ้าเท่านั้น
ไม่ว่าจะเป็นการส่วนตัวระหว่างพระเจ้ากับคนบาป
หรือเป็นการสาธารณะในคริสตจักรเมื่อมีการกล่าวคำสารภาพบาปทั่วไปนั้น เพียงพอแล้ว
และเพื่อจะได้รับการยกโทษบาป ไม่จำเป็นที่ใครต้องสารภาพบาปของตนต่อปุโรหิตโดยกระซิบเข้าหู
เพื่อจะได้รับการประกาศอภัยจากปุโรหิตพร้อมการวางมือ
เพราะไม่มีทั้งพระบัญชาและแบบอย่างเช่นนี้ในพระคัมภีร์บริสุทธิ

ดาวิดเป็นพยานว่า “ข้าพระองค์สารภาพบาปของข้าพระองค์ต่อพระองค์
และไม่ปิดบังความผิดบาปของข้าพระองค์ ข้าพระองค์กล่าวว่า
‘ข้าพระองค์จะสารภาพการละเมิดของข้าพระองค์ต่อพระยาห์เวห์’
แล้วพระองค์ก็ทรงยกโทษความผิดแห่งบาปของข้าพระองค์” (สดด. 32:5)
และองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงสอนเราให้อธิษฐาน และในเวลาเดียวกันให้สารภาพบาปของเรา ตรัสว่า
“จงอธิษฐานอย่างนี้ว่า ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย ผู้สถิตในสวรรค์...
ขอทรงยกหนี้ของข้าพระองค์ทั้งหลาย เหมือนข้าพระองค์ทั้งหลายยกหนี้ให้ผู้ที่เป็หนี้ข้าพระองค์” (มธ.
6:12)

ดังนั้น จำเป็นที่เราต้องสารภาพบาปของเราต่อพระเจ้าพระบิดาของเรา
และคืนดีกับเพื่อนบ้านหากเราได้ทำผิดต่อเขา เกี่ยวกับการสารภาพชนิดนี้ อัครทูตยาโคบกล่าวว่า
“จงสารภาพบาปต่อกันและกัน” (ยก. 5:16) อย่างไรก็ตาม
หากผู้ใดถูกภาระบาปและการทดลองที่ซับซ้อนกดทับ และต้องการคำปรึกษา คำสอน
และคำปลอบโยนเป็นการส่วนตัว ไม่ว่าจะจากผู้รับใช้ของคริสตจักร
หรือจากพี่น้องคนอื่นที่ได้รับการสอนในธรรมบัญญัติของพระเจ้า เราไม่คัดค้าน
เช่นเดียวกับที่เราเห็นชอบอย่างเต็มที่กับการสารภาพบาปทั่วไปและสาธารณะ
ซึ่งมักกล่าวในคริสตจักรและในการประชุมนมัสการ ตามที่เราได้กล่าวไว้ข้างต้น
ตราบเท้าที่สอดคล้องกับพระคัมภีร์

ว่าด้วยกุญแจแห่งอาณาจักรสวรรค์

เกี่ยวกับกุญแจแห่งอาณาจักรสวรรค์ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าประทานแก่เหล่าอัครทูต
หลายคนพูดพร่ำสื่อน่าประหลาดใจมากมาย และจากสิ่งเหล่านั้นตีขึ้นเป็นดาบ หอก คทา มงกุฏ
และอำนาจครบถ้วนเหนืออาณาจักรยิ่งใหญ่ที่สุด แท้จริงแล้ว เหนือจิตวิญญาณและร่างกายด้วย

เมื่อวินิจฉัยอย่างเรียบง่ายตามพระวาทะขององค์พระผู้เป็นเจ้า เรากล่าวว่า
ผู้รับใช้ทุกคนที่ถูกเรียกอย่างถูกต้อง ย่อมมีกุญแจและใช้กุญแจนั้น เมื่อพวกเขาประกาศข่าวประเสริฐ
คือเมื่อพวกเขาสอน เตือนสติ ปลอบโยน ตักเตือน
และรักษาประชากรที่มอบไว้แก่ความรับผิดชอบของตนให้อยู่ในวินัย

การเปิดและปิดอาณาจักร

เพราะด้วยวิธีนี้ พวกเขาเปิดอาณาจักรสวรรค์แก่ผู้เชื่อฟัง และปิดอาณาจักรนั้นต่อผู้ไม่เชื่อฟัง องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสัญญาแก่เหล่านี้แก่เหล่าอัครทูตในมัทธิวบทที่ 16 และปรทานแก่พวกเขาในยอห์นบทที่ 20 มาระโกบทที่ 16 และลูกาบทที่ 24 เมื่อพระองค์ทรงส่งสาวกออกไปและบัญชาให้พวกเขาประกาศข่าวประเสริฐทั่วโลก และประกาศการยกโทษบาป

พันธกิจแห่งการคืนดี

ในจดหมายถึงชาวโครินธ์ อัครทูตกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าปรทานพันธกิจแห่งการคืนดีแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ (2 คร. 5:18 เป็นต้นไป) และจากนั้นท่านอธิบายว่าสิ่งนี้คือการประกาศหรือการสอนเรื่องการคืนดี เมื่ออธิบายถ้อยคำของตนให้ชัดเจนยิ่งขึ้น ท่านเสริมว่า ผู้รับใช้ของพระคริสต์ทำหน้าที่ที่ทูตในพระนามของพระคริสต์ รวบรวมว่าพระเจ้าเองทรงเตือนประชาชนผ่านผู้รับใช้ให้คืนดีกับพระเจ้า แน่แน่นอนว่าโดยการเชื่อฟังด้วยความเชื่อ ดังนั้น พวกเขาใช้กุญแจเมื่อโน้มน้าวมนุษย์ให้เชื่อและกลับใจ ด้วยวิธีนี้ พวกเขาคืนดีมนุษย์กับพระเจ้า

ผู้รับใช้ประกาศการยกโทษบาป

ด้วยวิธีนี้ พวกเขาประกาศการยกโทษบาป ด้วยวิธีนี้ พวกเขาเปิดอาณาจักรสวรรค์และนำผู้เชื่อเข้าไปในอาณาจักรนั้น แตกต่างอย่างมากจากคนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสในพระกิตติคุณว่า “วิบัติแก่พวกท่าน นักกฎหมายทั้งหลาย เพราะพวกท่านเอากุญแจแห่งความรู้ออกไป พวกท่านเองไม่ได้เข้าไป และยังขัดขวางคนที่กำลังจะเข้าไปด้วย”

ผู้รับใช้ประกาศอภัยอย่างไร

ดังนั้น ผู้รับใช้ประกาศอภัยอย่างถูกต้องและมีผล เมื่อพวกเขาประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์ และโดยข่าวประเสริฐนั้นประกาศการยกโทษบาป ซึ่งทรงสัญญาแก่ทุกคนที่เชื่อ เช่นเดียวกับที่แต่ละคนรับบาปติศมา และเมื่อพวกเขาเป็นพยานว่าการยกโทษนั้นเป็นของแต่ละคนโดยเฉพาะ เราไม่คิดว่าการประกาศอภัยนี้มีผลมากขึ้นเพราะถูกกระซิบเข้าหูใครบางคน หรือถูกกระซิบเหนือศีรษะของใครคนหนึ่งเป็นรายบุคคล ถึงกระนั้น เราเห็นว่า ต้องประกาศอย่างขยันขันแข็งถึงการยกโทษบาปในพระโลหิตของพระคริสต์ และต้องเตือนแต่ละคนว่าการยกโทษบาปนั้นเป็นของเขา

ความขยันในการดำเนินชีวิตใหม่

แบบอย่างในพระกิตติคุณสอนเราว่า ผู้ที่กลับใจควรตื่นตัวและขยันเพียงใดในการมุ่งสู่ชีวิตใหม่ ในการทำให้มนุษย์เก่าตาย และทำให้มนุษย์ใหม่มีชีวิต

เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสแก่ชายที่พระองค์ทรงรักษาให้หายจากอัมพาตว่า “ดูเถิด ท่านหายดีแล้ว อย่าทำบาปอีก เพื่อจะไม่มีสิ่งเลวร้ายกว่านี้เกิดแก่ท่าน” (ยน. 5:14) เช่นเดียวกัน พระองค์ตรัสแก่หญิงล่งบริเวณที่พระองค์ทรงปล่อยให้เป็นอิสระว่า “จงไปเถิด และอย่าทำบาปอีก” (บทที่ 8:11)

แน่นอนว่า ด้วยถ้อยคำเหล่านี้ พระองค์ไม่ได้หมายความว่า คนใดก็ตามที่ถูกล้างใจที่ยังมีชีวิตอยู่ในเนื้อหนังจะไม่สามารถทำบาปได้ แต่พระองค์ทรงแนะนำความขยันและความเอาใจใส่อย่างระมัดระวัง เพื่อเราจะพยายามทุกวิถีทาง และวิงวอนพระเจ้าในคำอธิษฐาน มิให้เรากลับไปตกในบาปที่เราทำกับได้เป็นขึ้นจากบาปนั้นแล้ว และมิให้เราถูกเนื้อหนัง โลก และมารเอาชนะ

คักเคียสคนเก็บภาษี ผู้ที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรับกลับเข้าสู่ความโปรดปราน ร้องประกาศในพระกิตติคุณว่า “ดูเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์ยกทรัพย์สินครึ่งหนึ่งให้คนยากจน และถ้าข้าพระองค์ได้อะไรสิ่งใดจากใคร ข้าพระองค์จะคืนให้เสีย” (ลก. 19:8) ดังนั้น ในทำนองเดียวกัน เราประกาศว่า การคืนสิ่งที่ค้าง การมีใจเมตตา และแม้การให้ทานแก่คนขัดสน เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่ และเราเตือนทุกคนทุกแห่งด้วยถ้อยคำของอัครทูตว่า “อย่าให้บาปครอบครองร่างกายที่ต้องตายของท่าน เพื่อให้ท่านเชื่อฟังตัณหาของมัน อย่ามอมบอวัยวะของท่านแก่บาปให้เป็นเครื่องมือแห่งความอธรรม แต่มอบตัวท่านแด่พระเจ้าเหมือนคนที่ถูกนำจากความตายมาสู่ชีวิต และมอมบอวัยวะของท่านแด่พระเจ้าให้เป็นเครื่องมือแห่งความชอบธรรม” (รม. 6:12 เป็นต้นไป)

ข้อผิดพลาด

เพราะฉะนั้น เรากล่าวโทษคำพูดไม่ยำเกรงพระเจ้าทั้งหมดของบางคนที่ใช้การประกาศว่าประเสริฐอย่างผิด ๆ และกล่าวว่า การกลับมาหาพระเจ้านั้นง่าย พระคริสต์ทรงลบมลทินบาปทั้งหมดแล้ว การยกโทษบาปเป็นเรื่องง่าย ดังนั้น การทำบาปจะเสียหายอะไร และเราไม่จำเป็นต้องเอาใจใส่เรื่องการกลับใจมากนัก เป็นต้น ถึงกระนั้น เราสอนเสมอว่าทางเข้าหาพระเจ้าเปิดอยู่แก่คนบาปทุกคน และพระองค์ทรงยกโทษบาปทุกชนิดแก่คนบาปทุกคน ยกเว้นบาปเดียวคือบาปต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ (มก. 3:29)

กลุ่มคำสอนผิด

เพราะฉะนั้น เรากล่าวโทษทั้งพวกโนวาเทียมและพวกคาร์เธจทั้งเก่าและใหม่

การปลดโทษบาปแบบพระสันตะปาปา

เราโดยเฉพาะกล่าวโทษหลักคำสอนที่ทำกำไรของพระสันตะปาปาเกี่ยวกับการชดใช้โทษบาป และต่อสู้กับการซื้อขายตำแหน่งศาสนาของเขาและเอกสารปลดโทษแบบซื้อขายนั้น

โดยใช้คำตัดสินของเปโตรต่อซีโมนว่า “ขอให้เงินของเจ้าพินาศไปพร้อมกับเจ้า เพราะเจ้าคิดว่าจะได้ของประทานของพระเจ้าด้วยเงิน เจ้าจะไม่มีส่วนหรือสิทธิใด ๆ ในเรื่องนี้ เพราะใจของเจ้าไม่ถูกต้องต่อพระพักตร์พระเจ้า” (กจ. 8:20 เป็นต้นไป)

การชดใช้

เรายังไม่เห็นชอบกับผู้ที่คิดว่าตนสามารถชดใช้บาปที่ได้กระทำการชดใช้ของตนเอง เพราะเราสอนว่า พระคริสต์เท่านั้น โดยการสิ้นพระชนม์หรือการทนทุกข์ของพระองค์ ทรงเป็นการชดใช้เป็น การระงับพระพิโรธ และเป็นการลบมลทินของบาปทั้งหมด (อสย. บทที่ 53; 1 คร. 1:30) แต่ดังที่เราได้กล่าวแล้ว เราไม่หยุดเร่งเร้าให้ทำให้อะไรก็ตาม เราเสริมว่าการทำให้เนื้อหนังตายนี้ไม่ควรถูกยกขึ้นต่อพระเจ้าอย่างหยิ่งผยองว่าเป็นการชดใช้บาป แต่ควรกระทำอย่างถ่อมใจ ตามธรรมชาติของบุตรของพระเจ้า ในฐานะการเชื่อฟังใหม่จากความกตัญญูต่อการช่วยกู้และการชดใช้ครบถ้วนที่ได้รับมาโดยการสิ้นพระชนม์และการชดใช้ของพระบุตรของพระเจ้า

บทที่ 15 ว่าด้วยการเป็นผู้ชอบธรรมแท้ของผู้สตัยชื่อ

คำอธิบาย: “การเป็นผู้ชอบธรรม” หมายถึงการที่พระเจ้าผู้พิพากษาทรงประกาศรับคนบาปว่าเป็นผู้ชอบธรรม เพราะพระคริสต์และความชอบธรรมของพระคริสต์ ไม่ใช่เพราะความดีหรือการงานของตัวเอง

การเป็นผู้ชอบธรรมคืออะไร

ตามที่อัครทูตกล่าวในเรื่องการเป็นผู้ชอบธรรม “การทำให้เป็นผู้ชอบธรรม” หมายถึงการยกโทษบาป การปลดจากความผิดและโทษ การรับไว้ในความโปรดปราน และการประกาศว่ามนุษย์เป็นผู้ชอบธรรม เพราะในจดหมายถึงชาวโรม อัครทูตกล่าวว่า “พระเจ้าทรงเป็นผู้ทำให้เป็นผู้ชอบธรรม ใครจะกล่าวโทษได้” (รม. 8:33) การทำให้เป็นผู้ชอบธรรมและการกล่าวโทษตรงข้ามกัน และในกิจการของอัครทูต อัครทูตกล่าวว่า “โดยพระคริสต์ การยกโทษบาปถูกประกาศแก่ท่านทั้งหลาย และโดยพระองค์ ทุกคนที่เชื่อก็ได้รับการปลดให้พ้นจากทุกสิ่งซึ่งธรรมบัญญัติของโมเสสไม่อาจปลดท่านให้พ้นได้” (กจ. 13:38 เป็นต้นไป)

เพราะในธรรมบัญญัติและผู้เผยพระวจนะ เราอ่านว่า “ถ้ามีข้อพิพาทระหว่างคนทั้งหลาย และพวกเขามาศาล... ผู้พิพากษาคัดสินระหว่างเขา โดยประกาศให้ผู้บริสุทธิ์พ้นผิดและกล่าวโทษผู้มีความผิด” (ฉบบ. 25:1) และในอิสยาห์บทที่ 5 ว่า “วิบัติแก่คนเหล่านั้น... ผู้ประกาศให้คนผิดเป็นผู้บริสุทธิ์เพราะสินบน”

เราเป็นผู้ชอบธรรมเพราะพระคริสต์

บัดนี้ เป็นสิ่งแน่นอนที่สุดว่า เราทุกคนโดยธรรมชาติเป็นคนบาปและไม่ยำเกรงพระเจ้า และต่อหน้าบัลลังก์พิพากษาของพระเจ้า เราถูกพิสูจนว่าไม่ยำเกรงพระเจ้าและมีความผิดสมควรตาย

แต่โดยพระคุณของพระคริสต์เท่านั้น ไม่ใช่จากสิ่งใดในตัวเราที่สมควรได้รับ หรือเพราะพระเจ้าทรงคำนึงถึงเรา เราจึงถูกทำให้เป็นผู้ชอบธรรม คือได้รับการปลดจากบาปและความตายโดยพระเจ้าผู้พิพากษา เพราะมีสิ่งใดชัดเจนกว่าที่เปาโลกล่าวว่า “เพราะทุกคนทำบาปและเสื่อมจากพระสิริของพระเจ้า แต่ได้รับการทำให้เป็นผู้ชอบธรรมโดยพระคุณของพระองค์เป็นของประทาน ผ่านการไถ่ซึ่งอยู่ในพระเยซูคริสต์” (รม. 3:23 เป็นต้นไป)

ความชอบธรรมที่ถูกนับให้

คำอธิบาย: “ถูกนับให้” หมายถึงพระเจ้าทรงถือว่าความชอบธรรมของพระคริสต์เป็นของผู้เชื่อจริง ๆ ต่อหน้าพระองค์ ไม่ใช่เพราะผู้เชื่อมีความชอบธรรมจากตนเอง แต่เพราะเขาอยู่ในพระคริสต์โดยความเชื่อ

เพราะพระคริสต์ทรงรับและแบกบาปของโลกไว้บนพระองค์ และทรงทำให้ความยุติธรรมของพระเจ้าพอพระทัย ดังนั้น เพราะการทนทุกข์และการเป็นขึ้นจากความตายของพระคริสต์เท่านั้น พระเจ้าจึงทรงเมตตาต่อบาปของเรา และไม่ทรงนับบาปเหล่านั้นแก่เรา แต่ทรงนับความชอบธรรมของพระคริสต์แก่เราเป็นของเราเอง (2 คร. 5:19 เป็นต้นไป; รม. 4:25)

ดังนั้น บัดนี้เราไม่เพียงถูกชำระและล้างจากบาป หรือเป็นผู้บริสุทธิ์เท่านั้น แต่ยังได้รับความชอบธรรมของพระคริสต์ และเมื่อได้รับการปลดจากบาป ความตาย และการพิพากษาลงโทษแล้ว ในที่สุดเราก็เป็นผู้ชอบธรรมและเป็นทนายของชีวิตนิรันดร์ เพราะฉะนั้น กล่าวอย่างถูกต้อง พระเจ้าเท่านั้นทรงทำให้เราเป็นผู้ชอบธรรม และทรงทำให้เป็นผู้ชอบธรรมเพราะพระคริสต์เท่านั้น โดยไม่ทรงนับบาปแก่เรา แต่ทรงนับความชอบธรรมของพระองค์แก่เรา

เราเป็นผู้ชอบธรรมโดยความเชื่อเท่านั้น

แต่เพราะเราได้รับการเป็นผู้ชอบธรรมนี้ ไม่ใช่ผ่านการงานใด ๆ แต่ผ่านความเชื่อในพระเมตตาของพระเจ้าและในพระคริสต์ ดังนั้น เราจึงสอนและเชื่อร่วมกับอัครทูตว่า มนุษย์บาปเป็นผู้ชอบธรรมโดยความเชื่อเท่านั้นในพระคริสต์ ไม่ใช่โดยธรรมบัญญัติหรือการงานใด ๆ เพราะอัครทูตกล่าวว่า “เราถือว่ามนุษย์เป็นผู้ชอบธรรมโดยความเชื่อ แยกจากการงานของธรรมบัญญัติ” (รม. 3:28) อีกแห่งหนึ่งว่า “ถ้าอับราฮัมเป็นผู้ชอบธรรมโดยการงาน เขาก็มีสิ่งที่จะอวดได้ แต่ไม่ใช่ต่อพระเจ้า เพราะพระคัมภีร์กล่าวว่าอย่างไร อับราฮัมเชื่อพระเจ้า และสิ่งนั้นถูกนับแก่เขาเป็นความชอบธรรม... และแก่ผู้ที่ไม่ได้ทำงาน แต่เชื่อในพระองค์ผู้ทรงทำให้คนไม่ยำเกรงพระเจ้าเป็นผู้ชอบธรรม ความเชื่อของเขาถูกนับเป็นความชอบธรรม” (รม. 4:2 เป็นต้นไป; ปฐก. 15:6) และอีกแห่งหนึ่งว่า “ท่านทั้งหลายได้รับความรอดโดยพระคุณผ่านความเชื่อ และสิ่งนี้ไม่ได้มาจากตัวท่านเอง แต่เป็นของประทานจากพระเจ้า ไม่ใช่เพราะการงาน เพื่อไม่ให้ผู้ใดอวดได้” เป็นต้น (อฟ. 2:8 เป็นต้นไป)

ดังนั้น เพราะความเชื่อรับพระคริสต์ผู้ทรงเป็นความชอบธรรมของเรา
และยกทุกสิ่งให้แก่พระคุณของพระเจ้าในพระคริสต์ ด้วยเหตุนี้
การเป็นผู้ชอบธรรมจึงถูกยกให้แก่ความเชื่อ โดยหลักแล้วเพราะพระคริสต์
และไม่ใช่เพราะความเชื่อเป็นการงานของเรา เพราะความเชื่อเป็นของประทานจากพระเจ้า

เรารับพระคริสต์ด้วยความเชื่อ

ยิ่งกว่านั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงแสดงอย่างบริบูรณ์ว่า เรารับพระคริสต์ด้วยความเชื่อ ในยอห์นบทที่ 6
ซึ่งพระองค์ทรงใช้การกินแทนการเชื่อ และการเชื่อแทนการกิน
เพราะเช่นเดียวกับที่เราได้รับอาหารโดยการกิน เราก็มีส่วนในพระคริสต์โดยการเชื่อ

การเป็นผู้ชอบธรรมไม่ได้ถูกยกส่วนหนึ่งให้พระคริสต์หรือความเชื่อ และอีกส่วนหนึ่งให้เรา

ดังนั้น เราไม่ได้มีส่วนในประโยชน์ของการเป็นผู้ชอบธรรม
โดยส่วนหนึ่งเพราะพระคุณของพระเจ้าหรือพระคริสต์ และอีกส่วนหนึ่งเพราะตัวเรา ความรัก การงาน
หรือสิ่งที่เราอ้างว่าสมควรได้รับ
แต่เรายกสิ่งนี้ทั้งหมดให้แก่พระคุณของพระเจ้าในพระคริสต์ผ่านความเชื่อ
เพราะความรักและการงานของเราไม่อาจเป็นที่พอพระทัยพระเจ้าได้
หากกระทำโดยคนที่ยังไม่ชอบธรรม ดังนั้น
จำเป็นที่เราต้องเป็นผู้ชอบธรรมก่อนที่จะจะรักและทำการดีได้

เราได้รับการทำให้เป็นผู้ชอบธรรมอย่างแท้จริง ดังที่เราได้กล่าวแล้ว โดยความเชื่อในพระคริสต์
ด้วยพระคุณของพระเจ้าอย่างบริสุทธิ์ พระองค์ไม่ทรงนับบาปของเราแก่เรา
แต่ทรงนับความชอบธรรมของพระคริสต์แก่เรา หรือกล่าวให้ชัดยิ่งขึ้น
ทรงนับความเชื่อในพระคริสต์แก่เราเป็นความชอบธรรม ยิ่งกว่านั้น
อัครทูตแสดงอย่างชัดเจนว่าความรักออกมาจากความเชื่อ เมื่อท่านกล่าวว่า
“เป้าหมายของคำสั่งของเราคือความรักซึ่งมาจากใจบริสุทธิ์ มโนธรรมดี และความเชื่อจริงใจ” (1 ทธ.
1:5)

ยากอบเมื่อเทียบกับเปาโล

เพราะฉะนั้น ในเรื่องนี้เราไม่ได้พูดถึงความเชื่อที่สมมติ ว่างเปล่า เกียจคร้าน และตายแล้ว
แต่พูดถึงความเชื่อที่มีชีวิตและให้ชีวิต ความเชื่อนี้เป็นและถูกเรียกว่าความเชื่อที่มีชีวิต
เพราะยิดพระคริสต์ผู้ทรงเป็นชีวิตและทรงให้ชีวิต และแสดงว่ามีชีวิตโดยการงานที่มีชีวิต ดังนั้น
ยากอบไม่ได้ขัดแย้งกับหลักคำสอนของเราเลย เพราะท่านพูดถึงความเชื่อว่างเปล่าและตายแล้ว
ซึ่งบางคนอวดว่ามี แต่ไม่มีพระคริสต์ทรงดำรงอยู่ในพวกเขาโดยความเชื่อ (ยก. 2:14 เป็นต้นไป)

ยากอบกล่าวว่าการทำงานทำให้เป็นผู้ชอบธรรม แต่ไม่ได้ขัดแย้งกับอัครทูต มิฉะนั้นก็จะต้องปฏิเสธท่าน
แต่ท่านแสดงว่าอับราฮัมพิสูจน์ความเชื่อที่มีชีวิตและทำให้เป็นผู้ชอบธรรมของตนโดยการงาน
ผู้ยำเกรงพระเจ้าทั้งปวงทำเช่นนี้ แต่พวกเขาวางใจในพระคริสต์เท่านั้น ไม่ใช่ในการงานของตนเอง

เพราะอัครทูตกล่าวอีกว่า “ไม่ใช่ข้าพเจ้าเองที่มีชีวิตอยู่ แต่พระคริสต์ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า และชีวิตที่ข้าพเจ้าดำเนินอยู่ในเนื้อหนังบัดนี้ ข้าพเจ้าดำเนินโดยความเชื่อในพระบุตรของพระเจ้า ผู้ทรงรักข้าพเจ้าและประทานพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่ปฏิเสธพระคุณของพระเจ้า เพราะถ้าการเป็นผู้ชอบธรรมมาทางธรรมบัญญัติ พระคริสต์ก็สิ้นพระชนม์โดยไร้ประโยชน์” เป็นต้น (กท. 2:20 เป็นต้นไป)

บทที่ 16 ว่าด้วยความเชื่อและการงานดี ว่าด้วยบำเหน็จของสิ่งเหล่านั้น และว่าด้วยสิ่งที่มนุษย์อ้างว่าสมควรได้รับ

คำอธิบาย: บทนี้ไม่ได้ลดคุณค่าของการงานดี แต่จัดลำดับให้ถูกต้อง คือเราไม่ได้รับความรอดเพราะการงานดี แต่ผู้ที่ได้รับความรอดโดยพระคุณย่อมเกิดผลเป็นการงานดี การงานดีจึงเป็นผลของความเชื่อ ไม่ใช่รากฐานของความรอด

ความเชื่อคืออะไร

ความเชื่อคริสเตียนไม่ใช่ความคิดเห็นหรือความมั่นใจของมนุษย์ แต่เป็นความไว้วางใจที่มั่นคงที่สุด และการยอมรับอย่างแจ่มชัดและแน่วแน่ของจิตใจ ต่อจากนั้นคือการยึดมั่นอย่างแน่อนที่สุดในความจริงของพระเจ้าที่ปรากฏในพระคัมภีร์และในหลักข้อเชื่ออัครสาวก และด้วยเหตุนี้ยังเป็นการยึดมั่นในพระเจ้าเอง ผู้ทรงเป็นความดีสูงสุด โดยเฉพาะในพระสัญญาของพระเจ้า และในพระคริสต์ผู้ทรงเป็นความสำเร็จครบถ้วนของพระสัญญาทั้งปวง

ความเชื่อเป็นของประทานจากพระเจ้า

แต่ความเชื่อนี้เป็นของประทานบริสุทธิ์จากพระเจ้า ซึ่งพระเจ้าเท่านั้นโดยพระคุณของพระองค์ประทานแก่ผู้ที่ทรงเลือก ตามขนาด เวลา บุคคล และระดับที่พระองค์ทรงประสงค์ และพระองค์ทรงกระทำเช่นนี้โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผ่านการประกาศข่าวประเสริฐและการอธิษฐานอย่างมั่นคง

การเพิ่มพูนของความเชื่อ

ความเชื่อนี้ยังมีการเพิ่มพูนด้วย และถ้าไม่ได้ประทานโดยพระเจ้า เหล่าอัครทูตก็คงไม่กล่าวว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงเพิ่มความเชื่อของพวกเรา” (ลก. 17:5) สิ่งทั้งหมดที่เรากล่าวมาถึงจุดนี้เกี่ยวกับความเชื่อ เหล่าอัครทูตได้สอนไว้ก่อนเราแล้ว เพราะเปาโลกล่าวว่า “ความเชื่อคือหลักฐานมั่นคงของสิ่งที่หวังไว้ และเป็นความมั่นใจแน่ชัดในสิ่งที่มองไม่เห็น” (ฮบ. 11:1) และอีกแห่งหนึ่งท่านกล่าวว่า พระสัญญาทั้งปวงของพระเจ้าเป็น “ใช่” โดยพระคริสต์ และเป็น “อาเมน” โดยพระคริสต์ (2 คร. 1:20) และท่านกล่าวแก่ชาวฟิลิปปีว่า พระเจ้าโปรดประทานให้พวกเขาเชื่อในพระคริสต์ (ฟป. 1:29) อีกแห่งหนึ่งว่า พระเจ้าทรงจัดขนาดความเชื่อแก่แต่ละคน (รม. 12:3) อีกแห่งหนึ่งว่า “ไม่ใช่ทุกคนมีความเชื่อ” และ “ไม่ใช่ทุกคนเชื่อฟังข่าวประเสริฐ” (2 ธส. 3:2; รม. 10:16)

ลูกายังเป็นพยานว่า “ทุกคนที่ถูกกำหนดไว้เพื่อชีวิตก็เชื่อ” (กจ. 13:48) เพราะฉะนั้น เปาโลจึงเรียกความเชื่อว่าเป็น “ความเชื่อของผู้ที่พระเจ้าทรงเลือก” (ทต. 1:1) และอีกแห่งหนึ่งว่า “ความเชื่อเกิดจากการได้ยิน และการได้ยินเกิดจากพระวจนะของพระเจ้า” (รม. 10:17) ที่อื่น ท่านมักสั่งให้มนุษย์อธิษฐานขอความเชื่อ

ความเชื่อมีผลและทำงาน

อัครทูตคนเดียวกันเรียกความเชื่อว่าเป็นสิ่งที่มีผลและทำงานผ่านความรัก (กท. 5:6) ความเชื่อนี้ยังทำให้มนุษย์มีธรรมสงบ และเปิดทางเข้าถึงพระเจ้าอย่างเสรี เพื่อเราจะเข้าใจพระองค์ด้วยความมั่นใจ และได้รับสิ่งที่เป็นประโยชน์และจำเป็นจากพระองค์ ความเชื่อเดียวกันนี้รักษาเราไว้ในการปณิบัติที่เราควรถวายแด่พระเจ้าและเพื่อนบ้าน เสริมกำลังความอดทนของเราในความทุกข์ยาก ก่อรูปและทำให้เกิดการสารภาพที่แท้จริง และกล่าวโดยสรุป นำผลดีทุกชนิดและการงานดีออกมา

ว่าด้วยการงานดี

เพราะเราสอนว่า การงานดีแท้เติบโตออกมาจากความเชื่อมีชีวิตโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และถูกกระทำโดยผู้สัตย์ซื่อตามพระประสงค์หรือกฎของพระวจนะของพระเจ้า อัครทูตเปโตรกล่าวว่า “จงพยายามอย่างเต็มที่ที่จะเพิ่มคุณธรรมเข้ากับความเชื่อของท่าน เพิ่มความรู้เข้ากับคุณธรรม เพิ่มการรู้จักบังคับตนเข้ากับความรู้” เป็นต้น (2 ปต. 1:5 เป็นต้นไป) แต่เราได้กล่าวข้างต้นแล้วว่า ธรรมบัญญัติของพระเจ้าซึ่งเป็นพระประสงค์ของพระองค์ กำหนดแบบแผนของการงานดีแก่เรา และอัครทูตกล่าวว่า “นี่คือพระประสงค์ของพระเจ้า คือการชำระท่านให้บริสุทธิ์ ให้ท่านละเว้นจากการผิดศีลธรรม... อย่าให้ผู้ใดละเมิดและเอาเปรียบพี่น้องของท่านในเรื่องนี้” (1 ธส. 4:3 เป็นต้นไป)

การงานที่มนุษย์เลือกเอง

แท้จริงแล้ว การงานและการนมัสการที่เราเลือกเองตามอำเภอใจไม่เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า เปาโลเรียกสิ่งเหล่านี้ว่า “การนมัสการที่คิดขึ้นเอง” (คส. 2:23) องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสถึงสิ่งเช่นนี้ในพระกิตติคุณว่า “เรานมัสการเราอย่างไรผล โดยสอนข้อบัญญัติของมนุษย์เป็นหลักคำสอน” (มธ. 15:9) ดังนั้น เราไม่เห็นชอบกับการงานเช่นนี้ และเห็นชอบพร้อมทั้งเร่งเร้าการงานที่มาจากพระประสงค์และพระบัญชาของพระเจ้า

จุดหมายของการงานดี

การงานเหล่านี้ไม่ควรถูกกระทำเพื่อว่าเราจะได้อิสรภาพเป็นค่าจ้างจากการงาน เพราะดังที่อัครทูตกล่าว ชีวิตนิรันดร์เป็นของประทานจากพระเจ้า และไม่ควรกระทำเพื่อโอ้อวด ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงปฏิเสธในมัทธิวบทที่ 6 หรือเพื่อผลประโยชน์ ซึ่งพระองค์ทรงปฏิเสธในมัทธิวบทที่ 23 แต่ควรกระทำเพื่อพระสิริของพระเจ้า เพื่อประดับการทรงเรียกของเรา เพื่อแสดงความกตัญญูต่อพระเจ้า และเพื่อประโยชน์ของเพื่อนบ้าน

เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราตรัสอีกในพระกิตติคุณว่า “จงให้ความสว่างของท่านส่องต่อหน้ามนุษย์ เพื่อเขาจะเห็นการดีของท่านและถวายพระเกียรติแด่พระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์” (มธ. 5:16)

อัครทูตเปาโลกล่าวว่า “จงดำเนินชีวิตให้สมกับการทรงเรียกที่ท่านได้รับ” (อฟ. 4:1) อีกทั้ง “ไม่ว่าท่านจะทำสิ่งใด ด้วยคำพูดหรือการกระทำ จงทำทุกสิ่งในพระนามขององค์พระเยซูเจ้า โดยขอบพระคุณพระเจ้าและพระบิดาผ่านพระองค์” (คส. 3:17) และ “อย่าให้แต่ละคนเห็นแก่ประโยชน์ของตนเองเท่านั้น แต่ให้เห็นแก่ประโยชน์ของผู้อื่นด้วย” (ฟป. 2:4) และ “ให้คนของเราเรียนรู้ที่จะทุ่มเทตนในการงานดี เพื่อช่วยในกรณีจำเป็นเร่งด่วน และจะไม่เป็นคนไร้ผล” (ทต. 3:14)

ไม่ปฏิเสธการงานดี

ดังนั้น แม้เราสอนร่วมกับอัครทูตว่า มนุษย์เป็นผู้ชอบธรรมโดยพระคุณผ่านความเชื่อในพระคริสต์ และไม่ใช้ผ่านการงานดีใด ๆ แต่เราไม่ได้คิดว่าการงานดีมีค่าน้อยหรือกล่าวโทษการงานดี เราเห็นว่ามนุษย์ไม่ได้ถูกสร้างหรือบังเกิดใหม่โดยความเชื่อเพื่อจะอยู่นิ่งเฉย แต่เพื่อจะกระทำสิ่งที่ดีและเป็นประโยชน์อย่างไม่หยุดยั้ง เพราะในพระกิตติคุณ องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “เราเป็นผลงานของพระองค์ ถูกสร้างในพระเยซูคริสต์เพื่อการงานดี ซึ่งพระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้ล่วงหน้า เพื่อให้เราดำเนินในสิ่งเหล่านั้น” (อฟ. 2:10) และอีกแห่งหนึ่งว่า “พระองค์ประทานพระองค์เองเพื่อเรา เพื่อให้เราให้พ้นจากความอธรรมทั้งสิ้น และชำระประชากรของพระองค์เองให้บริสุทธิ์ เป็นผู้กระตือรือร้นในการงานดี” (ทต. 2:14) ดังนั้น เรากล่าวโทษทุกคนที่ดูหมิ่นการงานดี และพูดพร่ำว่าการงานดีไร้ประโยชน์และเราไม่จำเป็นต้องเอาใจใส่การงานดี

เราไม่ได้รับความรอดโดยการงานดี

ถึงกระนั้น ดังที่กล่าวไว้ข้างต้น เราไม่คิดว่าเราได้รับความรอดโดยการงานดี และไม่คิดว่าการงานดีจำเป็นต่อความรอดในลักษณะที่ว่า ไม่มีผู้ใดเคยได้รับความรอดโดยไม่มีการงานดี เพราะเราได้รับความรอดโดยพระคุณและความโปรดปรานของพระคริสต์เท่านั้น การงานย่อมออกมาจากความเชื่ออย่างจำเป็น และความรอดถูกยกให้แก่การงานอย่างไม่ถูกต้องนัก แต่ถูกยกให้แก่พระคุณอย่างถูกต้องที่สุด คำตัดสินของอัครทูตเป็นที่รู้จักดีว่า “ถ้าเป็นโดยพระคุณ ก็ไม่ใช่โดยการงานอีกต่อไป มิฉะนั้นพระคุณก็ไม่ใช่พระคุณอีก แต่ถ้าเป็นโดยการงาน ก็ไม่ใช่พระคุณอีก มิฉะนั้นการงานก็ไม่ใช่การงานอีก” (รม. 11:6)

การงานดีเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า

บัดนี้ การงานที่เราทำด้วยความเชื่อเป็นที่พอพระทัยพระเจ้าและได้รับการรับรองจากพระองค์ เพราะความเชื่อในพระคริสต์ ผู้ที่ทำการงานดี ซึ่งยิ่งกว่านั้นถูกกระทำจากพระคุณของพระเจ้าผ่านพระวิญญาณบริสุทธิ์ ย่อมเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า เพราะเปโตรกล่าวว่า “ในทุกประชาชาติ ผู้ใดที่ยำเกรงพระเจ้าและทำสิ่งที่ถูกต้อง ก็เป็นที่ยอมรับต่อพระองค์” (กจ. 10:35) และเปาโลกล่าวว่า “เราไม่ได้หยุดอธิษฐานเพื่อท่าน...

เพื่อท่านจะดำเนินชีวิตอย่างสมควรต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า เป็นที่พอพระทัยพระองค์อย่างเต็มที่
เกิดผลในการงานดีทุกอย่าง” (คส. 1:9 เป็นต้นไป)

เราสอนคุณธรรมแท้ ไม่ใช่คุณธรรมเทียมหรือเชิงปรัชญา

ดังนั้น เราสอนอย่างขยันขันแข็งถึงคุณธรรมแท้ ไม่ใช่คุณธรรมเทียมหรือเชิงปรัชญา สอนการงานดีแท้
และการปรนนิบัติที่แท้จริงของคริสเตียน และเท่าที่เราทำได้

เรากดดันและเร่งเร้าสิ่งเหล่านี้แก่ทุกคนอย่างขยันและกระตือรือร้น ขณะเดียวกันก็ดำเนินความเกียจคร้าน
และความหน้าซื่อใจคดของทุกคนที่สรรเสริญและประกาศตนถือข่าวประเสริฐด้วยริมฝีปาก
แต่ทำให้ข่าวประเสริฐเสื่อมเกียรติด้วยชีวิตที่น่าอับอาย ในเรื่องนี้

เราวางคำขู่ที่น่ากลัวของพระเจ้าไว้ต่อหน้าพวกเขา

แล้วตามด้วยพระสัญญาอันมั่งคั่งและบำเหน็จอันกว้างขวางของพระองค์ โดยเตือนใจ ปลอบโยน
และตักเตือน

พระเจ้าประทานบำเหน็จสำหรับการงานดี

คำอธิบาย: “บำเหน็จ” ในบทนี้ไม่ใช่ผลตอบแทนแบบที่มนุษย์สร้างสิทธิเรียกร้องต่อพระเจ้าได้
แต่เป็นพระคุณที่พระเจ้าทรงสัญญาจะประทานแก่ผู้สละชีวิต เพราะพระองค์ทรงดีและทรงสัตย์จริง

เพราะเราสอนว่า พระเจ้าประทานบำเหน็จอย่างมั่งคั่งแก่ผู้ที่ทำการงานดี
ตามถ้อยคำของผู้เผยพระวจนะว่า “จงห้ามเสียงของเจ้าจากการร้องไห้...

เพราะงานของเจ้าจะได้รับบำเหน็จ” (ยรม. 31:16; อสย. บทที่ 4)

องค์พระผู้เป็นเจ้ายังตรัสในพระกิตติคุณว่า “จงชื่นชมยินดีและเปรมปรีดี

เพราะบำเหน็จของท่านมีมากในสวรรค์” (มธ. 5:12) และ

“ผู้ใดให้น้ำเย็นเพียงถ้วยเดียวแก่คนเล็กน้อยเหล่านี้คนหนึ่งของเรา เราบอกความจริงแก่ท่านว่า
ผู้นั้นจะไม่สูญเสียบำเหน็จของเขาเลย” (บทที่ 10:42)

อย่างไรก็ตาม เราไม่ได้ยกบำเหน็จนี้ที่องค์พระผู้เป็นเจ้าประทานให้แก่สิ่งใดในมนุษย์ผู้รับที่สมควรได้รับ
แต่ยกให้แก่ความดี ความเอื้อเฟื้อ และความสัตย์จริงของพระเจ้าผู้ทรงสัญญาและประทาน
แม้พระองค์ไม่ทรงเป็นหนี้ผู้ใด

แต่ก็ทรงสัญญาว่าจะประทานบำเหน็จแก่ผู้ที่นมัสการพระองค์อย่างสัตย์ซื่อ ในเวลาเดียวกัน

พระองค์ยังประทานให้พวกเขาสามารถถวายเกียรติแด่พระองค์ได้ด้วย ยิ่งกว่านั้น

แม้ในการงานของธรรมิกชนก็มีมากมายที่ไม่สมควรต่อพระเจ้า และมีมากมายที่ไม่สมบูรณ์

แต่เพราะพระเจ้าทรงรับไว้ในความโปรดปรานและทรงโอบรับผู้ที่ทำการงานเพื่อเห็นแก่พระคริสต์

พระองค์จึงประทานบำเหน็จที่ทรงสัญญาแก่พวกเขา เพราะในแง่อื่น

ความชอบธรรมทั้งหลายของเราเปรียบเหมือนผ้าเปื้อน (อสย. 64:6)

และองค์พระผู้เป็นเจ้ายังตรัสในพระกิตติคุณว่า “เมื่อท่านทำทุกสิ่งที่บัญชาแก่ท่านแล้ว จงกล่าวว่า
‘เราเป็นผู้รับใช้ที่ไม่สมควร เราเพียงทำสิ่งที่ควรเป็นหน้าที่ของเราเท่านั้น’” (ลก. 17:10)

ไม่มีสิ่งใดในมนุษย์ที่ทำให้เขาสมควรได้รับ

ดังนั้น แม้เราสอนว่าพระเจ้าทรงให้บำเหน็จแก่การดีของเรา แต่ในเวลาเดียวกัน เราสอนร่วมกับอ็อกสตันว่า พระเจ้าไม่ได้ทรงสวมมงกุฎให้สิ่งที่เราสมควรได้รับในตัวเรา แต่ทรงสวมมงกุฎให้ของประทานของพระองค์เอง เพราะฉะนั้น เรากล่าวว่า บำเหน็จใด ๆ ที่เราได้รับก็เป็นพระคุณด้วย และเป็นพระคุณมากกว่าจะเป็นบำเหน็จ เพราะความดีที่เราทำ เราทำโดยพระเจ้ามากกว่าโดยตัวเราเอง และเพราะเปาโลกล่าวว่า “ท่านมีอะไรที่ไม่ได้รับมา ถ้าท่านได้รับมาแล้ว เหตุใดจึงโอ้อวดราวกับว่าไม่ได้รับมา” (1 คร. 4:7) และนี่คือสิ่งที่ซีเปรียนมรณสักขีผู้เป็นสุขสรุปจากข้อนี้ว่า เราไม่ควรโอ้อวดสิ่งใดในตัวเรา เพราะไม่มีสิ่งใดเป็นของเราเอง ดังนั้น เรากล่าวโทษผู้ที่ปกป้องสิ่งที่มนุษย์อ้างว่าสมควรได้รับในลักษณะที่ทำให้พระคุณของพระเจ้าไร้ผล

บทที่ 17 ว่าด้วยคริสตจักรสากลและบริสุทธิของพระเจ้า และว่าด้วยพระเศียรองค์เดียวของคริสตจักร

คำอธิบาย: “คริสตจักรสากล” ในที่นี้ไม่ได้หมายถึงคริสตจักรโรมันคาทอลิก แต่หมายถึงคริสตจักรของพระคริสต์ทั่วโลกและตลอดทุกยุค คือประชากรของพระเจ้าที่ถูกรวบรวมโดยพระวาทะและพระวิญญาณบริสุทธิ์

คริสตจักรมีอยู่เสมอและจะมีอยู่เสมอ

เพราะพระเจ้าตั้งแต่ปฐมกาลทรงประสงค์ให้มนุษย์ได้รับความรอดและมาถึงความรู้เรื่องความจริง (1 ทธ. 2:4) จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องมีคริสตจักรอยู่เสมอในอดีต มีอยู่ในปัจจุบัน และจะมีอยู่จนถึงวาระสุดท้ายของโลก

คริสตจักรคืออะไร

คริสตจักรคือชุมชนของผู้สัจย์ซึ่งที่ถูกเรียกหรือถูกรวบรวมออกจากโลก กล่าวคือ เป็นสมาชิกธรรมของธรรมิกชนทั้งปวง คือของผู้ที่รู้จักพระเจ้าแท้อย่างแท้จริง และนมัสการกับปรณินัติพระเจ้าแท้อย่างถูกต้องในพระคริสต์พระผู้ช่วยให้รอด โดยพระวาทะและพระวิญญาณบริสุทธิ์ และโดยความเชื่อมีส่วนร่วมในประโยชน์ทั้งปวงซึ่งถูกมอบให้อย่างเสรีผ่านพระคริสต์

พลเมืองของนครเดียวกัน

พวกเขาทั้งหมดเป็นพลเมืองของนครเดียวกัน ดำเนินชีวิตภายใต้องค์พระผู้เป็นเจ้าขององค์เดียว ภายใต้กฎหมายเดียวกัน และในสามัคคีธรรมเดียวกันของสิ่งดีทั้งปวง เพราะอัครทูตเรียกพวกเขาว่า “เพื่อนร่วมเมืองกับธรรมิกชนและสมาชิกในครอบครัวของพระเจ้า” (อฟ. 2:19) โดยเรียกผู้สัจย์ซึ่งบนแผ่นดินโลกว่าธรรมิกชน (1 คร. 4:1) ผู้ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์โดยพระโลหิตของพระบุตรของพระเจ้า ข้อความในหลักข้อเชื่อที่ว่า “ข้าพเจ้าเชื่อในคริสตจักรสากลบริสุทธิ์ และสามัคคีธรรมของธรรมิกชน”

ต้องเข้าใจทั้งหมดว่าเกี่ยวกับธรรมิกชนเหล่านี้

มีคริสตจักรเดียวสำหรับทุกคน

และเนื่องจากมีพระเจ้าเพียงองค์เดียว และมีคนกลางระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์เพียงผู้เดียว คือพระเยซูพระเมสสิยาห์ มีผู้เลี้ยงเพียงผู้เดียวของฝูงแกะทั้งหมด มีพระเคียรเพียงองค์เดียวของพระกายนี้ และกล่าวโดยสรุป มีพระวิญญาณองค์เดียว ความรอดเดียว ความเชื่อเดียว พันธสัญญาหรือพันธไมตรีเดียว จึงจำเป็นต้องสรุปว่ามีคริสตจักรเดียวเท่านั้น

คริสตจักรสากล

ดังนั้น เราเรียกคริสตจักรนี้ว่าสากล เพราะเป็นคริสตจักรทั่วไป กระจายอยู่ทั่วทุกส่วนของโลก และขยายไปตลอดทุกยุค ไม่ถูกจำกัดไว้กับเวลาใดหรือสถานที่ใด ดังนั้น เรากล่าวโทษพวกโดนาติสต์ที่จำกัดคริสตจักรไว้ในมูมิดูมหนึ่งของแอฟริกา และเราไม่เห็นชอบกับนักบวชโรมันที่ในเวลาหลังอ้างว่าคริสตจักรโรมันเท่านั้นเป็นคริสตจักรสากล

ส่วนหรือรูปแบบของคริสตจักร

คริสตจักรถูกแบ่งออกเป็นส่วนหรือรูปแบบที่แตกต่างกัน ไม่ใช่เพราะคริสตจักรถูกแบ่งหรือฉีกขาดในตัวเอง แต่เพราะคริสตจักรถูกจำแนกตามความหลากหลายของจำนวนผู้ที่อยู่ในคริสตจักร

คริสตจักรที่กำลังต่อสู้และคริสตจักรที่มีชัย

ส่วนหนึ่งถูกเรียกว่าคริสตจักรที่กำลังต่อสู้ อีกส่วนหนึ่งถูกเรียกว่าคริสตจักรที่มีชัย ส่วนแรกยังคงทำสงครามบนแผ่นดินโลก และต่อสู้กับเนื้อหนัง โลก และเจ้าแห่งโลกนี้คือมาร ต่อสู้กับบาปและความตาย แต่ส่วนหลังเมื่อพ้นจากภาระแล้ว ก็มีชัยในสวรรค์ทันทีหลังจากเอาชนะสิ่งเหล่านั้นทั้งหมด และชื่นชมยินดีต่อหน้าองค์พระผู้เป็นเจ้า ถึงกระนั้น ทั้งสองส่วนก็มีสามัคคีธรรมและความเป็นหนึ่งร่วมกัน

คริสตจักรเฉพาะแห่ง

ยิ่งกว่านั้น คริสตจักรที่กำลังต่อสู้บนแผ่นดินโลกมีคริสตจักรเฉพาะแห่งมากมายอยู่เสมอ ถึงกระนั้น คริสตจักรทั้งหมดเหล่านี้ต้องถูกโยกกลับไปยังเอกภาพของคริสตจักรสากล คริสตจักรที่กำลังต่อสู้ถูกตั้งขึ้นในรูปแบบแตกต่างกัน ก่อนธรรมบัญญัติท่ามกลางบรรพชน ภายใต้โมเสสโดยธรรมบัญญัติในอีกลักษณะหนึ่ง และโดยพระคริสต์ผ่านข่าวประเสริฐในอีกลักษณะหนึ่ง

ประชากรสองกลุ่ม

โดยทั่วไปมักนับประชากรสองกลุ่ม คือชาวอิสราเอลและคนต่างชาติ หรือผู้ที่ถูกรวบรวมจากท่ามกลางชาวยิวและคนต่างชาติเข้ามาในคริสตจักร

ยังมีพันธสัญญาสองพันธสัญญา คือพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่

คริสตจักรเดียวกันสำหรับประชากรเดิมและประชากรใหม่

ถึงกระนั้น จากประชากรทั้งหมดนี้ เคยมีและยังคงมีสามัคคีธรรมเดียว ความรอดเดียวในพระเมสสิยาห์องค์เดียว ในพระองค์นั้น ทุกคนถูกรวมกันในความเชื่อเดียวกันในฐานะอวัยวะของพระกายเดียวภายใต้พระเศียรเดียว และมีส่วนในอาหารกับเครื่องดื่มฝ่ายวิญญาณเดียวกันด้วย ถึงกระนั้น ในที่นี้เรายอมรับความหลากหลายของยุคสมัย และความหลากหลายของหมายสำคัญเกี่ยวกับพระคริสต์ผู้ได้รับสัญญาและผู้ถูกประทานแล้ว และยอมรับว่าบัดนี้เมื่อพิธีกรรมถูกยกเลิกแล้ว ความสว่างก็ส่องแก่เราอย่างชัดเจนยิ่งขึ้น พระพรถูกประทานแก่เราอย่างบริบูรณ์ยิ่งขึ้น และเสรีภาพก็เพิ่มขึ้น

คริสตจักรเป็นพระวิหารของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์

คริสตจักรบริสุทธิ์ของพระเจ้านี้ถูกเรียกว่าพระวิหารของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ สร้างด้วยศิลาที่มีชีวิตและฝ่ายวิญญาณ และวางรากฐานบนศิลามั่นคง บนรากฐานที่ไม่มีผู้ใดวางได้อีก เพราะฉะนั้นจึงถูกเรียกว่า “เสาหลักและฐานรองรับความจริง” (1 ทธ. 3:15)

คริสตจักรไม่ผิดพลาด

คริสตจักรไม่ผิดพลาดตราบนานเท่าที่ตั้งอยู่บนศิลา คือพระคริสต์ และบนรากฐานของผู้เผยพระวจนะและอัครทูต และก็ไม่น่าแปลกใจหากคริสตจักรผิดพลาดเมื่อใดก็ตามที่ละทิ้งพระองค์ผู้ทรงเป็นความจริงแต่เพียงผู้เดียว

คริสตจักรเป็นเจ้าสาวและหญิงพรหมจารี

คริสตจักรนี้ยังถูกเรียกว่าหญิงพรหมจารีและเจ้าสาวของพระคริสต์ และแม้กระทั่งผู้เป็นที่รักเพียงหนึ่งเดียว เพราะอัครทูตกล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้หมั้นท่านไว้กับพระคริสต์ เพื่อถวายท่านเป็นเจ้าสาวบริสุทธิ์แด่พระคริสต์” (2 คร. 11:2)

คริสตจักรเป็นฝูงแกะ

คริสตจักรถูกเรียกว่าฝูงแกะภายใต้ผู้เลี้ยงผู้เดียว คือพระคริสต์ ตามเอเสเคียลบทที่ 34 และยอห์นบทที่ 10

คริสตจักรเป็นพระกาย

คริสตจักรยังถูกเรียกว่าพระกายของพระคริสต์ เพราะผู้สัจย์เชื่อเป็นอวัยวะที่มีชีวิตของพระคริสต์ ภายใต้พระคริสต์ผู้ทรงเป็นพระเศียร

พระคริสต์ทรงเป็นพระเศียรองค์เดียวของคริสตจักร

พระเศียรเป็นผู้มีความเป็นเอกในร่างกาย และจากพระเศียรนั้นพระกายทั้งหมดได้รับชีวิต โดยพระวิญญาณของพระองค์ พระกายถูกปกครองในทุกสิ่ง และจากพระองค์ พระกายได้รับการเพิ่มพูนเพื่อเติบโตขึ้น อีกทั้งพระกายมีพระเศียรหนึ่งเดียว และพระเศียรนั้นเหมาะสมกับพระกาย ดังนั้น คริสตจักรไม่อาจมีพระเศียรอื่นใดนอกจากพระคริสต์ เพราะคริสตจักรเป็นพระกายฝ่ายวิญญาณ จึงต้องมีพระเศียรฝ่ายวิญญาณที่สอดคล้องกับตน และไม่อาจถูกปกครองโดยวิญญาณอื่นใดนอกจากโดยพระวิญญาณของพระคริสต์

เพราะฉะนั้น เปาโลกล่าวว่า “พระองค์ทรงเป็นพระเศียรของพระกาย คือคริสตจักร พระองค์ทรงเป็นปฐม เป็นผู้แรกที่เป่าขึ้นจากความตาย เพื่อพระองค์จะทรงเป็นเอกในทุกสิ่ง” (คส. 1:18) และอีกแห่งหนึ่งว่า “พระคริสต์ทรงเป็นพระเศียรของคริสตจักร พระกายของพระองค์ และพระองค์เองทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของพระกายนั้น” (อฟ. 5:23) และอีกแห่งหนึ่งว่า พระองค์ทรงเป็น “พระเศียรเหนือสิ่งทั้งปวงเพื่อคริสตจักร ซึ่งเป็นพระกายของพระองค์ เป็นความครบบริบูรณ์ของพระองค์ผู้ทรงเติมเต็มทุกสิ่งในทุกทาง” (อฟ. 1:22 เป็นต้นไป) อีกทั้ง “เราต้องเติบโตขึ้นในทุกด้านเข้าไปหาพระองค์ผู้ทรงเป็นพระเศียร คือพระคริสต์ จากพระองค์นั้น พระกายทั้งหมดซึ่งถูกเชื่อมและยึดเข้าด้วยกันจึงเติบโตขึ้น” (อฟ. 4:15 เป็นต้นไป)

ดังนั้น เราไม่เห็นชอบกับหลักคำสอนของนักบวชโรมันที่ทำให้พระสันตะปาปาของตนที่กรุงโรมเป็นผู้เลี้ยง สากลและเป็นพระเศียรสูงสุดของคริสตจักรที่กำลังต่อสู้บนแผ่นดินโลกนี้ และเป็นผู้แทนแท้จริงของพระเยซูคริสต์ ผู้มีความครบถ้วนแห่งอำนาจและสิทธิอำนาจสูงสุดในคริสตจักร ตามที่พวกเขาถือว่า

พระคริสต์ทรงเป็นศิษยาภิบาลองค์เดียวของคริสตจักร

เพราะเราสอนว่า พระคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นและยังคงเป็นศิษยาภิบาลสากลองค์เดียว เป็นมหาปุโรหิตสูงสุดต่อหน้าพระเจ้าพระบิดา และในคริสตจักร พระองค์เองทรงกระทำหน้าที่ทั้งหมดของบิชอปหรือศิษยาภิบาลจนถึงวาระสุดท้ายของโลก ดังนั้น พระองค์ไม่ทรงต้องการผู้แทนสำหรับผู้ที่ไม่อยู่ เพราะพระคริสต์ทรงสถิตอยู่กับคริสตจักรของพระองค์ และทรงเป็นพระเศียรผู้ประทานชีวิตแก่คริสตจักร

ไม่มีความเป็นใหญ่สูงสุดในคริสตจักร

พระองค์ทรงห้ามเหล่าอัครทูตและผู้สืบต่อของพวกเขาอย่างเข้มงวดไม่ให้มีความเป็นใหญ่สูงสุดและอำนาจครอบงำในคริสตจักร ดังนั้น ใครเล่าจะไม่เห็นว่า ผู้ใดขัดแย้งและต่อต้านความจริงที่ชัดเจนนี้ ควรถูกนับไว้ในหมู่คนที่เหล่าอัครทูตของพระคริสต์ได้พยากรณ์ถึงมากกว่า คือเปโตรใน 2 เปโตรบทที่ 2 และเปาโลในกิจการบทที่ 20, 2 โครินธ์บทที่ 11, 2 เธสะโลนิกาบทที่ 2 และที่อื่น ๆ ด้วย

ไม่มีความวุ่นวายในคริสตจักร

อย่างไรก็ตาม

การยกเลิกระเบียบโรมันไม่ได้ทำให้เรานำความสับสนหรือความไร้ระเบียบเข้ามาในคริสตจักร เพราะเร

าสอนว่าการปกครองคริสตจักรที่เหล่าอัครทูตส่งมอบไว้นั้นเพียงพอที่จะรักษาคริสตจักรให้อยู่ในระเบียบที่เหมาะสม ในปฐมกาล

เมื่อคริสตจักรยังไม่มีพระเศียรโรมันเช่นที่บัดนี้กล่าวกันว่าจำเป็นเพื่อรักษาระเบียบ คริสตจักรก็ไม่ได้ไร้ระเบียบหรือสับสน แท้จริงแล้ว

พระเศียรโรมันรักษาอำนาจกตัญญูและความเสื่อมทรามที่ถูกนำเข้ามาในคริสตจักร และในเวลาเดียวกันก็ขัดขวางต่อต้าน และตัดการปฏิรูปที่ถูกต้องของคริสตจักรด้วยกำลังทั้งหมดที่รวบรวมได้

ความแตกแยกและการโต้เถียงในคริสตจักร

เราถูกตำหนิเพราะมีความแตกแยกและการโต้เถียงหลายอย่างในคริสตจักรของเรา

หลังจากคริสตจักรเหล่านั้นแยกตัวออกจากคริสตจักรโรม

และด้วยเหตุนี้จึงถูกกล่าวว่าไม่อาจเป็นคริสตจักรแท้ ราวกับว่าในคริสตจักรโรมไม่เคยมีกลุ่มต่าง ๆ ไม่เคยมีการโต้แย้งและทะเลาะวิวาทเกี่ยวกับศาสนา และแท้จริงแล้วไม่ได้เกิดขึ้นเพียงในโรงเรียน แต่จากธรรมชาติท่ามกลางประชาชนด้วย

แน่นอนว่า เรารู้ว่าอัครทูตกล่าวว่า “พระเจ้าไม่ใช่พระเจ้าแห่งความสับสน แต่เป็นพระเจ้าแห่งสันติสุข” (1 คร. 14:33) และ “เมื่อมีความริษยาและการทะเลาะวิวาทในหมู่พวกท่าน ท่านไม่ได้เป็นฝ่ายเนื้อหนังหรือ” ถึงกระนั้น เราไม่อาจปฏิเสธได้ว่าพระเจ้าทรงอยู่ในคริสตจักรอัครสาวก

และคริสตจักรนั้นเป็นคริสตจักรแท้ แม้จะมีการโต้แย้งและความแตกแยกในคริสตจักรนั้น

อัครทูตเปาโลตำหนิเปโตรผู้เป็นอัครทูต (กท. 2:11 เป็นต้นไป) และบารนาบัสเห็นต่างจากเปาโล

ความขัดแย้งใหญ่เกิดขึ้นในคริสตจักรอันที่โอกระหว่างคนที่ประกาศพระคริสต์องค์เดียวกัน

ดังที่ลูกาบันทึกในกิจการของอัครทูตบทที่ 15 และทุกยุคทุกสมัยมีความขัดแย้งใหญ่ในคริสตจักร

และครูที่ยอดเยี่ยมที่สุดของคริสตจักรก็เห็นต่างกันในเรื่องสำคัญ

โดยที่คริสตจักรไม่ได้หยุดเป็นคริสตจักรเพราะความขัดแย้งเหล่านั้น เพราะพระเจ้าพอพระทัยที่จะใช้ความแตกแยกที่เกิดขึ้นในคริสตจักรเพื่อพระสิริแห่งพระนามของพระองค์ เพื่อให้ความจริงปรากฏชัด และเพื่อให้ผู้ที่อยู่ฝ่ายถูกต้องปรากฏออกมา (1 คร. 11:19)

ว่าด้วยลักษณะหรือหมายสำคัญของคริสตจักรแท้

ยิ่งกว่านั้น เช่นเดียวกับที่เราไม่ยอมรับพระเศียรอื่นของคริสตจักรนอกจากพระคริสต์

เราก็ไม่ยอมรับว่าทุกคริสตจักรที่อวดตนว่าเป็นคริสตจักรแท้จะเป็นเช่นนั้นจริง

แต่เราสอนว่าคริสตจักรแท้คือคริสตจักรที่พบลักษณะหรือเครื่องหมายของคริสตจักรแท้

โดยเฉพาะการประกาศพระวาระของพระเจ้าอย่างถูกต้องและจริงใจ

ตามที่ถูกส่งมอบแก่เราในหนังสือของผู้เผยพระวาระและอัครทูต ซึ่งทั้งหมดนำเราไปหาพระคริสต์

ผู้ตรัสในพระกิตติคุณว่า “แกะของเราฟังเสียงของเรา เรารู้จักพวกเขา และพวกเขาตามเรา

และเราประทานชีวิตนิรันดร์แก่พวกเขา เขาจะไม่ตามคนแปลกหน้า แต่จะหนีจากเขา

เพราะเขาไม่รู้จักเสียงของคนแปลกหน้า” (ยน. 10:5, 27, 28)

ลักษณะของผู้ที่อยู่ในคริสตจักรแท้

คนที่เป็นอย่างนี้ในคริสตจักรมีความเชื่อเดียวและพระวิญญาณองค์เดียว ดังนั้น พวกเขามีสการพระเจ้าองค์เดียว และนมัสการพระองค์แต่ผู้เดียวด้วยจิตวิญญาณและความจริง รักพระองค์แต่ผู้เดียวด้วยสุดใจและสุดกำลัง อธิษฐานต่อพระองค์แต่ผู้เดียวผ่านพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงเป็นคนกลางและผู้ทูลขอแทนเพียงผู้เดียว และไม่แสวงหาความชอบธรรมและชีวิตนอกพระคริสต์และความเชื่อในพระองค์ เพราะพวกเขายอมรับว่าพระคริสต์ทรงเป็นพระเคียรและรากฐานเพียงผู้เดียวของคริสตจักร และเมื่อพักอยู่บนพระองค์ ก็ฟื้นฟูตนเองทุกวันโดยการกลับใจ และแบกกางเขนที่ถูกวางบนตนด้วยความอดทน

ยิ่งกว่านั้น เมื่อถูกรวมเข้ากับอวัยวะทั้งหมดของพระคริสต์ด้วยความรักที่ไม่เสแสร้ง พวกเขาแสดงว่าตนเป็นสาวกของพระคริสต์ โดยยืนหยัดอยู่ในพันธะแห่งสันติสุขและเอกภาพบริสุทธิ์ ในเวลาเดียวกัน พวกเขามีส่วนในพิธีศีลที่พระคริสต์ทรงตั้ง และที่เหล่าอัครทูตของพระองค์ส่งมอบแก่เรา โดยใช้พิธีศีลเหล่านั้นไม่ต่างจากที่พวกเขาได้รับจากองค์พระผู้เป็นเจ้า ถ้อยคำของอัครทูตเปาโลเป็นที่รู้จักกันดีว่า “ข้าพเจ้าได้รับจากองค์พระผู้เป็นเจ้าสิ่งที่ข้าพเจ้าส่งมอบแก่ท่านทั้งหลาย” (1 คร. 11:23 เป็นต้นไป)

ดังนั้น เรากล่าวโทษคริสตจักรทั้งหลายที่เป็นคนแปลกหน้าจากคริสตจักรแท้ของพระคริสต์ คือคริสตจักรที่ไม่ได้เป็นดังที่เราได้ยืนยันว่าควรเป็น แม้พวกเขาจะอวดมากเพียงใดเรื่องการสืบทอดของบิชอป เรื่องเอกภาพ และเรื่องความเก่าแก่ ยิ่งกว่านั้น เราได้รับคำสั่งจากอัครทูตของพระคริสต์ให้ “หลีกหนีการนมัสการรูปเคารพ” (1 คร. 10:14; 1 ยน. 5:21) และให้ “ออกมาจากบาปโลน” และไม่มีสัมพันธกรรมกับนาง เว้นแต่เราต้องการมีส่วนกับนางในภัยพิบัติทั้งปวงของพระเจ้า (ว. 18:4; 2 คร. 6:17)

นอกคริสตจักรของพระเจ้าไม่มีความรอด

แต่เราให้คุณค่าแก่สัมพันธกรรมกับคริสตจักรแท้ของพระคริสต์สูงมาก จนเราปฏิเสธว่าผู้ที่ไม่ได้อยู่ในสัมพันธกรรมกับคริสตจักรแท้ของพระเจ้า แต่แยกตนเองออกจากคริสตจักรนั้น จะดำรงชีวิตต่อพระพักตร์พระเจ้าได้ เพราะเช่นเดียวกับที่ไม่มีใครรอดนอกเรือของโนอาห์เมื่อโลกพิनाศในน้ำท่วม เราก็เชื่อว่าไม่มีใครรอดที่แน่นอนนอกพระคริสต์ ผู้ทรงมอบพระองค์เองให้ผู้ที่ทรงเลือกได้ชื่นชมในคริสตจักร ด้วยเหตุนี้ เราจึงสอนว่าผู้ที่ปรารถนาจะมีชีวิตไม่ควรแยกตัวจากคริสตจักรแท้ของพระคริสต์

คริสตจักรไม่ถูกผูกมัดกับหมายสำคัญของตน

อย่างไรก็ตาม โดยหมายสำคัญของคริสตจักรแท้ที่กล่าวถึงข้างต้น เราไม่ได้จำกัดคริสตจักรอย่างแคบจนสอนว่าทุกคนอยู่นอกคริสตจักร หากเขาไม่ได้มีส่วนในพิธีศีล อย่างน้อยก็ไม่ได้งดเว้นด้วยความสมัครใจและด้วยการดูหมิ่น

แต่ถูกความจำเป็นบังคับให้ต้องงดเว้นโดยไม่เต็มใจ หรือถูกตัดขาดจากพิธีศีล
หรือในผู้ที่บางครั้งความเชื่ออ่อนกำลังลง แม้ไม่ได้ดับสูญอย่างสิ้นเชิงและไม่ได้หยุดไปทั้งหมด
หรือในผู้ที่พบความไม่สมบูรณ์และความผิดพลาดอันเกิดจากความอ่อนแอ

เพราะเรารู้ว่าพระเจ้ามีมิตรบางคนในโลกนอกเคอริธรัฐอิสราเอล
เรารู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับประชากรของพระเจ้าในการเป็นเชลยที่บาบิโลน
ซึ่งพวกเขาถูกตัดขาดจากการถวายเครื่องบูชาถึงเจ็ดสิบปี
เรารู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับเปโตรผู้ปฏิเสธพระอาจารย์ของตน และรู้ว่าสิ่งใดมักเกิดขึ้นทุกวันกับผู้ที่ยกย่อง
ร่งเลือกและประชากรสัตย์ซื่อของพระองค์ซึ่งหลงทางและอ่อนแอ ยิ่งกว่านั้น
เรารู้ว่าคริสตจักรในกาลาเทียและโครินธ์ในสมัยอัครทูตเป็นคริสตจักรแบบใด
ซึ่งอัครทูตพบความผิดร้ายแรงหลายอย่างในคริสตจักรเหล่านั้น ถึงกระนั้น
ท่านยังเรียกพวกเขาว่าคริสตจักรบริสุทธิของพระคริสต์ (1 คร. 1:2; กท. 1:2)

บางครั้งคริสตจักรดูเหมือนดับสูญไป

ใช่แล้ว บางครั้งเกิดขึ้นว่าพระเจ้าโดยคำพิพากษาอันยุติธรรมของพระองค์ทรงอนุญาตให้ความจริงแห่ง
พระวาทะของพระองค์ ความเชื่อสากล และการนมัสการพระเจ้าที่ถูกต้อง ถูกทำให้มืดคลุมและถูกล้มล้าง
จนคริสตจักรดูเหมือนเกือบดับสูญและไม่ดำรงอยู่อีก ดังที่เราเห็นว่าเกิดขึ้นในสมัยเอลียาห์ (1 พกษ.
19:10, 14) และในเวลาอื่น ๆ

ในเวลาเดียวกัน พระเจ้าทรงมีผู้นมัสการแท้ของพระองค์ในโลกนี้และในความมืดนี้ ไม่ใช่จำนวนน้อย
แต่ถึงเจ็ดพันคนและมากกว่านั้น (1 พกษ. 19:18; วว. 7:3 เป็นต้นไป) เพราะอัครทูตร้องประกาศว่า
“รากฐานมั่นคงของพระเจ้าตั้งอยู่ มีตราประทับนี้ว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรู้จักคนของพระองค์’” เป็นต้น
(2 ทธ. 2:19) ด้วยเหตุนี้ คริสตจักรของพระเจ้าอาจถูกเรียกว่ามองไม่เห็น
ไม่ใช่เพราะมนุษย์ที่ถูกรวบรวมเป็นคริสตจักรมองไม่เห็น
แต่เพราะคริสตจักรถูกซ่อนไว้จากสายตาของเราและเป็นที่รู้จักแก่พระเจ้าเท่านั้น
จึงมักหลุดพ้นจากการตัดสินของมนุษย์อย่างลึกลับ

ไม่ใช่ทุกคนที่อยู่ในคริสตจักรเป็นของคริสตจักร

อีกประการหนึ่ง ไม่ใช่ทุกคนที่ถูกนับอยู่ในจำนวนของคริสตจักรเป็นธรรมิกชนและเป็นอวัยวะที่มีชีวิตแล
ะแท้จริงของคริสตจักร เพราะมีคนหน้าซื่อใจคดจำนวนมาก ผู้ฟังพระวาทะของพระเจ้าภายนอก
รับพิธีศีลอย่างสาธารณะ ดูเหมือนอธิษฐานต่อพระเจ้าผ่านพระคริสต์เท่านั้น
สารภาพว่าพระคริสต์ทรงเป็นความชอบธรรมเพียงผู้เดียวของตน นมัสการพระเจ้า
ปฏิบัติหน้าที่แห่งความรัก และอดทนต่อความทุกข์ยากชั่วระยะหนึ่ง ถึงกระนั้น
ภายในพวกเขาขาดการส่องสว่างแท้ของพระวิญญาณ ขาดความเชื่อและความจริงใจของหัวใจ
และขาดความเพียรจนถึงที่สุด แต่ในที่สุด ลักษณะของคนเหล่านี้ส่วนใหญ่จะถูกเปิดเผย
เพราะอัครทูตยอมหนักกล่าวว่า “พวกเขาออกไปจากเรา แต่ไม่ได้เป็นของเรา เพราะถ้าเขาเป็นของเรา
เขาก็คงอยู่กับเราต่อไป” (1 ยน. 2:19)

แม้ขณะที่พวกเขาแสดงท่าทางยำเกรงพระเจ้า พวกเขาไม่ได้เป็นของคริสตจักร ถึงกระนั้น พวกเขาก็ถูกถือว่าอยู่ในคริสตจักร เช่นเดียวกับคนทรยศในรัฐที่ถูกนับอยู่ในหมู่พลเมืองก่อนถูกค้นพบ และเช่นข้าวละมานกับเกลบที่พบอยู่ท่ามกลางข้าวสาลี และเช่นก้อนบวมกับเนื้องอกที่พบอยู่ในร่างกายดี ทั้งที่แท้จริงแล้วเป็นโรคและความพิการมากกว่าเป็นอวัยวะแท้ของร่างกาย ดังนั้น คริสตจักรของพระเจ้าจึงถูกเปรียบอย่างถูกต้องกับอวนที่จับปลาทุกชนิด และกับทุ่งนาที่มีทั้งข้าวสาลีและข้าวละมาน (มธ. 13:24 เป็นต้นไป, 47 เป็นต้นไป)

เราต้องไม่ตัดสินใจอย่างพลีผลามหรือก่อนเวลา

ดังนั้น เราต้องระมัดระวังอย่างมากที่จะไม่ตัดสินใจก่อนเวลา และไม่รับหน้าที่ขับออก ปฏิเสธ หรือตัดขาดผู้ที่องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ทรงประสงค์ให้ถูกขับออกหรือปฏิเสธ และผู้ที่เราไม่สามารถกำจัดออกได้โดยไม่ทำให้คริสตจักรเสียหาย ในอีกด้านหนึ่ง เราต้องตื่นตัว เพื่อขณะที่ผู้ยำเกรงพระเจ้าหลบลี้หลบ คนชั่วจะไม่ตั้งตัวได้และทำร้ายคริสตจักร

เอกภาพของคริสตจักรไม่ได้อยู่ในพิธีภายนอก

ยิ่งกว่านั้น เราสอนอย่างขยันขันแข็งว่า ต้องเอาใจใส่ว่าความจริงและเอกภาพของคริสตจักรตั้งอยู่ที่ใดเป็นหลัก เพื่อเราจะไม่ก่อและเลี้ยงดูความแตกแยกในคริสตจักรอย่างพลีผลาม เอกภาพไม่ได้อยู่ในพิธีและพิธีกรรมภายนอก แต่อยู่ในความจริงและเอกภาพของความเชื่อสากลมากกว่า ความเชื่อสากลไม่ได้ถูกมอบแก่เราโดยกฎหมายของมนุษย์ แต่โดยพระคัมภีร์บริสุทธิ ซึ่งหลักข้อเชื่ออัครสาวกเป็นบทสรุป

ดังนั้น เราอ่านในนักเขียนโบราณว่ามีความหลากหลายของพิธีหลายแบบ แต่พิธีเหล่านั้นเป็นเรื่องเสรี และไม่มีใครเคยคิดว่าเอกภาพของคริสตจักรถูกทำลายเพราะเหตุนี้ ดังนั้น เราสอนว่าความกลมกลืนแท้ของคริสตจักรอยู่ในหลักคำสอน อยู่ในการประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์อย่างแท้จริงและกลมกลืน และอยู่ในพิธีที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงส่งมอบไว้อย่างชัดเจน และที่นี่เราเน้นคำกล่าวของอัครทูตเป็นพิเศษว่า “ให้เราทั้งหลายที่เป็นผู้ใหญ่แล้วคิดอย่างนี้ และถ้าท่านคิดต่างไปในสิ่งใด พระเจ้าก็จะทรงเปิดเผยสิ่งนั้นแก่ท่านด้วย อย่างไรก็ตาม ให้เราดำเนินตามกฎเดียวกันตามที่เรารับแล้ว และให้เราใจเดียวกัน” (ฟป. 3:15 เป็นต้นไป)

บทที่ 18 ว่าด้วยผู้รับใช้ของคริสตจักร การตั้งพวกเขา และหน้าที่ของพวกเขา

คำอธิบาย: บทนี้สอนให้เห็นสมดุลสองด้าน คือพระเจ้าทรงใช้ผู้รับใช้จริงในการสร้างและเลี้ยงดูคริสตจักร แต่ฤทธิ์อำนาจที่ทำให้คนกลับใจและเชื่อนั้นเป็นของพระเจ้า ไม่ใช่ของผู้รับใช้เอง

พระเจ้าทรงใช้ผู้รับใช้ในการสร้างคริสตจักร

พระเจ้าทรงใช้ผู้รับใช้อยู่เสมอเพื่อรวบรวมหรือก่อตั้งคริสตจักรสำหรับพระองค์ และเพื่อปกครองและรักษาคริสตจักรนั้นไว้ และพระองค์ยังทรงใช้ และจะทรงใช้เช่นนี้เสมอตราบเท่าที่คริสตจักรยังคงอยู่บนแผ่นดินโลก ดังนั้น จุดเริ่มต้นแรก การตั้ง และตำแหน่งหน้าที่ของผู้รับใช้จึงเป็นระเบียบที่เก่าแก่มาของพระเจ้าเอง ไม่ใช่สิ่งใหม่ของมนุษย์

การตั้งและที่มาของผู้รับใช้

เป็นความจริงว่าพระเจ้าโดยฤทธานุภาพของพระองค์สามารถรวมคริสตจักรจากท่ามกลางมนุษย์เข้ากับพระองค์เองได้โดยไม่ต้องใช้วิถีทางใด ๆ แต่พระองค์พอพระทัยที่จะปฏิบัติต่อมนุษย์ผ่านพันธกิจของมนุษย์ ดังนั้น ผู้รับใช้ต้องถูกมอง ไม่ใช่ในฐานะผู้รับใช้โดยตัวเองเท่านั้น แต่ในฐานะผู้รับใช้ของพระเจ้า ตราบเท่าที่พระเจ้าทรงทำให้ความรอดของมนุษย์เกิดผลผ่านพวกเขา

ไม่ควรดูหมิ่นพันธกิจ

ด้วยเหตุนี้ เราเตือนมนุษย์ให้ระวัง มิให้เรายกสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการกลับใจและการสั่งสอนของเราให้แก่ฤทธานุภาพล้นของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในลักษณะที่ทำให้พันธกิจของคริสตจักรไร้ค่า

เพราะสมควรที่เราจะระลึกถึงถ้อยคำของอัครทูตเสมอว่า

“เราจะเชื่อในพระองค์ผู้ที่เขาไม่เคยได้ยินได้อย่างไร และเขาจะได้ยินโดยไม่มีผู้ประกาศได้อย่างไร ดังนั้น ความเชื่อเกิดจากการได้ยิน และการได้ยินเกิดโดยพระวจนะของพระเจ้า” (รม. 10:14, 17)

และยังต้องระลึกถึงสิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสในพระกิตติคุณว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ผู้ใดรับคนที่เราส่งไป ผู้นั้นก็รับเรา และผู้ใดรับเรา ก็รับพระองค์ผู้ทรงส่งเรามา” (ยน. 13:20)

เช่นเดียวกัน ชายชาวมาซิโดเนียซึ่งปรากฏแก่เปาโลในนิมิตขณะที่ท่านอยู่ในเอเชีย

ได้เตือนท่านอย่างลึกลับว่า “ข้ามมายังมาซิโดเนียและช่วยเราเถิด” (กจ. 16:9) และในอีกแห่งหนึ่ง

อัครทูตคนเดียวกันกล่าวว่า “เราเป็นผู้ร่วมงานของพระเจ้า ท่านทั้งหลายเป็นไร่นาของพระเจ้า เป็นอาคารของพระเจ้า” (1 คร. 3:9)

อย่ายกพันธกิจสูงเกินไป

แต่ในอีกด้านหนึ่ง เราต้องระวังไม่ยกสิ่งต่าง ๆ ให้แก่ผู้รับใช้และพันธกิจมากเกินไป

โดยระลึกถึงถ้อยคำขององค์พระผู้เป็นเจ้าในพระกิตติคุณว่า “ไม่มีใครมาหาเราได้ เว้นแต่พระบิดาของเราจะทรงชักนำเขามา” (ยน. 6:44) และถ้อยคำของอัครทูตว่า “เปาโลคืออะไร อปอลโลคืออะไร ก็เป็นผู้รับใช้ที่ท่านเชื่อผ่านเขา ตามที่องค์พระผู้เป็นเจ้าประทานแก่แต่ละคน ข้าพเจ้าปลูก อปอลโลรดน้ำ แต่พระเจ้าเท่านั้นทรงให้เติบโต” (1 คร. 3:5 เป็นต้นไป)

พระเจ้าทรงขับเคลื่อนหัวใจของมนุษย์

ดังนั้น ให้เราเชื่อว่า พระเจ้าทรงสอนเราภายนอกโดยพระวจนะของพระองค์ผ่านผู้รับใช้ของพระองค์ และภายในทรงขับเคลื่อนหัวใจของผู้ที่ทรงเลือกให้เชื่อโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เพราะฉะนั้น

เราควรถวายพระสิริทั้งหมดแด่พระเจ้าเพราะพระคุณทั้งหมดนี้

แต่เรื่องนี้ได้ถูกกล่าวไว้แล้วในบทแรกของคำอธิษฐานนี้

ผู้รับใช้เป็นใคร และพระเจ้าประทานผู้รับใช้แบบใดแก่โลก

ตั้งแต่ปฐมกาลของโลก พระเจ้าทรงใช้บุรุษที่ยอดเยียมที่สุดในโลกทั้งสิ้น แม้หลายคนในพวกเขาจะเรียบง่ายในด้านปัญญาโลกหรือปรัชญา แต่โดดเด่นในศาสนาคริสต์แท้ คือบรรดาบรรพชน ซึ่งพระองค์ตรัสกับพวกเขามื่อยครั้งโดยทูตสวรรค์ เพราะบรรพชนเหล่านั้นเป็นผู้เผยพระวจนะหรือครูของยุคของตน พระเจ้าทรงประสงค์ให้พวกเขามีชีวิตอยู่หลายศตวรรษด้วยเหตุนี้ เพื่อพวกเขาจะเป็นเหมือนบิดาและแสงสว่างของโลก หลังจากนั้นก็มีโมเสสและบรรดาผู้เผยพระวจนะผู้มีชื่อเสียงไปทั่วโลก

พระคริสต์พระอาจารย์

หลังจากคนเหล่านี้ พระบิดาในสวรรค์ถึงกับส่งพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ คือพระอาจารย์ที่สมบูรณ์ที่สุดของโลก ในพระองค์นั้นปัญญาของพระเจ้าถูกซ่อนไว้ และปัญญานั้นมาถึงเราผ่านหลักคำสอนที่บริสุทธิ์ที่สุด เรียบง่ายที่สุด และสมบูรณ์ที่สุด เพราะพระองค์ทรงเลือกสาวกไว้สำหรับพระองค์ และทรงทำให้พวกเขาเป็นอัครทูต คนเหล่านี้ออกไปทั่วโลก และทุกแห่งรวบรวมคริสตจักรโดยการประกาศข่าวประเสริฐ แล้วในคริสตจักรทั้งปวงทั่วโลก พวกเขาดำเนินศิษยาภิบาลหรือครูตามพระบัญชาของพระคริสต์ พระองค์ทรงสอนและปกครองคริสตจักรมาจนถึงวันนี้ผ่านผู้สืบต่อของพวกเขา ดังนั้น เช่นเดียวกับที่พระเจ้าประทานบรรพชนพร้อมกับโมเสสและผู้เผยพระวจนะแก่ประชากรโบราณของพระองค์ พระองค์ก็ทรงส่งพระบุตรองค์เดียวของพระองค์มายังประชากรแห่งพันธสัญญาใหม่ของพระองค์ และพร้อมกับพระบุตรนั้น ยังทรงส่งอัครทูตและครูของคริสตจักรด้วย

ผู้รับใช้แห่งพันธสัญญาใหม่

ยิ่งกว่านั้น ผู้รับใช้ของประชากรใหม่ถูกเรียกด้วยชื่อต่าง ๆ เพราะพวกเขาถูกเรียกว่าอัครทูต ผู้เผยพระวจนะ ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ บิชอป ผู้ปกครอง ศิษยาภิบาล และครู (1 คร. 12:28; อฟ. 4:11)

อัครทูต

อัครทูตไม่ได้อยู่ประจำในสถานที่เฉพาะแห่งใด แต่รวบรวมคริสตจักรต่าง ๆ ทั่วโลก เมื่อคริสตจักรเหล่านั้นถูกตั้งขึ้นแล้ว อัครทูตก็หยุดมี และศิษยาภิบาลเข้ามาแทนที่ แต่ละคนในคริสตจักรของตน

ผู้เผยพระวจนะ

ในอดีต ผู้เผยพระวจนะเป็นผู้เห็น รู้เรื่องอนาคต แต่พวกเขายังตีความพระคำมืด้วย คนเช่นนี้ยังพบได้ในปัจจุบันด้วย

ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ

ผู้เขียนประวัติศาสตร์ของพระกิตติคุณถูกเรียกว่าผู้ประกาศข่าวประเสริฐ แต่พวกเขายังเป็นผู้ข่าวประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์ด้วย ดังที่เปาโลได้กำชับทิโมธีว่า “จงทำงานของผู้ประกาศข่าวประเสริฐ” (2 ทธ. 4:5)

บิชอป

บิชอปคือผู้ดูแลและผู้เฝ้าระวังของคริสตจักร ผู้จัดอาหารและสิ่งจำเป็นสำหรับชีวิตของคริสตจักร

ผู้ปกครอง

ผู้ปกครองคือผู้อาวุโส และเป็นเหมือนสมาชิกสภาภิบาลของคริสตจักร ผู้ปกครองคริสตจักรด้วยคำปรึกษาที่ดีต่อสุขภาพฝ่ายวิญญาณ

ศิษยาภิบาล

ศิษยาภิบาลทั้งรักษาแกะขององค์พระผู้เป็นเจ้าและจัดเตรียมสิ่งจำเป็นให้แก่แกะเหล่านั้น

ครู

ครูสั่งสอนและสอนความเชื่อแท้กับความยำเกรงพระเจ้า ดังนั้น ผู้รับใช้ของคริสตจักรในปัจจุบันอาจถูกเรียกว่าบิชอป ผู้ปกครอง ศิษยาภิบาล และครู

ลำดับตำแหน่งแบบพระสันตะปาปา

ต่อมาในเวลาภายหลัง

มีการนำชื่อผู้รับใช้ในคริสตจักรเพิ่มขึ้นอีกมากมายเข้ามาในคริสตจักรของพระเจ้า เพราะบางคนถูกตั้งเป็นปาตริอาร์ค บางคนเป็นอาร์ชบิชอป บางคนเป็นผู้ช่วยบิชอป อีกทั้งมีเมโทรโพลิแทน อาร์ชดีคอน ดีคอน ซับดีคอน อะโคไลต์ ผู้ขับไล่วิญญาณ นักร้อง ผู้เฝ้าประตู และไม่รู้ว่ามีอะไรอีก เช่น คาร์ดินัล พระครู และไพเรเตอร์ บิดาใหญ่และเล็ก ลำดับชั้นใหญ่และเล็ก แต่เราไม่เดือดร้อนกับสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดว่าเคยเป็นอย่างไหรือเป็นอยู่ในปัจจุบัน สำหรับเรา หลักคำสอนของอัครทูตเกี่ยวกับผู้รับใช้ก็เพียงพอแล้ว

ว่าด้วยนักพรต

เนื่องจากเรารู้แน่ชัดว่านักพรต รวมทั้งลำดับหรือกลุ่มของนักพรต ไม่ได้ถูกตั้งขึ้นโดยพระคริสต์หรือโดยอัครทูต เราจึงสอนว่าพวกเขาไม่มีประโยชน์ต่อคริสตจักรของพระเจ้า ยิ่งกว่านั้น ยังเป็นภัยด้วย เพราะแม้ในอดีตพวกเขาจะพอทนได้ เมื่อเป็นฤาษี ใช้มือของตนทำงานหาเลี้ยงชีพ ไม่เป็นภาระต่อผู้ใด และเชื่อฟังศิษยาภิบาลของคริสตจักรทุกแห่งเหมือนฆราวาส แต่บัดนี้โลกทั้งโลกเห็นและรู้ว่าพวกเขาเป็นอย่างไร พวกเขาตั้งคำปฏิญาณไม่รู้ก็อย่าง แต่ดำเนินชีวิตตรงกันข้ามกับคำปฏิญาณของตนอย่างยิ่ง จนคนที่ดีที่สุดในพวกเขาก็สมควรถูกนับอยู่ในหมู่คนที่อัครทูตกล่าวถึงว่า

“เราได้ยินว่าบางคนในพวกท่านดำเนินชีวิตไร้ระเบียบ เป็นคนยุ่งเรื่องคนอื่น ไม่ทำงานใด ๆ” เป็นต้น (2 ธส. 3:11) ดังนั้น เราไม่มีคนเช่นนี้ในคริสตจักรของเรา และไม่สอนว่าควรมีพวกเขาในคริสตจักรของพระคริสต์

ผู้รับใช้ต้องได้รับการเรียกและเลือก

ยิ่งกว่านั้น ไม่มีใครควรยึดเกียรติของพันธกิจคริสตจักรเป็นของตนเอง คือฉวยเอาด้วยสินบนหรือกลอุบายใด ๆ หรือด้วยการเลือกของตนเองโดยเสรี แต่ให้ผู้รับใช้ของคริสตจักรถูกเรียกและเลือกโดยการเลือกตั้งที่ถูกต้องตามคริสตจักร กล่าวคือ ให้พวกเขาถูกเลือกอย่างรอบคอบโดยคริสตจักร หรือโดยผู้ที่คริสตจักรมอบหมายเพื่อจุดประสงค์นั้น ตามระเบียบที่เหมาะสม ปราศจากความวุ่นวาย ความแตกแยก และการแข่งขัน ไม่ใช่ใครก็ได้ที่จะถูกเลือก แต่ต้องเป็นคนที่สามารถ มีความรู้ที่ถวายเป็นพระเจ้าอย่างเพียงพอ มีวาทศิลป์ที่ยำเกรงพระเจ้า มีปัญหาเรียบง่าย และท้ายที่สุด มีความพอประมาณและชื่อเสียงที่น่านับถือ ตามกฎของอัครทูตที่อัครทูตรวบรวมไว้ใน 1 ทิโมธีบทที่ 3 และทิตัสบทที่ 1

การสถาปนา

ผู้ที่ได้รับเลือกตั้งได้รับการสถาปนาโดยเหล่าผู้ปกครอง ด้วยการอธิษฐานสาธารณะและการวางมือ ในที่นี้เรากล่าวโทษทุกคนที่ออกไปเองตามใจ โดยไม่ได้รับการเลือก ไม่ได้รับการส่ง และไม่ได้รับการสถาปนา (ยรม. บทที่ 23) เรากล่าวโทษผู้รับใช้ที่ไม่เหมาะสม และผู้ที่ไม่ได้รับของประทานที่จำเป็นสำหรับศิษยาภิบาล

ความเรียบง่ายที่ซื่อตรงของศิษยาภิบาล

ในเวลาเดียวกัน เรายอมรับว่าความเรียบง่ายที่ไม่เป็นภัยของศิษยาภิบาลบางคนในคริสตจักรยุคแรก บางครั้งเป็นประโยชน์ต่อคริสตจักรมากกว่าความรู้ที่มีหลายด้าน ประณีต และละเอียดจริงจัง แต่ลึกลับเกินไปเล็กน้อยของคนอื่น ด้วยเหตุนี้ แม้ในปัจจุบัน เราไม่ปฏิเสธความเรียบง่ายที่ซื่อตรงของบางคน ตราบใดที่ไม่ได้ไร้ความรู้

ฐานะปุโรหิตของผู้เชื่อทั้งปวง

แน่นอนว่า อัครทูตของพระคริสต์เรียกทุกคนที่เชื่อในพระคริสต์ว่า “ปุโรหิต” แต่ไม่ใช่เพราะตำแหน่งหน้าที่ ทว่าเพราะผู้สัจย์เชื่อทั้งหมดถูกทำให้เป็นภษัตริย์และปุโรหิต เราจึงสามารถถวายเครื่องบูชาฝ่ายวิญญาณแด่พระเจ้าผ่านพระคริสต์ (อพย. 19:6; 1 ปต. 2:9; วว. 1:6) ดังนั้น ฐานะปุโรหิตกับพันธกิจจึงแตกต่างกันมาก เพราะฐานะปุโรหิตตามที่เราเพิ่งกล่าวนั้นเป็นของคริสเตียนทุกคนร่วมกัน แต่พันธกิจไม่เป็นเช่นนั้น และเราไม่ได้ยกเลิกพันธกิจของคริสตจักรเพราะเราได้ปฏิเสธฐานะปุโรหิตแบบพระสันตะปาปาออกจากคริสตจักรของพระคริสต์

ปุโรหิตและฐานะปุโรหิต

แน่นอนว่า ในพันธสัญญาใหม่ของพระคริสต์

ไม่มีฐานะปุโรหิตเช่นที่เคยมีภายใต้ประชากรโบราณอีกต่อไป ฐานะนั้นมีการเจิมภายนอก เสื้อผ้าบริสุทธิ์ และพิธีกรรมมากมายซึ่งเป็นแบบเล็งถึงพระคริสต์

ผู้ทรงยกเลิกละเหล่านั้นทั้งหมดโดยการเสด็จมาของพระองค์และการทำให้สำเร็จครบถ้วน แต่พระองค์เองยังคงเป็นปุโรหิตองค์เดียวตลอดไป และเพื่อเราจะไม่ลดทอนสิ่งใดจากพระองค์ เราจึงไม่มอบชื่อปุโรหิตแก่ผู้รับใช้คนใด เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าเองไม่ได้ทรงแต่งตั้งปุโรหิตใด ๆ ในคริสตจักรแห่งพันธสัญญาใหม่ ซึ่งเมื่อได้รับสิทธิอำนาจจากผู้ช่วยบิชอปแล้ว จะถวายเครื่องบูชาทุกวัน คือเนื้อและพระโลหิตแท้ขององค์พระผู้เป็นเจ้า เพื่อคนเป็นและคนตาย แต่พระองค์ทรงแต่งตั้งผู้รับใช้ที่จะสอนและประกอบพิธีศีล

ลักษณะของผู้รับใช้แห่งพันธสัญญาใหม่

เปาโลอธิบายอย่างเรียบง่ายและสั้น ๆ

ว่าเราควรคิดอย่างไรเกี่ยวกับผู้รับใช้แห่งพันธสัญญาใหม่หรือคริสตจักรคริสเตียน และควรยกสิ่งใดให้แก่พวกเขา “ให้คนทั้งหลายถือว่าเราเป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์ และเป็นผู้ดูแลความล้ำลึกของพระเจ้า” (1 คร. 4:1) ดังนั้น

อัครทูตต้องการให้เราคิดถึงผู้รับใช้ในฐานะผู้รับใช้ บัดนี้ อัครทูตเรียกพวกเขาว่าคนแจวเรือ คือคนที่จ้องตาไปยังนายท้ายเรือ และดังนั้น

เป็นคนที่ไม่ได้ดำเนินชีวิตเพื่อตนเองหรือตามความประสงค์ของตนเอง แต่เพื่อผู้อื่น คือเพื่อเจ้านายของตน ซึ่งเขาฟังพาคำสั่งของเจ้านายอย่างสิ้นเชิง เพราะในหน้าที่ทั้งหมด ผู้รับใช้ของคริสตจักรทุกคนได้รับคำสั่งให้ทำเฉพาะสิ่งที่ได้รับเป็นพระบัญชาจากองค์พระผู้เป็นเจ้าของตน และไม่ปล่อยตนตามการเลือกของตนเอง

และในกรณีนี้มีการประกาศอย่างชัดเจนว่าใครคือองค์พระผู้เป็นเจ้า คือพระคริสต์ ผู้รับใช้ทั้งหลายอยู่ใต้พระองค์ในกิจการทั้งหมดของพันธกิจ

ผู้รับใช้เป็นผู้ดูแลความล้ำลึกของพระเจ้า

ยิ่งกว่านั้น เพื่ออธิบายพันธกิจให้ครบถ้วนยิ่งขึ้น

อัครทูตเสริมว่าผู้รับใช้ของคริสตจักรเป็นผู้จัดการและผู้ดูแลความล้ำลึกของพระเจ้า บัดนี้ ในหลายแห่ง โดยเฉพาะในเอเฟซัสบทที่ 3 เปาโลเรียกขานประเสริฐของพระคริสต์ว่าความล้ำลึกของพระเจ้า

และพิธีศีลของพระคริสต์ก็ถูกนักเขียนโบราณเรียกว่าความล้ำลึกเช่นกัน ดังนั้น

ผู้รับใช้ของคริสตจักรถูกเรียกเพื่อจุดประสงค์นี้ คือเพื่อประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์แก่ผู้สละชีวิต และเพื่อประกอบพิธีศีล เรายังอ่านในอีกแห่งหนึ่งในพระกิตติคุณถึง “ผู้ดูแลสละชีวิตและมีปัญญา” ซึ่ง “นายของเขาจะตั้งไว้เหนือคนในบ้าน เพื่อแจกอาหารตามเวลา” (ลก. 12:42)

อีกแห่งหนึ่งในพระกิตติคุณ ชายคนหนึ่งเดินทางไปต่างแดน และเมื่อออกจากบ้าน เขามอบทรัพย์สินและสิทธิอำนาจเหนือบ้านแก่ผู้รับใช้ และมอบงานแก่แต่ละคน

อำนาจของผู้รับใช้ของคริสตจักร

บัดนี้ จึงเหมาะสมที่เราจะกล่าวบางสิ่งเกี่ยวกับอำนาจและหน้าที่ของผู้รับใช้ของคริสตจักร
บางคนได้โต้เถียงอย่างขยันเกี่ยวกับอำนาจนี้ และทำให้ทุกสิ่งบนแผ่นดินโลก แม้สิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุด
อยู่ใต้อำนาจนั้น และพวกเขาทำเช่นนั้นขัดกับพระบัญชาขององค์พระผู้เป็นเจ้า
ผู้ทรงห้ามการครอบงำสำหรับสาวกของพระองค์ และทรงยกย่องความถ่อมใจอย่างสูง (ลก. 22:24
เป็นต้นไป; มธ. 18:3 เป็นต้นไป; 20:25 เป็นต้นไป)

แท้จริงแล้ว มีอำนาจอีกอย่างหนึ่งที่บริสุทธิ์และเด็ดขาด เรียกว่าอำนาจตามสิทธิ โดยอำนาจนี้
สิ่งทั้งปวงในโลกทั้งหมดอยู่ใต้พระคริสต์ ผู้ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของทุกสิ่ง
ดังที่พระองค์เองทรงเป็นพยานว่า “สิทธิอำนาจทั้งสิ้นในสวรรค์และบนแผ่นดินโลกได้มอบแก่เราแล้ว”
(มธ. 28:18) และอีกแห่งหนึ่งว่า “เราเป็นเบื้องต้นและเบื้องปลาย ดุเกิด เรามีชีวิตอยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์
และเรามีกุญแจแห่งแดนผู้ตายและความตาย” (วว. 1:18) อีกทั้ง “พระองค์ทรงมีกุญแจของดาวิด
ผู้ทรงเปิดแล้วไม่มีใครปิดได้ ผู้ทรงปิดแล้วไม่มีใครเปิดได้” (วว. 3:7)

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสงวนอำนาจไว้สำหรับพระองค์เอง

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสงวนอำนาจนี้ไว้สำหรับพระองค์เอง และไม่ทรงโอนให้ผู้ใดอื่น
ราวกับพระองค์จะประทับอยู่อย่างว่างเปล่าเป็นผู้ชมขณะที่ผู้รับใช้ของพระองค์ทำงาน
เพราะอิสยาห์กล่าวว่า “เราจะวางกุญแจแห่งราชวงศ์ดาวิดไว้บนบ่าของเขา” (อสย. 22:22)
และอีกแห่งหนึ่งว่า “การปกครองจะอยู่บนบ่าของพระองค์” (อสย. 9:6)
เพราะพระองค์ไม่ได้ทรงวางการปกครองไว้บนบ่าของมนุษย์คนอื่น
แต่ยังทรงรักษาและใช้อำนาจของพระองค์เอง ปกครองสิ่งทั้งปวง

อำนาจของตำแหน่งหน้าที่และของผู้รับใช้

ต่อจากนั้น มีอำนาจอีกอย่างหนึ่ง คืออำนาจของตำแหน่งหน้าที่หรือพันธกิจ
ซึ่งถูกจำกัดโดยพระองค์ผู้ทรงมีอำนาจครบถ้วนและเด็ดขาด
อำนาจนี้เหมือนการรับใช้มากกว่าการครอบงำ

กุญแจ

เพราะนายมอบอำนาจของตนแก่ผู้ดูแลในบ้าน และด้วยเหตุนี้จึงให้กุญแจแก่เขา
เพื่อเขาจะรับเข้าหรือกันออกจากบ้านคนที่นายของเขาประสงค์จะให้รับเข้าหรือกันออก โดยอำนาจนี้
ผู้รับใช้เพราะตำแหน่งหน้าที่ของตนจึงทำสิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบัญชาให้เขาทำ
และองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงยืนยันสิ่งที่เขาทำ และทรงประสงค์ให้สิ่งที่ผู้รับใช้ของพระองค์ได้ทำ
ถูกต้องและยอมรับราวกับพระองค์เองทรงทำ แน่แน่นอนว่า ประโยคในพระกิตติคุณเหล่านี้หมายถึงเรื่องนี้ว่า
“เราจะมอบกุญแจแห่งอาณาจักรสวรรค์แก่ท่าน
และสิ่งใดที่ท่านผูกไว้บนแผ่นดินโลกก็จะถูกผูกไว้ในสวรรค์
และสิ่งใดที่ท่านแก้ไว้บนแผ่นดินโลกก็จะถูกแก้ไว้ในสวรรค์” (มธ. 16:19) อีกแห่งหนึ่งว่า
“ถ้าท่านยกบาปของผู้ใด บาปของเขาก็ได้รับการยก ถ้าท่านยึดบาปของผู้ใด บาปของเขาก็ถูกยึดไว้”
(ยน. 20:23)

แต่ถ้าผู้รับใช้ไม่ได้ทำทุกสิ่งตามที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบัญชา แต่ละเมิดขอบเขตของความเชื่อ องค์พระผู้เป็นเจ้าก็ทรงทำให้สิ่งที่เขาทำเป็นโมฆะอย่างแน่นอน เพราะฉะนั้น อำนาจฝ่ายคริสตจักรของผู้รับใช้ของคริสตจักรคือหน้าที่ซึ่งพวกเขาปกครองคริสตจักรของพระเจ้าอย่างแท้จริง แต่กระทำการทุกสิ่งในคริสตจักรตามที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกำหนดไว้ในพระวาระของพระองค์ เมื่อสิ่งเหล่านี้ถูกกระทำ ผู้สัจย์ซื่อก็ถือว่าสิ่งเหล่านั้นถูกกระทำโดยองค์พระผู้เป็นเจ้าเอง แต่เรื่องกุญแจได้กล่าวไว้ข้างต้นแล้ว

อำนาจของผู้รับใช้เป็นหนึ่งเดียว เหมือนกัน และเท่าเทียมกัน

บัดนี้ อำนาจหรือหน้าที่หนึ่งเดียวและเท่าเทียมกันถูกประทานแก่ผู้รับใช้ทุกคนในคริสตจักรแน่นอนว่าในปฐมกาล บิชอปหรือผู้ปกครองปกครองคริสตจักรร่วมกัน ไม่มีผู้ใดยกตนเหนืออีกคนหนึ่ง ไม่มีใครฉวยอำนาจหรือสิทธิอำนาจมากกว่าบิชอปเพื่อนร่วมงานของตน เพราะเมื่อระลึกถึงถ้อยคำขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่า “ให้ผู้นำในหมู่ท่านเป็นเหมือนผู้รับใช้” (ลก. 22:26) พวกเขาจึงรักษาตนไว้ในความถ่อมใจ และโดยการรับใช้ซึ่งกันและกัน พวกเขาช่วยกันในการปกครองและรักษาคริสตจักร

ต้องรักษาระเบียบไว้

อย่างไรก็ตาม เพื่อรักษาระเบียบ ผู้รับใช้คนหนึ่งเรียกประชุม เสนอเรื่องที่จะวางต่อหน้าที่ประชุม รวบรวมความคิดเห็นของคนอื่น กล่าวโดยสรุป ทำอย่างดีที่สุดตามกำลังมนุษย์เพื่อระวังไม่ให้เกิดความสับสน เปโตรทำเช่นนี้ ดังที่เราอ่านในกิจการของอัครทูต แต่เพราะเหตุนี้ท่านไม่ได้ถูกยกให้สูงกว่าคนอื่น และไม่ได้รับสิทธิอำนาจมากกว่าคนที่เหลือ เพราะฉะนั้น ซีเปรียนมรณสักขีกล่าวอย่างถูกต้องใน De Simplicitate Clericorum ว่า “อัครทูตคนอื่น ๆ ก็เป็นอย่างไรที่เปโตรเป็นอย่างแน่นอน ได้รับสามัคคีธรรมแห่งเกียรติและอำนาจอย่างเดียวกัน แต่ความเป็นอันดับแรกของเขามาจากเอกภาพ เพื่อให้คริสตจักรถูกแสดงว่าเป็นหนึ่ง”

เมื่อใดและอย่างไรที่คนหนึ่งถูกวางไว้ข้างหน้าคนอื่น

เจอโรโมในคำอธิบายจดหมายของเปาโลถึงทิโมธี ก็กล่าวสิ่งที่ไม่ต่างจากนี้ว่า “ก่อนที่ความผูกพันกับบุคคลในศาสนาเริ่มขึ้นโดยการยุบของมาร คริสตจักรถูกปกครองโดยการปรึกษาร่วมกันของเหล่าผู้ปกครอง แต่หลังจากแต่ละคนคิดว่าคนที่ตนให้บัพติศมานั้นเป็นของตน ไม่ใช่ของพระคริสต์ จึงมีมติให้เลือกผู้ปกครองคนหนึ่งและตั้งไว้เหนือคนที่เหลือ เพื่อให้ความเอาใจใส่ต่อคริสตจักรทั้งหมดตกอยู่กับเขา และเมล็ดแห่งความแตกแยกทั้งหมดจะถูกกำจัดออกไป”

ถึงกระนั้น เจอโรโมไม่ได้เสนอว่ามตินี้เป็นพระบัญชาจากพระเจ้า เพราะท่านเสริมทันทีว่า “เช่นเดียวกับที่เหล่าผู้ปกครองรู้ตามธรรมเนียมของคริสตจักรว่าพวกเขาอยู่ใต้ผู้ที่ถูกตั้งไว้เหนือพวกเขา บิชอปก็รู้ว่าพวกเขาอยู่เหนือผู้ปกครองจากธรรมเนียมมากกว่าจากความจริงของการจัดตั้งโดยองค์พระผู้

เป็นเจ้า และพวกเขาควรปกครองคริสตจักรร่วมกับผู้ปกครองเหล่านั้น” คำของเจโรมมีเพียงเท่านี้ ดังนั้นไม่มีใครสามารถห้ามอย่างถูกต้องไม่ให้กลับไปสู่ระเบียบโบราณของคริสตจักรของพระเจ้า และไม่ให้อิทธิพลนั้นก่อนธรรมเนียมของมนุษย์

หน้าที่ของผู้รับใช้

หน้าที่ของผู้รับใช้มีหลายอย่าง แต่ส่วนใหญ่ถูกจำกัดไว้ในสองเรื่อง ซึ่งรวมเรื่องอื่นทั้งหมดไว้ คือการสอนข่าวประเสริฐของพระคริสต์ และการประกอบพิธีศีลอย่างถูกต้อง เพราะเป็นหน้าที่ของผู้รับใช้ที่จะรวบรวมที่ประชุมเพื่อนมัสการ เพื่ออธิบายพระวาทะของพระเจ้า และนำหลักคำสอนทั้งหมดมาใช้เพื่อดูแลและเป็นประโยชน์ต่อคริสตจักร เพื่อสิ่งที่สอนจะเป็นประโยชน์แก่ผู้ฟังและก่อสร้างผู้สัจย์ชื่อ

ข้าพเจ้ากล่าวว่า เป็นหน้าที่ของผู้รับใช้ที่จะสอนผู้ไม่รู้ และเตือนสติ เร่งเร้าคนเกียจคร้านและคนที่ชักช้าให้ก้าวหน้าในทางขององค์พระผู้เป็นเจ้า ยิ่งกว่านั้น พวกเขาต้องปลอบโยนและเสริมกำลังผู้ใจอ่อน และติดอาวุธพวกเขาต่อสู้กับการทดลองมากมายของซาตาน ตักเตือนผู้ทำผิด เรียกผู้หลงผิดกลับเข้าสู่ทาง ยกผู้ล้มขึ้น โนมน้าวผู้โต้แย้ง ขับหมาป่าออกจากคอกแกะขององค์พระผู้เป็นเจ้า ตักเตือนความชั่วและคนชั่วอย่างมีปัญญาและเข้มงวด ไม่หลบตาต่อความชั่วใหญ่หรือปล่อยผ่านไป

นอกจากนั้น พวกเขาต้องประกอบพิธีศีล แนะนำการใช้พิธีศีลอย่างถูกต้อง และเตรียมคนทั้งปวงด้วยหลักคำสอนที่ดีต่อสุขภาพฝ่ายวิญญาณให้รับพิธีศีล รักษาผู้สัจย์ชื่อไว้ในเอกภาพบริสุทธิ์ และยับยั้งความแตกแยก สอนหลักคำสอนพื้นฐานแก่ผู้ที่ยังไม่ได้เรียน แนะนำความต้องการของคนยากจนต่อคริสตจักร เยี่ยม สักถาม และรักษาคนเจ็บป่วยกับผู้ที่ถูกการทดลองต่าง ๆ กดทับไว้ในทางแห่งชีวิต อีกทั้งต้องเอาใจใส่คำอธิษฐานหรือคำวิงวอนสาธารณะในยามจำเป็น ร่วมกับการอดอาหารร่วมกัน คือการงดเว้นอย่างบริสุทธิ์ และต้องเอาใจใส่อย่างขยันที่สุดต่อทุกสิ่งที่เกี่ยวกับความสงบ ความสันติ และสวัสดิภาพของคริสตจักรทั้งหลาย

คุณสมบัติที่จำเป็นของผู้รับใช้

แต่เพื่อให้ผู้รับใช้ทำสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดได้ดีขึ้นและง่ายขึ้น สิ่งที่เป็นอย่างยิ่งสำหรับเขาคือ เขาต้องยำเกรงพระเจ้า มั่นคงในการอธิษฐาน ใส่ใจการอ่านฝ่ายวิญญาณ และในทุกสิ่งทุกเวลา ต้องเฝ้าระวัง และด้วยชีวิตที่บริสุทธิ์ให้ความสว่างของเขาส่องต่อหน้ามนุษย์ทั้งปวง

วินัย

เนื่องจากวินัยเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งในคริสตจักร และในสมัยบรรพชนยุคแรกเคยใช้การตัดออกจากสมาคมศีลธรรม และมีการพิพากษาฝ่ายคริสตจักรในหมู่ประชากรของพระเจ้า

ซึ่งวินัยนี้ถูกใช้โดยคนมีปัญญาและยำเกรงพระเจ้า ดังนั้น การจัดวินัยนี้เพื่อการก่อสร้างตามสถานการณ์ของเวลา สภาพสาธารณะ และความจำเป็น จึงเป็นหน้าที่ของผู้รับใช้ด้วย

ในทุกเวลาและทุกสถานที่ ต้องรักษากฎนี้ไว้ คือทุกสิ่งต้องทำการก่อสร้าง อย่างเหมาะสมและมีเกียรติ ปราศจากการกตัญญูและการทะเลาะวิวาท เพราะอัครทูตเป็นพยานว่า

สิทธิอำนาจในคริสตจักรขององค์พระผู้เป็นเจ้าประทานแก่ท่านเพื่อก่อสร้าง ไม่ใช่เพื่อทำลาย (2 คร. 10:8) และองค์พระผู้เป็นเจ้าเองทรงห้ามไม่ให้ถอนวัชพืชขึ้นจากทุ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะอาจเป็นอันตราย คือข้าวสาลีอาจถูกถอนขึ้นพร้อมกันด้วย (มธ. 13:29 เป็นต้นไป)

แม่ผู้รับใช้ชั่วก็ต้องรับฟัง

ยิ่งกว่านั้น เรายังเกี่ยวข้องอย่างหนักต่อความผิดพลาดของพวกโดนาติสต์ที่ถือว่าหลักคำสอนและการประกอบพิธีศีลมีผลหรือไม่มีผลตามชีวิตที่ดีหรือชั่วของผู้รับใช้ เพราะเรารู้ว่าต้องฟังพระสุรเสียงของพระคริสต์ แม้พระสุรเสียงนั้นออกมาจากปากของผู้รับใช้ชั่ว เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าเองตรัสว่า

“สิ่งใดที่เขายกท่าน จงปฏิบัติและรักษาไว้ แต่ไม่ต้องทำตามการกระทำของเขา” (มธ. 23:3)

เรารู้ว่าพิธีศีลถูกชำระให้บริสุทธิ์โดยการทรงตั้งและพระวอนะของพระคริสต์

และมีผลแก่ผู้ยำเกรงพระเจ้า แม้ประกอบโดยผู้รับใช้ที่ไม่สมควร เกี่ยวกับเรื่องนี้

ออกัสตินผู้รับใช้ที่เป็นสุขของพระเจ้า ได้โต้แย้งจากพระคัมภีร์ต่อพวกโดนาติสต์หลายครั้ง

สภาคริสตจักร

อย่างไรก็ตาม ควรมีวินัยที่เหมาะสมในหมู่ผู้รับใช้ ในสภาคริสตจักร

ต้องตรวจสอบหลักคำสอนและชีวิตของผู้รับใช้อย่างรอบคอบ

ผู้ทำผิดที่ยังรักษาได้ต้องถูกตักเตือนโดยเหล่าผู้ปกครองและถูกนำกลับสู่ทางที่ถูกต้อ

และหากรักษาไม่ได้ ก็ต้องถูกปลดออก และเหมือนหมาป่า

ถูกศิษยาภิบาลแท็บออกจากฝูงแกะขององค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะถ้าพวกเขาเป็นครูเทียมเท็จ

ก็ไม่ควรถูกอดทนไว้เลย เราไม่คัดค้านสภาคริสตจักรสากล

หากสภานั้นประชุมตามแบบอย่างของอัครทูต เพื่อสวัสดิภาพของคริสตจักร ไม่ใช่เพื่อทำลายคริสตจักร

คนงานสมควรได้รับค่าตอบแทน

ผู้รับใช้สัตย์ซื่อทุกคน ในฐานะคนงานที่ดี ย่อมสมควรได้รับค่าตอบแทนของตน

และไม่ทำบาปเมื่อรับเงินเลี้ยงชีพและสิ่งจำเป็นทั้งหมดสำหรับตนเองและครอบครัว

เพราะอัครทูตแสดงไว้ใน 1 โครินธ์บทที่ 9 และ 1 ทิโมธีบทที่ 5 และที่อื่น ๆ

ว่าสิ่งเหล่านี้สามารถถูกมอบโดยคริสตจักรและถูกรับโดยผู้รับใช้ได้อย่างถูกต้อง

พวกอนาแบปติสต์ที่กล่าวโทษและใส่ร้ายผู้รับใช้ที่ดำรงชีวิตจากพันธกิจของตน

ก็ถูกคำสอนของอัครทูตหักล้างด้วย

บทที่ 19 ว่าด้วยพิธีศีลของคริสตจักรของพระคริสต์

คำอธิบาย: พิธีศีลไม่ใช่เวทมนตร์หรือพิธีที่มีฤทธิ์ในตัวเอง แต่เป็นหมายสำคัญและตราประทับที่พระเจ้าทรงตั้งไว้
คู่กับพระวจนะ เพื่อยืนยันพระสัญญาของพระองค์แก่ผู้เชื่อและเสริมกำลังความเชื่อโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

พิธีศีลถูกเพิ่มเข้ากับพระวจนะ และพิธีศีลคืออะไร

ตั้งแต่ปฐมกาล พระเจ้าทรงเพิ่มพิธีศีลหรือหมายสำคัญแห่งพิธีศีลเข้ากับการประกาศพระวจนะของพระองค์ในคริสตจักรของพระองค์ เพราะพระคัมภีร์บริสุทธิทั้งหมดเป็นพยานอย่างชัดเจนเช่นนี้
พิธีศีลเป็นสัญลักษณ์ล้ำลึก หรือพิธีบริสุทธิ หรือการกระทำศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งพระเจ้าเองทรงตั้งขึ้น
ประกอบด้วยพระวจนะของพระองค์ หมายสำคัญ และสิ่งที่มีหมายถึง โดยพิธีศีลเหล่านี้ ในคริสตจักร พระองค์ทรงทำให้ระลึกและทรงเรียกให้ระลึกเป็นครั้งคราวถึงพระคุณประโยชน์ยิ่งใหญ่ที่พระองค์ทรงสำแดง
แก่มนุษย์ โดยพิธีศีลเหล่านี้ พระองค์ยังทรงประทับตราพระสัญญาของพระองค์ และทรงแสดงภายนอก
และราวกับทรงเสนอแก่สายตาของเรา สิ่งที่พระองค์ทรงกระทำภายในเพื่อเรา และด้วยเหตุนี้ทรงเสริมกำลัง
และเพิ่มพูนความเชื่อของเราผ่านการงานของพระวิญญาณของพระเจ้าในหัวใจของเรา สุดท้าย
โดยพิธีศีลเหล่านี้ พระองค์ทรงแยกเราออกจากประชาชนและศาสนาอื่นทั้งหมด
ทรงชำระเราและผูกมัดเราทั้งหมดไว้กับพระองค์เอง และทรงแสดงว่าพระองค์ทรงเรียกร้องสิ่งใดจากเรา

บางพิธีศีลเป็นของพันธสัญญาเดิม บางพิธีศีลเป็นของพันธสัญญาใหม่

พิธีศีลบางอย่างเป็นของประชากรเดิม และบางอย่างเป็นของประชากรใหม่
พิธีศีลของประชากรโบราณคือพิธีเข้าสุหนัตและลูกแกะปีศาจซึ่งถูกถวายขึ้น
ด้วยเหตุนี้จึงโยงเข้ากับเครื่องบูชาที่ปฏิบัติกันมาตั้งแต่ปฐมกาลของโลก

จำนวนพิธีศีลของประชากรใหม่

พิธีศีลของประชากรใหม่คือบัพติศมาและอาหารมื้อเย็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า
มีบางคนที่นับพิธีศีลของประชากรใหม่เจ็ดอย่าง ในบรรดาสิ่งเหล่านั้น เรายอมรับว่าการกลับใจ
การสถาปนาผู้รับใช้ ซึ่งไม่ใช่แบบพระสันตะปาปาแต่เป็นแบบอัครทูต และการสมรส
เป็นระเบียบของพระเจ้าที่เป็นประโยชน์ แต่ไม่ใช่พิธีศีล
การยืนยันความเชื่อและการเจิมน้ำมันครั้งสุดท้ายเป็นสิ่งประติษฐานของมนุษย์
ซึ่งคริสตจักรสามารถละเว้นได้โดยไม่เสียหายใด ๆ และแท้จริงแล้วเราไม่มีสิ่งเหล่านี้ในคริสตจักรของเรา
เพราะสิ่งเหล่านี้มีบางอย่างที่เราไม่อาจเห็นชอบได้เลย เหนือสิ่งอื่นใด
เรารังเกียจการค้าขายทั้งหมดที่พวกนิยมพระสันตะปาปาทำในการแจกจ่ายพิธีศีล

ผู้ทรงตั้งพิธีศีล

ผู้ทรงตั้งพิธีศีลทั้งหมดไม่ใช่มนุษย์คนใด แต่เป็นพระเจ้าเท่านั้น มนุษย์ไม่สามารถตั้งพิธีศีลได้
เพราะพิธีศีลเกี่ยวข้องกับการนมัสการพระเจ้า
และไม่ใช่หน้าที่ของมนุษย์ที่จะกำหนดและบัญชาการนมัสการพระเจ้า
แต่ต้องรับและรักษาสิ่งที่เขาได้รับจากพระเจ้า นอกจากนี้
สัญลักษณ์ทั้งหลายมีพระสัญญาของพระเจ้าติดอยู่ ซึ่งต้องการความเชื่อ บัดนี้
ความเชื่อตั้งอยู่บนพระวจนะของพระเจ้าเท่านั้น และพระวจนะของพระเจ้าเหมือนเอกสารหรือจดหมาย

ส่วนพิธีศีลเหมือนตราประทับที่พระเจ้าเท่านั้นทรงประทับบนจดหมายนั้น

พระคริสต์ยังทรงทำงานในพิธีศีล

และเช่นเดียวกับที่พระเจ้าทรงเป็นผู้ตั้งพิธีศีล

พระองค์ก็ทรงทำงานอย่างต่อเนื่องในคริสตจักรที่ประกอบพิธีศีลอย่างถูกต้อง

เพื่อว่าเมื่อผู้สัจย์ซื้อรับพิธีศีลจากผู้รับใช้

พวกเขาจะรู้ว่าพระเจ้าทรงทำงานในระเบียบที่พระองค์ทรงตั้งเอง และดังนั้น

พวกเขาจึงรับพิธีศีลราวกับมาจากพระหัตถ์ของพระเจ้า และความผิดของผู้รับใช้ แม้จะใหญ่หลวงมาก ก็ไม่อาจกระทบพิธีศีลได้

เพราะพวกเขายอมรับว่าความสมบูรณ์ของพิธีศีลขึ้นอยู่กับทรงตั้งขององค์พระผู้เป็นเจ้า

ต้องแยกระหว่างผู้ทรงตั้งพิธีศีลกับผู้รับใช้ที่ประกอบพิธีศีล

ดังนั้น ในการประกอบพิธีศีล

พวกเขายังแยกอย่างชัดเจนระหว่างองค์พระผู้เป็นเจ้าเองกับผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้า

โดยสารภาพว่าเนื้อหาหรือแก่นของพิธีศีลถูกประทานแก่พวกเขาโดยองค์พระผู้เป็นเจ้า

และหมายสำคัญภายนอกถูกมอบโดยผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้า

เนื้อหาหรือสิ่งสำคัญที่สุดในพิธีศีล

แต่สิ่งหลักที่พระเจ้าทรงสัญญาในพิธีศีลทั้งหมด และสิ่งที่ผู้ยำเกรงพระเจ้าทุกคนในทุกยุคมุ่งมอง

บางคนเรียกสิ่งนี้ว่าเนื้อหาและสาระของพิธีศีล คือพระคริสต์พระผู้ช่วยให้รอด

ผู้ทรงเป็นเครื่องบูชาเพียงหนึ่งเดียว

และพระเมษโปดกของพระเจ้าที่ถูกฆ่าตั้งแต่ก่อนวางรากฐานของโลก อีกทั้งทรงเป็นศิลา

ซึ่งบรรพบุรุษทั้งหมดของเราได้ตีมาจากศิลานั้น โดยพระองค์

ผู้ที่ทรงเลือกทั้งหมดได้รับการเข้าสู่หนทางที่ไม่ได้ทำด้วยมือมนุษย์ผ่านพระวิญญาณบริสุทธิ์

ถูกล้างจากบาปทั้งหมดของตน

และได้รับการเลี้ยงด้วยพระกายและพระโลหิตแท้ของพระคริสต์เพื่อชีวิตนิรันดร์

ความเหมือนและความแตกต่างในพิธีศีลของประชากรเดิมและประชากรใหม่

บัดนี้ ในด้านสิ่งที่เป็นหลักและเป็นสาระเองในพิธีศีล พิธีศีลของประชากรทั้งสองฝ่ายเท่าเทียมกัน

เพราะพระคริสต์ ผู้ทรงเป็นคนกลางและพระผู้ช่วยให้รอดเพียงองค์เดียวของผู้สัจย์ซื้อ

เป็นสิ่งหลักและสาระแท้ของพิธีศีลในทั้งสองฝ่าย เพราะพระเจ้าองค์เดียวทรงเป็นผู้ตั้งพิธีศีลทั้งสองฝ่าย

พิธีศีลเหล่านั้นถูกประทานแก่ประชากรทั้งสองฝ่ายเป็นหมายสำคัญและตราประทับแห่งพระคุณและพระสั

ญญาของพระเจ้า เพื่อเรียกให้ระลึกและฟื้นความทรงจำถึงพระคุณประโยชน์ยิ่งใหญ่ของพระเจ้า

และเพื่อแยกผู้สัจย์ซื้อออกจากทุกศาสนาในโลก สุดท้าย เพื่อให้รับด้วยความเชื่อในฝ่ายวิญญาณ

และผูกผู้รับไว้กับคริสตจักร พร้อมทั้งเตือนพวกเขาถึงหน้าที่ของตน

ในแง่เหล่านี้และแง่คล้ายกัน ข้าพเจ้ากล่าวว่า พิธีศีลของประชากรทั้งสองฝ่ายไม่แตกต่างกัน แม้ในหมายสำคัญภายนอกจะต่างกัน และแท้จริงแล้ว ในด้านหมายสำคัญ เราแยกความแตกต่างอย่างมาก เพราะพิธีศีลของเรานั้นคงและยั่งยืนกว่า เพราะจะไม่เปลี่ยนแปลงจนถึงวาระสุดท้ายของโลก ยิ่งกว่านั้น พิธีศีลของเราเป็นพยานว่า ทั้งสารและพระสัญญาได้สำเร็จหรือสมบูรณ์ในพระคริสต์แล้ว ส่วนพิธีศีลเดิมชี้ถึงสิ่งที่จะสำเร็จ พิธีศีลของเรายังเรียบง่ายกว่า ใช้น้ำน้อยกว่า ใช้น้ำมันน้อยกว่า และเกี่ยวข้องกับพิธีกรรมน้อยกว่า ยิ่งกว่านั้น พิธีศีลเหล่านี้เป็นของประชากรที่มีจำนวนมากกว่า คือประชากรที่กระจายอยู่ทั่วโลก และเนื่องจากพิธีศีลเหล่านี้ประเสริฐกว่า และโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์จุดความเชื่อให้ยิ่งใหญ่ขึ้น ความบริบูรณ์ที่มากขึ้นของพระวิญญาณจึงตามมาด้วย

พิธีศีลของเราสืบต่อจากพิธีศีลเดิมที่ถูกยกเลิก

แต่บัดนี้ เมื่อพระคริสต์พระเมสสิยาห์แท้ถูกสำแดงแก่เรา และความบริบูรณ์ของพระคุณถูกเทลงบนประชากรแห่งพันธสัญญาใหม่ พิธีศีลของประชากรเดิมก็ถูกยกเลิกและสิ้นสุดลงอย่างแน่นอน และสัญลักษณ์ของพันธสัญญาใหม่ถูกวางไว้แทน คือบัพติศมาแทนพิธีเข้าสุหนัต และอาหารมื่อเย็นขององค์พระผู้เป็นเจ้าแทนลูกแกะปัสกาและเครื่องบูชา

พิธีศีลประกอบด้วยอะไร

เช่นเดียวกับที่เมื่อก่อนพิธีศีลประกอบด้วยพระวจนะ หมายสำคัญ และสิ่งที่เหมาะสมถึง บัดนี้พิธีศีลก็ประกอบด้วยส่วนเดียวกันนี้เช่นกัน เพราะพระวจนะของพระเจ้าทำให้สิ่งเหล่านั้นเป็นพิธีศีล ซึ่งก่อนหน้านี้ยังไม่มีเป็นพิธีศีล

การชำระพิธีศีลให้บริสุทธิ์

เพราะพิธีศีลได้รับการชำระให้บริสุทธิ์โดยพระวจนะ และถูกแสดงว่าได้รับการชำระโดยพระองค์ผู้ทรงตั้งพิธีศีลนั้น การชำระหรือถวายเป็นสิ่งใดแต่พระเจ้า คือการอุทิศสิ่งนั้นเพื่อการใช้บริสุทธิ์ กล่าวคือ นำออกจากการใช้ทั่วไปและธรรมดา และตั้งไว้เพื่อการใช้บริสุทธิ์ เพราะหมายสำคัญในพิธีศีลถูกนำมาจากการใช้ทั่วไป เป็นสิ่งภายนอกและมองเห็นได้

ในบัพติศมา หมายสำคัญคือธาตุน้ำ และการล้างที่มองเห็นได้ซึ่งผู้รับใช้กระทำ แต่สิ่งที่เหมาะสมถึงคือการบังเกิดใหม่และการชำระจากบาป เช่นเดียวกัน ในอาหารมื่อเย็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า หมายสำคัญภายนอกคือขนมปังและเหล้าองุ่น ซึ่งนำมาจากสิ่งที่ใช้ตามปกติเป็นอาหารและเครื่องดื่ม แต่สิ่งที่เหมาะสมถึงคือพระกายของพระคริสต์ที่ถูกประทาน และพระโลหิตของพระองค์ที่หลั่งเพื่อเรา หรือสามัคคีธรรมในพระกายและพระโลหิตขององค์พระผู้เป็นเจ้า

เพราะฉะนั้น น้ำ ขนมปัง และเหล้าองุ่น

ตามธรรมชาติของสิ่งเหล่านั้นและแยกจากการทรงตั้งของพระเจ้าและการใช้บริสุทธิ
ก็เป็นเพียงสิ่งที่ถูกเรียกและที่เราพบเห็นเท่านั้น แต่เมื่อพระวณะของพระเจ้าถูกเพิ่มเข้าไป
พร้อมกับการร้องทูลพระนามของพระเจ้า

และการรื้อฟื้นการทรงตั้งกับการชำระให้บริสุทธิครั้งแรกของสิ่งเหล่านั้น

หมายความว่าเหล้าองุ่นก็ถูกชำระให้บริสุทธิ และถูกแสดงว่าพระคริสต์ทรงชำระแล้ว

เพราะการทรงตั้งและการชำระพิธีครั้งแรกของพระคริสต์ยังคงมีผลเสมอในคริสตจักรของพระเจ้า

ดังนั้น ผู้ที่ไม่ประกอบพิธีศีลในทางอื่นนอกจากทางที่องค์พระผู้เป็นเจ้าเองทรงตั้งไว้ตั้งแต่ปฐมกาล

ก็ยังได้รับการชำระครั้งแรกและยิ่งใหญ่เหนือสิ่งอื่นนั้นในปัจจุบัน และด้วยเหตุนี้ ในการประกอบพิธีศีล
จึงมีการกล่าวพระวณะของพระคริสต์เองซ้ำ

หมายความว่ารับซื้อของสิ่งที่มีหมายถึง

และเพราะเราเรียนรู้จากพระวณะของพระเจ้าว่า

หมายความว่าเหล้าองุ่นถูกตั้งไว้เพื่อจุดประสงค์อื่นนอกเหนือจากการใช้ตามปกติ ดังนั้น เราสอนว่า

บัดนี้เมื่อใช้ในทางบริสุทธิ หมายความว่าเหล้าองุ่นรับซื้อของสิ่งที่มีหมายถึง และไม่ถูกเรียกว่าเป็นเพียงน้ำ
ขนมปัง หรือเหล้าองุ่นเท่านั้น แต่ยังถูกเรียกว่าการบังเกิดใหม่หรือการล้างด้วยน้ำ

และพระกายกับพระโลหิตขององค์พระผู้เป็นเจ้า

หรือสัญลักษณ์และพิธีศีลแห่งพระกายและพระโลหิตขององค์พระผู้เป็นเจ้าด้วย

ไม่ใช่ว่าสัญลักษณ์เปลี่ยนเป็นสิ่งที่มีหมายถึง หรือหยุดเป็นสิ่งที่ขึ้นอยู่กับธรรมชาติของมันเอง

เพราะถ้าเป็นเช่นนั้น มันก็ไม่ใช่พิธีศีล หากมันเป็นเพียงสิ่งที่มีหมายถึง มันก็ไม่ใช่หมายความว่า

ความเป็นหนึ่งแบบพิธีศีล

ดังนั้น หมายความว่าจึงได้รับซื้อของสิ่งนั้น เพราะเป็นหมายความว่าลัทธิของสิ่งศักดิ์สิทธิ์

และเพราะหมายความว่ากับสิ่งที่มีหมายถึงถูกเชื่อมเข้าด้วยกันแบบพิธีศีล ข้าพเจ้ากล่าวว่า

ถูกเชื่อมเข้าด้วยกันหรือถูกรวมกันโดยความหมายลัทธิ

และโดยจุดประสงค์หรือพระประสงค์ของพระองค์ผู้ทรงตั้งพิธีศีล เพราะน้ำ ขนมปัง

และเหล้าองุ่นไม่ใช่สิ่งธรรมดา แต่เป็นหมายความว่าบริสุทธิ

และพระองค์ผู้ทรงตั้งน้ำในบัพติศมาไม่ได้ทรงตั้งด้วยพระประสงค์และเจตนาว่า

ผู้สวดชื่อจะถูกพรมน้ำบัพติศมาเท่านั้น

และพระองค์ผู้ทรงบัญชาให้กินขนมปังและดื่มเหล้าองุ่นในอาหารมือเย็น

ไม่ได้ทรงประสงค์ให้ผู้สวดชื่อรับเพียงขนมปังและเหล้าองุ่นโดยไม่มี ความลัทธิใด ๆ

เหมือนที่เขา กินขนมปังในบ้านของตน แต่ทรงประสงค์ให้เขามีส่วนฝ่ายวิญญาณในสิ่งที่มีหมายถึง

และโดยความเชื่อได้รับการชำระจากบาปของตนอย่างแท้จริง และมีส่วนในพระคริสต์

กลุ่มคำสอนผิด

ดังนั้น เราไม่เห็นชอบเลยกับผู้ที่ยกการชำระพิธีศีลให้บริสุทธิ์ไปขึ้นกับคุณสมบัติและสูตรบางอย่างที่ไม่รู้ว่าคืออะไร หรือกับอำนาจของถ้อยคำที่ผู้ซึ่งได้รับการชำระและมีเจตนาจะชำระกล่าวออกมา หรือกับสิ่งบังเอิญอื่น ๆ ซึ่งพระคริสต์หรืออัครทูตไม่ได้ส่งมอบแก่เราทั้งด้วยถ้อยคำหรือแบบอย่าง เราไม่เห็นชอบกับหลักคำสอนของผู้ที่พูดถึงพิธีศีลเพียงเป็นหมายสำคัญธรรมดา ไม่ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์และไม่มีผล และเราไม่เห็นชอบกับผู้ที่ดูหมิ่นด้านที่มองเห็นได้ของพิธีศีลเพราะเห็นแก่สิ่งที่มองไม่เห็น และด้วยเหตุนี้เชื่อว่าหมายสำคัญเป็นสิ่งเกินจำเป็น เพราะคิดว่าตนได้รับสิ่งนั้นเองแล้ว ดังที่กล่าวกันว่าพวกเมสสาเลียนถือไว้

สิ่งที่ยกมาไม่ได้ถูกรวมอยู่ในพิธีศีลหรือถูกผูกมัดกับพิธีศีล

เราไม่เห็นชอบกับหลักคำสอนของผู้ที่สอนว่า พระคุณและสิ่งที่ยกมาซึ่งถูกผูกมัดและถูกรวมอยู่ในหมายสำคัญอย่างแน่นหนา จนผู้ใดก็ตามที่มีส่วนภายนอกในหมายสำคัญ ไม่ว่าเขาจะเป็นคนแบบใด ก็มีมีส่วนภายในในพระคุณและสิ่งที่ยกมาด้วย

คุณค่าของพิธีศีลไม่ได้ขึ้นกับผู้รับ

อย่างไรก็ตาม เช่นเดียวกับที่เราไม่ประเมินคุณค่าของพิธีศีลจากความสมควรหรือไม่สมควรของผู้รับใช้ เราก็ไม่ประเมินจากสภาพของผู้ที่รับพิธีศีลด้วย เพราะเรารู้ว่าคุณค่าของพิธีศีลขึ้นอยู่กับความเชื่อ และกับความสัตย์จริงและความดีบริสุทธิ์ของพระเจ้า เพราะเช่นเดียวกับที่พระวณะของพระเจ้ายังคงเป็นพระวณะแท้ของพระเจ้า เมื่อถูกประกาศ ไม่ใช่เพียงถ้อยคำเปล่า ๆ ที่ถูกกล่าวซ้ำ แต่ในเวลาเดียวกัน สิ่งที่ยกมาหรือถูกประกาศในถ้อยคำก็ถูกพระเจ้าทรงเสนอ แม้ผู้ไม่ยำเกรงพระเจ้าและผู้ไม่เชื่อจะได้ยินและเข้าใจถ้อยคำ แต่ไม่ได้รับประโยชน์จากสิ่งที่ยกมา เพราะไม่ได้รับสิ่งเหล่านั้นโดยความเชื่อแท้

พิธีศีลซึ่งโดยพระวณะประกอบด้วยหมายสำคัญและสิ่งที่ยกมา ก็ยังคงเป็นพิธีศีลแท้และไม่ถูกละเมิด ไม่เพียงหมายถึงสิ่งศักดิ์สิทธิ์เท่านั้น แต่โดยการที่พระเจ้าทรงเสนอ ก็เสนอสิ่งที่ยกมาด้วย แม้ผู้ไม่เชื่อจะไม่ได้รับสิ่งที่ถูกเสนอ นี่ไม่ใช่ความผิดของพระเจ้าผู้ประทานและเสนอสิ่งเหล่านั้น แต่เป็นความผิดของมนุษย์ผู้รับสิ่งเหล่านั้นโดยปราศจากความเชื่อและอย่างไม่ถูกต้อง แต่ความไม่เชื่อของเขาไม่ได้ทำให้ความสัตย์ซื่อของพระเจ้าเป็นโมฆะ (รม. 3:3 เป็นต้นไป)

จุดประสงค์ที่พิธีศีลถูกตั้งขึ้น

เนื่องจากจุดประสงค์ที่พิธีศีลถูกตั้งขึ้นได้ถูกอธิบายผ่านไปแล้ว เมื่อในตอนต้นของคำอธิบายของเราได้แสดงว่าพิธีศีลคืออะไร จึงไม่จำเป็นต้องนำเปื่อยด้วยการกล่าวซ้ำสิ่งที่เคยกล่าวไปแล้ว ดังนั้น ตามลำดับเหตุผล บัดนี้เราจะกล่าวถึงพิธีศีลของประชากรใหม่แต่ละอย่าง

บทที่ 20 ว่าด้วยบัพติศมาบริสุทธิ

คำอธิบาย: บัพติศมาเป็นหมายสำคัญและตราประทับของพันธสัญญา ไม่ใช่เพียงพิธีเข้าสมาชิกภายนอกเท่านั้น แต่ชี้ถึงการชำระบาป การบังเกิดใหม่ การถูกรับเข้าในครอบครัวของพระเจ้า และชีวิตใหม่ในพระคริสต์

การตั้งบัพติศมา

บัพติศมาถูกตั้งและชำระให้บริสุทธิ์โดยพระเจ้า ก่อนอื่น ยอห์นให้บัพติศมา

คือผู้จุ่มพระคริสต์ลงในน้ำที่แม่น้ำจอร์แดน จากยอห์น บัพติศมามาถึงเหล่าอัครทูต

ผู้ให้บัพติศมาด้วยน้ำเช่นกัน

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบัญชาพวกเขาอย่างชัดเจนให้ประกาศข่าวประเสริฐและให้บัพติศมา

“ในพระนามของพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์” (มธ. 28:19) และในกิจการของอัครทูต

เปโตรกล่าวแก่ชาวยิวที่ถามว่าควรทำอะไรว่า “จงรับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูคริสต์ทุกคน

เพื่อการยกโทษบาปของท่าน และท่านจะได้รับของประทานคือพระวิญญาณบริสุทธิ์” (กจ. 2:37

เป็นต้นไป) ด้วยเหตุนี้

บางคนจึงเรียกบัพติศมาว่าหมายสำคัญแห่งการเริ่มต้นเข้าเป็นประชากรของพระเจ้า เพราะโดยบัพติศมา

ผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกถูกชำระไว้แต่พระเจ้า

บัพติศมาเดียว

มีบัพติศมาเพียงหนึ่งเดียวในคริสตจักรของพระเจ้า

และการได้รับบัพติศมาหรือถูกชำระถวายแต่พระเจ้าเพียงครั้งเดียวก็เพียงพอแล้ว

เพราะบัพติศมาที่ได้รับครั้งเดียวยังคงอยู่ตลอดชีวิต และเป็นตราประทับถาวรแห่งการรับเราเป็นบุตร

การรับบัพติศมาหมายถึงอะไร

บัดนี้ การรับบัพติศมาในพระนามของพระคริสต์ คือการถูกลงทะเบียน ถูกนำเข้า

และถูกรับไว้ในพันธสัญญาและครอบครัว และดังนั้น ในมรดกของบุตรของพระเจ้า ไข่ม้วนแล้ว

ในชีวิตนี้ยังหมายถึงการถูกเรียกตามพระนามของพระเจ้า กล่าวคือ ถูกเรียกว่าบุตรของพระเจ้า

อีกทั้งถูกชำระจากความสกปรกของบาป และได้รับพระคุณหลากหลายของพระเจ้า

เพื่อดำเนินชีวิตใหม่และบริสุทธิ์

ดังนั้น

บัพติศมาเรียกให้ระลึกและรื้อฟื้นพระคุณอันยิ่งใหญ่ที่พระเจ้าทรงสำแดงต่อเหล่าพันธมนุษย์ผู้ต้องตาย

เพราะเราทุกคนเกิดมาในมลทินแห่งบาปและเป็นลูกแห่งพระพิโรธ แต่พระเจ้าผู้ทรงเปี่ยมด้วยพระเมตตา

ทรงชำระเราให้พ้นจากบาปของเราอย่างเสรีโดยพระโลหิตของพระบุตรของพระองค์

และในพระบุตรนั้นทรงรับเราเป็นบุตรของพระองค์

และโดยพันธสัญญาบริสุทธิ์ทรงรวมเราเข้ากับพระองค์เอง และทรงทำให้เรามั่งคั่งด้วยของประทานต่าง ๆ

เพื่อเราจะดำเนินชีวิตใหม่ สิ่งทั้งหมดนี้ได้รับการรับรองโดยบัพติศมา เพราะภายใน

เราถูกทำให้บังเกิดใหม่ ถูกชำระให้บริสุทธิ์ และถูกฟื้นฟูโดยพระเจ้าผ่านพระวิญญาณบริสุทธิ์

และภายนอก เราได้รับความมั่นใจในของประทานยิ่งใหญ่ที่สุดในน้ำ
ซึ่งยังเป็นตัวแทนของพระคุณประโยชน์ยิ่งใหญ่เหล่านั้น
และราวกับถูกวางไว้ต่อหน้าตาของเราให้มองเห็น

เรารับบัพติศมาด้วยน้ำ

และดังนั้น เราจึงรับบัพติศมา คือถูกล้างหรือถูกพรมน้ำที่มองเห็นได้ เพราะน้ำล้างสิ่งสกปรกออก
และทำให้ร่างกายที่ร้อนและเหน็ดเหนื่อยเย็นลงและสดชื่นขึ้น
และพระคุณของพระเจ้าก็กระทำสิ่งเหล่านี้แก่จิตวิญญาณ และกระทำอย่างมองไม่เห็นหรือฝ่ายวิญญาณ

พันธะของบัพติศมา

ยิ่งกว่านั้น พระเจ้ายังทรงแยกเราออกจากศาสนาและประชาชนแปลกหน้าโดยสัญลักษณ์แห่งบัพติศมา
และทรงชำระเราไว้แต่พระองค์เองเป็นทรัพย์สินสมบัติของพระองค์ ดังนั้น
เราสารภาพความเชื่อของเราเมื่อรับบัพติศมา และผูกพันตนต่อพระเจ้าเพื่อการเชื่อฟัง
การทำให้เนื้อหนังตาย และความใหม่แห่งชีวิต ด้วยเหตุนี้
เราถูกเกณฑ์เข้าในการรับใช้ฝ่ายทหารอันบริสุทธิ์ของพระคริสต์ เพื่อเราจะต่อสู้ตลอดชีวิตกับโลก
ซาตาน และเนื้อหนังของเราเอง ยิ่งกว่านั้น เรารับบัพติศมาเข้าในพระกายเดียวของคริสตจักร เพื่อเราจะ
ร่วมมืออย่างงดงามกับอวัยวะทั้งหมดของคริสตจักรในศาสนาเดียวและในการรับใช้ซึ่งกันและกัน

รูปแบบของบัพติศมา

เราเชื่อว่ารูปแบบที่สมบูรณ์ที่สุดของบัพติศมาคือรูปแบบที่พระคริสต์ทรงรับบัพติศมา
และที่เหล่าอัครทูตให้บัพติศมา ดังนั้น
สิ่งที่ถูกเพิ่มเข้ามาภายหลังโดยความคิดของมนุษย์และถูกใช้ในคริสตจักร
เราไม่ถือว่าจำเป็นต่อความสมบูรณ์ของบัพติศมา สิ่งประเภทนี้ได้แก่ การขบไล่วิญญาณ
การใช้แสงเทียน น้ำมัน เกลือ น้ำลาย และสิ่งอื่นทำนองนี้ เช่น
การกำหนดว่าต้องประกอบบัพติศมาปีละสองครั้งพร้อมพิธีกรรมมากมาย เพราะเราเชื่อว่าบัพติศมาเดียว
ของคริสตจักรได้รับการชำระให้บริสุทธิ์แล้วในการทรงตั้งครั้งแรกของพระเจ้า
และได้รับการชำระโดยพระวจนะ และยังคงมีผลในปัจจุบันโดยฤทธิ์แห่งพระพรครั้งแรกของพระเจ้า

ผู้ประกอบบัพติศมา

เราสอนว่า ในคริสตจักร ผู้หญิงหรือผดุงครรภ์ไม่ควรประกอบบัพติศมา
เพราะเปาโลไม่ให้ผู้หญิงทำหน้าที่ฝ่ายคริสตจักร และบัพติศมาเกี่ยวข้องกับหน้าที่เหล่านี้

พวกอนาแบปติสต์

เรากล่าวโทษพวกอนาแบปติสต์ที่ปฏิเสธว่าทารกแรกเกิดของผู้สัจย์ชื่อควรรับบัพติศมา
เพราะตามคำสอนแห่งข่าวประเสริฐ อาณาจักรของพระเจ้าเป็นของคนเช่นนี้
และพวกเขายู่ในพันธสัญญาของพระเจ้า ถ้าเช่นนั้น

เหตุใดจึงไม่ควรมอบหมายหมายสำคัญแห่งพันธสัญญาของพระเจ้าแก่พวกเขา
เหตุใดผู้ที่ เป็นของพระเจ้าและอยู่ในคริสตจักรของพระองค์จึงไม่ควรถูกเริ่มต้นโดยบัณฑิตมาบิสทุธิ์
เรากล่าวโทษพวกอนาแบปติสต์ในหลักคำสอนเฉพาะอื่น ๆ
ที่พวกเขาขัดแย้งกับพระวจนะของพระเจ้าด้วย ดังนั้น
เราไม่ใช่อนาแบปติสต์และไม่มีสิ่งใดร่วมกับพวกเขา

บทที่ 21 ว่าด้วยพระกระยาหารมือบิสทุธิ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า

พระกระยาหารมือบิสทุธิ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า

พระกระยาหารมือบิสทุธิ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งเรียกว่าโต๊ะขององค์พระผู้เป็นเจ้า และยูคาริสต์
คือการขอบพระคุณ มักถูกเรียกว่า “มื้ออาหาร”
เพราะพระคริสต์ทรงตั้งพิธีนี้ขึ้นในมื้ออาหารสุดท้ายของพระองค์ และพิธีนี้ยังคงแทนและระลึกถึงมือนั้น
อีกทั้งในพิธีนี้ผู้สวดก็เชื่อได้รับการเลี้ยงดูและให้ดื่มในทางฝ่ายวิญญาณ

ผู้ทรงตั้งและผู้ทรงชำระพิธีนี้

ผู้ทรงตั้งพระกระยาหารมือบิสทุธิ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ใช่ทูตสวรรค์หรือมนุษย์คนใด
แต่เป็นพระบุตรของพระเจ้าเอง คือองค์พระเยซูคริสต์เจ้าของเรา
ผู้ทรงชำระพิธีนี้ไว้แก่คริสตจักรของพระองค์เป็นครั้งแรก
และการชำระหรือพระพรเดียวกันนั้นยังคงอยู่กับทุกคนที่ประกอบพิธีนั้นอย่างแท้จริง
ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตั้งไว้ คือเมื่อพวกเขากล่าวถ้อยคำของพระกระยาหารมือบิสทุธิ์ซ้ำ
และในทุกสิ่งมองไปยังพระคริสต์องค์เดียวด้วยความเชื่อแท้
ประหนึ่งว่าพวกเขารับสิ่งที่ได้รับผ่านพันธกิจของผู้รับใช้ในคริสตจักรจากพระหัตถ์ของพระองค์เอง

การระลึกถึงพระคุณประโยชน์ของพระเจ้า

โดยพิธีศักดิ์สิทธิ์นี้ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประสงค์ให้เราระลึกอยู่เสมอถึงพระคุณประโยชน์ยิ่งใหญ่ที่สุดที่
พระองค์ทรงสำแดงต่อมนุษย์ผู้ต้องตาย
คือโดยการประทานพระกายของพระองค์และหลั่งพระโลหิตของพระองค์
พระองค์ทรงให้อภัยบาปทั้งสิ้นของเรา และทรงไถ่เราให้พ้นจากความตายนิรันดร์และอำนาจของมาร
และบัดนี้ทรงเลี้ยงเราด้วยพระกายของพระองค์ และประทานพระโลหิตของพระองค์ให้เราดื่ม
ซึ่งเมื่อรับในทางฝ่ายวิญญาณด้วยความเชื่อแท้ ก็เลี้ยงดูเราไปสู่ชีวิตนิรันดร์
พระคุณประโยชน์ยิ่งใหญ่นี้ได้รับการรื้อฟื้นทุกครั้งที่ประกอบพระกระยาหารมือบิสทุธิ์
เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “จงทำเช่นนี้เพื่อระลึกถึงเรา”
พระกระยาหารมือบิสทุธิ์นี้ยังประทับตราแก่เราว่าพระกายแท้จริงของพระคริสต์ได้ถูกประทานเพื่อเรา
และพระโลหิตของพระองค์ได้หลั่งออกเพื่อการอภัยบาปของเรา เพื่อความเชื่อของเราจะไม่หวั่นไหวเลย

หมายเหตุสำคัญและสิ่งที่ยังหมายถึง

สิ่งที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงกระทำภายในอย่างมองไม่เห็นในจิตวิญญาณนั้น
ถูกแสดงให้เห็นภายนอกอย่างมองเห็นได้ผ่านพิธีศีลนี้โดยผู้รับใช้
และประหนึ่งถูกวางไว้ต่อหน้าตาของเรา ขนมนับถูกมอบให้ภายนอกโดยผู้รับใช้
และได้ยินพระวณะขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่า “จงรับกินเถิด นี่เป็นกายของเรา” และ “จงรับไปแบ่งกัน
จงดื่มจากถ้วยนี้ทุกคน นี่เป็นโลหิตของเรา” ดังนั้น ผู้สัจย์ซึ่งรับสิ่งที่ผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้ามอบให้
และพวกเขากินขนมนับขององค์พระผู้เป็นเจ้าและดื่มจากถ้วยขององค์พระผู้เป็นเจ้า ในเวลาเดียวกัน
โดยพระราชกิจของพระคริสต์ผ่านพระวิญญาณบริสุทธิ์
พวกเขายังรับพระกายและพระโลหิตขององค์พระผู้เป็นเจ้าภายใน
และด้วยสิ่งนั้นได้รับการเลี้ยงดูไปสู่ชีวิตนิรันดร์
เพราะพระกายและพระโลหิตของพระคริสต์เป็นอาหารและเครื่องดื่มแท้สู่ชีวิตนิรันดร์ และพระคริสต์เอง
เพราะพระองค์ทรงถูกประทานเพื่อเราและทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา
จึงเป็นสาระสำคัญสูงสุดในพระกระยาหารมื้อบริสุทธิ์ และเราไม่อนุญาตให้สิ่งใดมาแทนที่พระองค์
เพื่อให้เข้าใจชัดเจนยิ่งขึ้นว่าพระกายและพระโลหิตของพระคริสต์เป็นอาหารและเครื่องดื่มของผู้สัจย์ชื่อ
อย่างไร และผู้สัจย์ซึ่งรับสิ่งเหล่านี้ไปสู่ชีวิตนิรันดร์อย่างไร เราขอเพิ่มเติมบางประการ
การกินมีมากกว่าหนึ่งชนิด มีการกินทางกาย คือรับอาหารเข้าปาก เคี้ยวด้วยฟัน และกลืนลงสู่ท้อง
ในอดีตชาวคาเปอร์นาอุมบางคนคิดว่าพระกายขององค์พระผู้เป็นเจ้าต้องถูกกินในลักษณะนี้
แต่พระองค์ทรงโต้แย้งพวกเขาในยอห์นบทที่ 6
เพราะพระกายของพระคริสต์ไม่อาจถูกกินทางกายได้โดยไม่เป็นสิ่งที่เสื่อมเสียและโหดร้าย
และไม่ได้เป็นอาหารสำหรับท้อง ทุกคนจำต้องยอมรับเรื่องนี้ ดังนั้น
เราไม่เห็นชอบกับกฎในประกาศของพระสันตะปาปาที่เรียกว่า Ego Berengarius
เพราะคริสตจักรโบราณที่ยาเกรงพระเจ้าไม่ได้เชื่อ และเราก็ไม่ได้เชื่อว่า
พระกายของพระคริสต์ต้องถูกกินอย่างเป็นกายและเป็นสาระด้วยปากฝ่ายกาย

การกินองค์พระผู้เป็นเจ้าในทางฝ่ายวิญญาณ

ยังมีการกินพระกายของพระคริสต์ในทางฝ่ายวิญญาณ
ไม่ใช่ที่เราคิดว่าอาหารนั้นเองถูกเปลี่ยนเป็นวิญญาณ
แต่คือการที่พระกายและพระโลหิตขององค์พระผู้เป็นเจ้า แม้ยังคงอยู่ในสาระและคุณลักษณะของตนเอง
ก็ถูกสื่อสารมายังเราในทางฝ่ายวิญญาณ แน่แน่นอนว่าไม่ใช่ในทางกาย แต่ในทางฝ่ายวิญญาณ
โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้ทรงนำและประทานสิ่งที่ถูกจัดเตรียมไว้เพื่อเราโดยการถวายพระกายและพระ
โลหิตขององค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อเรา ได้แก่ การอภัยบาป การปลดปล่อย และชีวิตนิรันดร์
เพื่อพระคริสต์ทรงอยู่ในเราและเราอยู่ในพระองค์ และพระองค์ทรงทำให้เราับพระองค์โดยความเชื่อแท้
เพื่อพระองค์จะทรงเป็นอาหารและเครื่องดื่มฝ่ายวิญญาณแก่เรา คือเป็นชีวิตของเรา

คำอธิบาย: ในที่นี้ “การกินฝ่ายวิญญาณ” ไม่ได้หมายถึงการจินตนาการ แต่หมายถึงการรับพระคริสต์จริง ๆ โดยความเชื่อ
ผ่านพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ไม่ใช่การกินพระกายของพระองค์ด้วยปากฝ่ายกาย

พระคริสต์ทรงเป็นอาหารของเราที่ค่าจุนเราในชีวิต

เช่นเดียวกับอาหารและเครื่องดื่มฝ่ายกายที่ไม่เพียงทำให้ร่างกายสดชื่นและเข้มแข็ง
แต่ยังคงชีวิตของร่างกายไว้ พระกายของพระคริสต์ที่ถูกมอบเพื่อเรา
และพระโลหิตของพระองค์ที่หลั่งเพื่อเรา ก็ไม่เพียงทำให้จิตวิญญาณของเราสดชื่นและเข้มแข็ง
แต่ยังรักษาจิตวิญญาณให้มีชีวิตอยู่ ไม่ใช่เพราะถูกกินและดื่มทางกาย
แต่เพราะถูกสื่อสารมายังเราในทางฝ่ายวิญญาณโดยพระวิญญาณของพระเจ้า
ดังที่องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “ขนมปังที่เราจะให้เป็นชีวิตของโลกนั้นคือเนื้อของเรา” และ
“เนื้อหนังไม่มีประโยชน์อะไร พระวิญญาณต่างหากที่ประทานชีวิต” และ
“ถ้อยคำที่เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายนั้นเป็นวิญญาณและเป็นชีวิต”

การรับพระคริสต์ด้วยความเชื่อ

เช่นเดียวกับที่เราต้องรับอาหารเข้าสู่ร่างกายโดยการกิน
เพื่อให้อาหารนั้นทำงานในเราและแสดงผลในเรา
เพราะหากอาหารคงอยู่นอกตัวเราก็ไม่เป็นประโยชน์แก่เราเลย
ดังนั้นเราจึงจำเป็นต้องรับพระคริสต์ด้วยความเชื่อ เพื่อพระองค์จะทรงเป็นของเรา
และพระองค์จะทรงอยู่ในเราและเราอยู่ในพระองค์ เพราะพระองค์ตรัสว่า “เราเป็นอาหารแห่งชีวิต
ผู้ที่มาหาเราจะไม่หิว และผู้ที่เชื่อในเราจะไม่กระหายอีกเลย” และอีกว่า “ผู้ที่กินเราจะมีชีวิตเพราะเรา...
เขาอยู่ในเราและเราอยู่ในเขา”

อาหารฝ่ายวิญญาณ

จากสิ่งทั้งหมดนี้ชัดเจนว่า เมื่อเรากล่าวถึงอาหารฝ่ายวิญญาณ
เราไม่ได้หมายถึงอาหารในจินตนาการอย่างใดอย่างหนึ่งที่ไม่รู้คืออะไร
แต่หมายถึงพระกายแท้จริงขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่ประทานแก่เรา อย่างไรก็ตาม
ผู้สตัยซื้อพระกายนั้นไม่ใช่ทางกาย แต่ทางฝ่ายวิญญาณด้วยความเชื่อ
ในเรื่องนี้เราติดตามคำสอนของพระผู้ช่วยให้รอดเอง คือพระคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า ตามยอห์นบทที่ 6

การกินที่จำเป็นต่อความรอด

การกินพระกายและดื่มพระโลหิตขององค์พระผู้เป็นเจ้านี้จำเป็นต่อความรอดถึงขนาดที่ไม่มีใครรอดได้ห
ากปราศจากสิ่งนี้ แต่การกินและดื่มฝ่ายวิญญาณนี้เกิดขึ้นได้แม้นอกพระกระยาหารมือบริสุทธิ
และเกิดขึ้นทุกครั้งและทุกแห่งที่คนหนึ่งเชื่อในพระคริสต์ ถ้อยคำของอ็อกัสตินอาจใช้กับเรื่องนี้ได้ว่า
“เหตุใดท่านจึงเตรียมฟันและท้องของท่าน จงเชื่อ แล้วท่านก็กินแล้ว”

การกินองค์พระผู้เป็นเจ้าในพิธีศีล

นอกจากการกินฝ่ายวิญญาณที่กล่าวมาแล้ว ยังมีการกินพระกายขององค์พระผู้เป็นเจ้าในพิธีศีลด้วย โดย
ผู้เชื่อไม่เพียงมีส่วนร่วมอย่างแท้จริงในพระกายและพระโลหิตแท้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าในทางฝ่ายวิญ
ญาณและภายในเท่านั้น แต่เมื่อเขามายังโต๊ะขององค์พระผู้เป็นเจ้า
เขายังรับพิธีศีลที่มองเห็นได้ของพระกายและพระโลหิตขององค์พระผู้เป็นเจ้าภายนอกด้วย

แน่นอนว่าเมื่อผู้เชื่อได้เชื่อ เขาได้รับอาหารที่ให้อชีวิตเป็นครั้งแรกแล้ว และยังคงได้รับอยู่ แต่เมื่อบัดนี้เขาได้รับพิธีศีล จึงไม่ใช่ว่าเขาไม่ได้รับอะไรเลย เพราะเขาก้าวหน้าในการมีส่วนร่วมในพระกายและพระโลหิตขององค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างต่อเนื่อง และดังนั้นความเชื่อของเขาจึงถูกจุดให้ลุกขึ้นและเติบโตมากขึ้นเรื่อย ๆ และได้รับความสดชื่นโดยอาหารฝ่ายวิญญาณ เพราะตราบิตที่เรายังมีชีวิต ความเชื่อก็เพิ่มพูนอยู่เสมอ และผู้ที่รับพิธีศีลภายนอกด้วยความเชื่อแท้ ไม่เพียงรับหมายสำคัญเท่านั้น แต่ดังที่เรากล่าวแล้ว ยังได้ชื่นชมในสิ่งนั้นเองด้วย ยิ่งกว่านั้น เขาเชื่อฟังการทรงตั้งและพระบัญชาขององค์พระผู้เป็นเจ้า และด้วยใจยินดีขอบพระคุณสำหรับการไถ่ของตนและของมนุษยชาติทั้งสิ้น ระลึกถึงการสิ้นพระชนม์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างสัตย์ซื่อ และเป็นพยานต่อหน้าคริสตจักรซึ่งเขาเป็นอวัยวะหนึ่งในพระกายนั้น ผู้ที่รับพิธีศีลยังได้รับความมั่นใจว่า พระกายขององค์พระผู้เป็นเจ้าถูกมอบให้และพระโลหิตของพระองค์หลั่งออก ไม่เพียงเพื่อมนุษย์โดยทั่วไป แต่เป็นพิเศษเพื่อผู้สัตย์ซื่อแต่ละคนที่เข้าร่วมพิธี ซึ่งพระกายและพระโลหิตนั้นเป็นอาหารและเครื่องดื่มสู่ชีวิตนิรันดร์

ผู้ไม่เชื่อรับพิธีศีลเพื่อการพิพากษาของตน

แต่ผู้ที่มายังโต๊ะศักดิ์สิทธิ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าโดยไม่มีความเชื่อ มีส่วนร่วมเพียงในพิธีศีลเท่านั้น และไม่ได้รับสาระของพิธีศีลซึ่งเป็นที่มาของชีวิตและความรอด คนเช่นนี้กินจากโต๊ะขององค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างไม่สมควร ผู้ใดกินขนมปังหรือดื่มจากถ้วยขององค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างไม่สมควร ผู้นั้นมีความผิดต่อพระกายและพระโลหิตขององค์พระผู้เป็นเจ้า และกินดื่มการพิพากษาแก่ตนเอง เพราะเมื่อพวกเขาไม่ได้เข้ามาด้วยความเชื่อแท้ พวกเขาก็ดูหมิ่นการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ และดังนั้นจึงกินดื่มการกล่าวโทษแก่ตนเอง

การสถิตอยู่ของพระคริสต์ในพระกระยาหารมือบริสุทธ

ดังนั้น เราไม่ได้ผูกพระกายและพระโลหิตขององค์พระผู้เป็นเจ้าเข้ากับขนมปังและเหล้าองุ่นในลักษณะที่จะกล่าวว่าขนมปังนั้นเองเป็นพระกายของพระคริสต์ นอกจากในความหมายของพิธีศีล หรือว่าพระกายของพระคริสต์ซ่อนอยู่ทางกายภายใต้ขนมปังจนควรนมัสการพระองค์ในรูปของขนมปัง หรือว่าผู้ใดก็ตามที่รับหมายสำคัญย่อมรับสิ่งที่หมายถึงด้วย พระกายของพระคริสต์อยู่ในสวรรค์ ณ เบื้องขวาของพระบิดา ดังนั้น ใจของเราต้องถูกยกขึ้นเบื้องบน ไม่ใช่จดจ่ออยู่ที่ขนมปัง และไม่ควรนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าในขนมปัง แต่ถึงกระนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าก็ไม่ได้ทรงขาดหายไปจากคริสตจักรของพระองค์เมื่อคริสตจักรประกอบพระกระยาหารมือบริสุทธ ดวงอาทิตย์ซึ่งอยู่ห่างจากเราในฟ้าสวรรค์ก็ยังสถิตอยู่ท่ามกลางเราอย่างมีผล ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด พระอาทิตย์แห่งความชอบธรรม คือพระคริสต์ แม้ในพระกายพระองค์อยู่ห่างจากเราในสวรรค์ ก็ทรงสถิตอยู่กับเรา ไม่ใช่ทางกาย แต่ทางฝ่ายวิญญาณ โดยการกระทำที่ประทานชีวิตของพระองค์ และดังที่พระองค์เองทรงอธิบายในการเลี้ยงอาหารมือบริสุทธว่าพระองค์จะทรงสถิตอยู่กับเรา ดังนั้นจึงตามมาว่าเราไม่ได้มีพระกระยาหารมือบริสุทธโดยปราศจากพระคริสต์

และในเวลาเดียวกันเรามีพระกระยาหารมือบริสุทธิ์ที่ไม่มีการหลังเล็ดและเป็นความล้ำลึก
ดังที่คริสตจักรโบราณเรียกโดยทั่วไป

จุดประสงค์อื่นของพระกระยาหารมือบริสุทธิ์

ยิ่งกว่านั้น ในการประกอบพระกระยาหารมือบริสุทธิ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า
เราได้รับการเตือนให้ระลึกว่าเราได้เป็นอวัยวะในพระกายของผู้ใด
และดังนั้นให้เรามีใจเดียวกันกับพี่น้องทั้งปวง ดำเนินชีวิตบริสุทธิ์
และไม่ทำให้ตนเองเป็นมลทินด้วยความชั่วและศาสนาแปลกปลอม
แต่ให้ยืนหยัดในความเชื่อแท้จนถึงวาระสุดท้ายของชีวิต
และพยายามให้เป็นเลิศในความบริสุทธิ์แห่งชีวิต

การเตรียมตัวสำหรับพระกระยาหารมือบริสุทธิ์

ดังนั้น เมื่อเราจะมายังพระกระยาหารมือบริสุทธิ์
จึงเหมาะสมที่เราจะตรวจสอบตนเองก่อนตามพระบัญชาของอัครทูต
โดยเฉพาะในเรื่องความเชื่อที่เราเชื่ออย่างไร
เราเชื่อหรือไม่ว่าพระคริสต์เสด็จมาเพื่อช่วยคนบาปให้รอดและเรียกพวกเขาให้กลับใจ
และแต่ละคนเชื่อหรือไม่ว่าตนอยู่ในจำนวนผู้ที่พระคริสต์ทรงปลดปล่อยและทรงช่วยให้รอดแล้ว
และเขาตั้งใจหรือไม่ที่จะเปลี่ยนชีวิตชั่วของตน ดำเนินชีวิตบริสุทธิ์
และด้วยความช่วยเหลือขององค์พระผู้เป็นเจ้า ยืนหยัดในศาสนาแท้และความสามัคคีกับพี่น้อง
อีกทั้งถวายคำขอบพระคุณที่สมควรแด่พระเจ้าสำหรับการทรงปลดปล่อยของเขา

การประกอบพระกระยาหารมือบริสุทธิ์ด้วยทั้งขนมปังและเหล้าองุ่น

เราถือว่าพิธี ระเบียบ หรือรูปแบบของพระกระยาหารมือบริสุทธิ์ที่เรียบง่ายและยอดเยี่ยมที่สุด
คือรูปแบบที่ใกล้เคียงกับการทรงตั้งครั้งแรกขององค์พระผู้เป็นเจ้าและคำสอนของเหล่าอัครทูตมากที่สุด
ประกอบด้วยการประกาศพระวาระของพระเจ้า คำอธิษฐานที่ยำเกรงพระเจ้า
การกระทำขององค์พระผู้เป็นเจ้าเองและการทำซ้ำสิ่งนั้น
การกินพระกายขององค์พระผู้เป็นเจ้าและดื่มพระโลหิตของพระองค์
การระลึกถึงการสิ้นพระชนม์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างเหมาะสม การขอบพระคุณอย่างสัตย์ซื่อ
และการสามัคคีธรรมอันบริสุทธิ์ในความเป็นหนึ่งเดียวของพระกายคริสตจักร

ดังนั้น เราไม่เห็นชอบกับผู้ที่เอาส่วนหนึ่งของพิธีคล้อออกไปจากผู้สัตย์ซื่อ คือถ้วยขององค์พระผู้เป็นเจ้า
เพราะพวกเขาล่วงละเมิดต่อการทรงตั้งขององค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างร้ายแรง ผู้ตรัสว่า
“จงดื่มจากถ้วยนี้ทุกคน” ซึ่งพระองค์ไม่ได้ตรัสอย่างชัดเจนเช่นนั้นเกี่ยวกับขนมปัง

บัดนี้ เราไม่ได้อภิปรายว่ามีสาขาในหมู่บรรพชนครั้งก่อนเป็นอย่างไร ควรยอมรับได้หรือไม่
แต่เรากล่าวอย่างเปิดเผยว่า มีสาขาที่ใช้กันอยู่ในคริสตจักรโรมันในปัจจุบันถูกยกเลิกในคริสตจักรของเรา
ด้วยเหตุผลมากมายและมีน้ำหนักมาก ซึ่งเพื่อความกระชับเราจะไม่แจกแจงโดยละเอียดในที่นี้ แน่แน่นอน

ว่าเราไม่อาจเห็นชอบกับการเปลี่ยนการกระทำที่เป็นประโยชน์ต่อความรอดให้เป็นการแสดงที่ว่างเปล่าและ
เป็นวิธีแสวงหาความชอบธรรมด้วยการกระทำ หรือการประกอบพิธีเพื่อค่าจ้าง
และเราไม่อาจเห็นชอบกับคำกล่าวที่ว่าในพิธีนั้น
ปฐกฐินทำให้พระกายแท้จริงขององค์พระผู้เป็นเจ้าเกิดขึ้น
และนำพระกายนั้นมาเป็นเครื่องถวายจริงเพื่อการอุทิศของคนเป็นและคนตาย อีกทั้งเพื่อเกียติ
การเคารพ และการระลึกถึงธรรมิกชนในสวรรค์ เป็นต้น

บทที่ 22 ว่าด้วยการประชุมทางศาสนาและทางคริสตจักร

สิ่งที่ควรกระทำในการประชุมเพื่อนมัสการ

แม้ทุกคนได้รับอนุญาตให้อ่านพระคัมภีร์บริสุทธิเป็นส่วนตัวที่บ้าน
และสั่งสอนกันเพื่อเสริมสร้างกันในศาสนาแท้
แต่เพื่อให้พระวจนะของพระเจ้าถูกเทศนาแก่ประชาชนอย่างถูกต้อง
เพื่อให้มีคำอธิษฐานและคำวิงวอนในที่สาธารณะ เพื่อให้พิธีสวดถูกประกอบอย่างถูกต้อง
เพื่อให้มีการเรียไรเพื่อคนยากจนและเพื่อค่าใช้จ่ายทั้งหมดของคริสตจักร
และเพื่อรักษาความสัมพันธ์ร่วมกัน
จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการประชุมทางศาสนาหรือการประชุมของคริสตจักร
เพราะเป็นที่แน่นอนว่าในคริสตจักรสมัยอัครทูตและคริสตจักรยุคแรก
มีการประชุมเช่นนี้ซึ่งผู้ยาเกรงพระเจ้าทั้งหลายเข้าร่วม

ไม่ควรละเลยการประชุมเพื่อนมัสการ

ผู้ใดดูหมิ่นการประชุมเช่นนี้และอยู่ห่างจากการประชุมนั้น ผู้นั้นดูหมิ่นศาสนาแท้
และควรถูกเตือนโดยศิษยาภิบาลและผู้ปกครองบ้านเมืองที่ยาเกรงพระเจ้า
ให้ละเว้นจากการขาดการประชุมศักดิ์สิทธิ์อย่างดื้อรั้น

การประชุมเป็นสาธารณะ

การประชุมของคริสตจักรไม่ควรเป็นความลับและซ่อนเร้น
แต่ควรเป็นสาธารณะและมีผู้เข้าร่วมอย่างเหมาะสม
เว้นแต่การข่มเหงจากศัตรูของพระคริสต์และคริสตจักรไม่อนุญาตให้เป็นสาธารณะ
เพราะเราทราบว่ายาไต่การปกครองอันกดขี่ของจักรพรรดิโรมัน
การประชุมของคริสตจักรยุคแรกจัดขึ้นในที่ลับ

สถานที่ประชุมที่เหมาะสม

ยิ่งกว่านั้น สถานที่ที่ผู้สัจย์ชื่อประชุมกันควรมีความเหมาะสม
และในทุกด้านควรเหมาะสมกับคริสตจักรของพระเจ้า ดังนั้นจึงควรเลือกอาคารหรือวิหารที่กว้างขวาง

แต่ต้องชำระให้พ้นจากทุกสิ่งที่ไม่เหมาะกับคริสตจักร และต้องจัดทุกสิ่งให้มีความงามเรียบร้อย
ความจำเป็น และความเหมาะสมที่ยำเกรงพระเจ้า
เพื่อไม่ให้ขาดสิ่งใดที่จำเป็นต่อการนมัสการและงานที่จำเป็นของคริสตจักร

ความสุภาพและความถ่อมใจในการประชุม

แม้เราเชื่อว่าพระเจ้าไม่ได้ประทับอยู่ในวิหารที่มีมนุษย์สร้างขึ้น
แต่เราก็คงทราบว่าเพราะพระวามะของพระเจ้าและการใช้สอยอันศักดิ์สิทธิ์
สถานที่ที่ถวายไว้แด่พระเจ้าและการนมัสการพระองค์จึงไม่ใช่สถานที่สามัญ แต่เป็นสถานที่บริสุทธิ์
และผู้ที่อยู่ในสถานที่นั้นควรประพฤติตนด้วยความเคารพและสุภาพ
เพราะพวกเขายู่ในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ ต่อพระพักตร์พระเจ้าและเหล่าทูตสวรรค์บริสุทธิ์ของพระองค์

เครื่องประดับแท้ของสถานนมัสการ

ดังนั้น เสื้อผ้าฟุ่มเฟือย ความเย่อหยิ่ง และทุกสิ่งที่ไม่เหมาะกับความถ่อมใจ วินัย
และความสุภาพแบบคริสเตียน ต้องถูกขจัดออกจากสถานนมัสการและสถานที่อธิษฐานของคริสเตียน
เพราะเครื่องประดับแท้ของคริสตจักรไม่ได้อยู่ที่งาช้าง ทองคำ และอัญมณีมีค่า แต่อยู่ที่ความเรียบง่าย
ความยำเกรงพระเจ้า และคุณธรรมของผู้ที่อยู่ในคริสตจักร
ให้ทุกสิ่งในคริสตจักรเป็นไปอย่างเหมาะสมและเป็นระเบียบ และสุดท้าย
ให้ทุกสิ่งเป็นไปเพื่อการเสริมสร้าง

การนมัสการด้วยภาษาที่คนทั่วไปเข้าใจ

ดังนั้น ให้ทุกภาษาที่คนในที่ประชุมนั้นไม่เข้าใจหยุดเงียบในการประชุมเพื่อนมัสการ
และให้ทุกสิ่งถูกกล่าวออกมาในภาษากลางที่ประชาชนซึ่งรวมกันอยู่ในที่นั้นเข้าใจ

บทที่ 23 ว่าด้วยคำอธิษฐานของคริสตจักร การร้องเพลง และชั่วโมงอธิษฐานตามระเบียบ

ภาษากลาง

เป็นความจริงว่าคนหนึ่งได้รับอนุญาตให้อธิษฐานส่วนตัวด้วยภาษาใดก็ได้ที่เขาเข้าใจ
แต่คำอธิษฐานสาธารณะในการประชุมเพื่อนมัสการควรกระทำด้วยภาษากลางที่ทุกคนรู้จัก

คำอธิษฐาน

ให้คำอธิษฐานทั้งสิ้นของผู้สวดชื่อหลังไหลไปยังพระเจ้าเท่านั้น
ผ่านการเป็นคนกลางของพระคริสต์เท่านั้น จากความเชื่อและความรัก ฐานะมหาปุโรหิตของพระคริสต์
องค์พระผู้เป็นเจ้าและศาสนาแท้ห้ามการร้องทูลต่อธรรมชาติหรือใช้พวกเขาเป็นผู้ทูลขอแทน
ควรอธิษฐานเพื่อผู้ปกครองบ้านเมือง เพื่อกษัตริย์และทุกคนที่อยู่ในตำแหน่งอำนาจ

เพื่อผู้รับใช้ของคริสตจักร และเพื่อความจำเป็นทั้งปวงของคริสตจักร ในยามภัยพิบัติ โดยเฉพาะของคริสตจักร ควรอธิษฐานอย่างไม่หยุดหย่อนทั้งส่วนตัวและสาธารณะ

คำอธิษฐานอย่างเสรี

ยิ่งกว่านั้น คำอธิษฐานควรกระทำด้วยความสมัครใจ ไม่ใช่ด้วยการบังคับหรือเพื่อรางวัลใด ๆ และไม่เหมาะที่คำอธิษฐานจะถูกจำกัดอย่างมกมายไว้กับสถานที่เดียว รวากับว่าไม่ได้รับอนุญาตให้อธิษฐานที่ใดนอกจากในสถานนมัสการ อีกทั้งไม่จำเป็นที่คำอธิษฐานสาธารณะในทุกคริสตจักรต้องเหมือนกันทั้งด้านรูปแบบและเวลา คริสตจักรแต่ละแห่งควรใช้เสรีภาพของตนเอง โสกราตีสกล่าวในประวัติศาสตร์ของเขาว่า “ทั่วทุกภูมิภาคของโลก ท่านจะไม่พบคริสตจักรสองแห่งที่เห็นพ้องกันทั้งหมดในเรื่องคำอธิษฐาน” ข้าพเจ้าคิดว่าผู้ที่รับผิดชอบคริสตจักรในแต่ละเวลาเป็นผู้ทำให้เกิดความแตกต่างนี้ แต่ถ้าพวกเขาเห็นพ้องกัน ก็เป็นสิ่งที่ควรชมเชยอย่างยิ่งและควรให้ผู้อื่นเอาอย่าง

วิธีที่ควรใช้ในคำอธิษฐานสาธารณะ

เช่นเดียวกับทุกสิ่ง คำอธิษฐานสาธารณะก็ควรมีขอบเขต เพื่อไม่ให้ยาวเกินไปและน่าเบื่อหน่าย ดังนั้น ส่วนใหญ่ของการประชุมเพื่อนนมัสการควรถูกมอบให้กับการสอนข่าวประเสริฐ และต้องระมัดระวังไม่ให้ที่ประชุมเหนื่อยล้าด้วยคำอธิษฐานที่ยืดยาวเกินไป จนเมื่อพวกเขาควรฟังการเทศนาข่าวประเสริฐ กลับออกจากการประชุม หรือเมื่ออ่อนล้าแล้วก็ยากให้เลิกเสียทั้งหมด สำหรับคนเช่นนั้น คำเทศนาดยาวเกินไป แม้ความจริงจะสั้นพอแล้ว ดังนั้นจึงเหมาะที่ผู้เทศนาจะรักษาขอบเขต

การร้องเพลง

เช่นเดียวกัน ควรมีความพอดีเมื่อใช้การร้องเพลงในการประชุมเพื่อนนมัสการ เพลงที่พวกเขาเรียกว่า Gregorian Chant มีสิ่งโง่เขลาหลายอย่าง ดังนั้นจึงถูกปฏิเสธอย่างถูกต้องโดยคริสตจักรของเราหลายแห่ง หากมีคริสตจักรที่มีคำเทศนาที่แท้จริงและเหมาะสม แต่ไม่มีการร้องเพลง ก็ไม่ควรถูกกล่าวโทษ เพราะไม่ใช่ทุกคริสตจักรมีความพร้อมด้านการร้องเพลง และเป็นที่รู้กันดีจากพยานของคริสตจักรโบราณว่า ธรรมเนียมการร้องเพลงเก่าแก่มากในคริสตจักรตะวันออก ส่วนในตะวันตกนั้นเพิ่งได้รับการยอมรับในภายหลัง

ชั่วโมงอธิษฐานตามระเบียบ

คริสตจักรโบราณไม่รู้จักชั่วโมงอธิษฐานตามระเบียบ คือคำอธิษฐานที่จัดไว้สำหรับเวลาบางช่วงของวัน และร้องหรือท่องโดยพวกฝ่ายโรม ดังที่พิสุจน์ได้จากหนังสือสดประจักษ์ของพวกเขาดังด้วยเหตุผลมากมาย อีกทั้งสิ่งเหล่านี้ยังมีความไร้เหตุผลไม่น้อย ซึ่งข้าพเจ้าไม่กล่าวถึงเพิ่มเติม

ดังนั้นคริสตจักรที่แทนที่สิ่งเหล่านี้ด้วยสิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อคริสตจักรทั้งสิ้นของพระเจ้า
จึงละเว้นสิ่งเหล่านี้อย่างถูกต้อง

บทที่ 24 ว่าด้วยวันบริสุทธิ์ การอดอาหาร และการเลือกอาหาร

เวลาที่จำเป็นสำหรับการนมัสการ

แม้ศาสนาไม่ได้ถูกผูกไว้กับเวลา

แต่ก็ไม่อาจได้รับการปลูกฝังและปฏิบัติได้โดยไม่มีการแบ่งและจัดเวลาอย่างเหมาะสม ดังนั้น
คริสตจักรแต่ละแห่งจึงเลือกเวลาหนึ่งสำหรับคำอธิษฐานสาธารณะ การเทศนาข่าวประเสริฐ
และการประกอบพิธีศีล และไม่มีใครได้รับอนุญาตให้ล้มเลิกการกำหนดของคริสตจักรนี้ตามใจตนเอง
เพราะหากไม่มีเวลาและโอกาสที่สมควรถูกจัดไว้สำหรับการปฏิบัติศาสนาภายนอก
ไม่ต้องสงสัยเลยว่ามนุษย์จะถูกกิจธุระของตนเองดึงออกไปจากสิ่งนั้น

วันขององค์พระผู้เป็นเจ้า

ด้วยเหตุนี้ เราจึงเห็นว่าในคริสตจักรโบราณ

ไม่เพียงมีชั่วโมงที่แน่นอนในแต่ละสัปดาห์ซึ่งกำหนดไว้สำหรับการประชุม แต่ตั้งแต่สมัยอัครทูต
วันขององค์พระผู้เป็นเจ้าเองก็ถูกแยกไว้สำหรับการประชุมนั้นและสำหรับการพักผ่อนบริสุทธิ์
ซึ่งบัดนี้คริสตจักรของเรายังคงรักษาไว้อย่างถูกต้องเพื่อการนมัสการและความรัก

ความมุงมาย

ในเรื่องนี้เราไม่ยอมต่อการถือปฏิบัติแบบยิวและความมุงมาย เพราะเราไม่เชื่อว่าวันหนึ่งบริสุทธิ์กว่าวันอื่น
หรือคิดว่าการพักในตัวเองเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า ยิ่งกว่านั้น เราถือวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า
ไม่ใช่วันสะบาโต ในฐานะการถือปฏิบัติอย่างเสรี

เทศกาลของพระคริสต์และธรรมิกชน

ยิ่งกว่านั้น หากคริสตจักรทั้งหลายเฉลิมฉลองอย่างยำเกรงพระเจ้าในเสรีภาพคริสเตียน
เพื่อระลึกถึงการประสูติ การเข้าสุหนัต การทนทุกข์ การเป็นขึ้นจากตาย
และการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า

รวมทั้งการเสด็จลงมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์เหนือสาวกของพระองค์ เราเห็นชอบอย่างยิ่ง
แต่เราไม่เห็นชอบกับเทศกาลที่ตั้งขึ้นเพื่อมนุษย์และเพื่อธรรมิกชน

วันบริสุทธิ์เกี่ยวข้องกับพระบัญญัติแผ่นแรกและเป็นของพระเจ้าเท่านั้น สุดท้าย

วันบริสุทธิ์ที่ตั้งขึ้นเพื่อธรรมิกชนซึ่งเราได้ยกเลิกนั้น มีสิ่งไร้เหตุผลและไร้ประโยชน์อยู่มาก
และไม่ควรถูกยอมรับ ในขณะเดียวกัน

เรายอมรับว่าการระลึกถึงธรรมิกชนในเวลาและสถานที่ที่เหมาะสม

ควรถูกแนะนำแก่ประชาชนอย่างเป็นประโยชน์ในคำเทศนา

และแบบอย่างบริสุทธิ์ของธรรมิกชนควรถูกนำเสนอเพื่อให้ทุกคนเอาอย่าง

การอดอาหาร

ยิ่งคริสตจักรของพระคริสต์กล่าวโทษการกินดื่มเกินควร ความเมามาย ราคะทุกชนิด

และความไม่รู้จกยับยั้งชั่งใจอย่างจริงจังเพียงใด

คริสตจักรก็ยิ่งแนะนำการอดอาหารแบบคริสเตียนแก่เราอย่างหนักแน่นเพียงนั้น

เพราะการอดอาหารไม่ใช่อะไรอื่นนอกจากการงดเว้นและความพอดีของผู้ยำเกรงพระเจ้า เป็นวินัย การดูแล และการฝึกกายของเรา ซึ่งกระทำตามความจำเป็นในเวลานั้น โดยสิ่งนี้เราถ่อมตนต่อพระเจ้า และตัดเชื้อเพลิงของเนื้อหนังออก เพื่อเนื้อหนังจะยอมเชื่อฟังพระวิญญาณด้วยความเต็มใจและง่ายขึ้น ดังนั้น ผู้ที่ไม่ใส่ใจสิ่งเหล่านี้จึงไม่ได้อดอาหาร แต่เพียงจินตนาการว่าตนอดอาหาร

หากเขากินให้อิ่มท้องวันละครั้ง และในเวลาหนึ่งที่กำหนดไว้งดอาหารบางชนิด

โดยคิดว่าเมื่อทำงานนี้แล้วตนเป็นที่พอพระทัยพระเจ้าและทำสิ่งดี

การอดอาหารเป็นเครื่องช่วยคำอธิษฐานของธรรมิกชนและคุณธรรมทั้งปวง

แต่ดังที่เห็นในหนังสือผู้เผยพระวจนะ การอดอาหารของชาวยิวที่อดจากอาหารแต่ไม่อดจากความชั่ว ไม่เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า

คำอธิบาย: “การอดอาหาร” ในที่นี้ไม่ได้เป็นวิธีทำให้มนุษย์มีความชอบธรรมต่อพระเจ้า แต่เป็นการฝึกตนด้วยความถ่อมใจ เพื่ออธิษฐานและรับใช้พระเจ้าอย่างตั้งใจยิ่งขึ้น

การอดอาหารสาธารณะและส่วนตัว

การอดอาหารมีทั้งสาธารณะและส่วนตัว

ในสมัยโบราณมีการถืออดอาหารสาธารณะในยามภัยพิบัติและความทุกข์ยากของคริสตจักร

พวกเขางดอาหารทั้งหมดจนถึงเวลาเย็น และใช้เวลานั้นทั้งหมดในการอธิษฐานบริสุทธิ์

การนมัสการพระเจ้า และการกลับใจ การอดอาหารเช่นนี้แทบไม่ต่างจากการไว้วางใจ

และมีการกล่าวถึงบ่อยในผู้เผยพระวจนะ โดยเฉพาะในโยเอลบทที่ 2

การอดอาหารเช่นนี้ควรถูกถือในปัจจุบันเมื่อคริสตจักรอยู่ในความทุกข์

การอดอาหารส่วนตัวถูกกระทำโดยเราแต่ละคน เมื่อเขารู้สึกว่าตนถูกดึงออกจากพระวิญญาณ

เพราะในลักษณะนี้เขาตัดเชื้อเพลิงของเนื้อหนังออก

ลักษณะของการอดอาหาร

การอดอาหารทุกอย่างควรเกิดจากจิตใจที่เสรีและเต็มใจ และจากความถ่อมใจแท้

ไม่ใช่แสสร้งเพื่อได้รับคำชมเชยหรือความโปรดปรานจากมนุษย์

ยิ่งไม่ใช่เพื่อให้คนหนึ่งปรารถนาจะได้ความชอบธรรมด้วยการอดอาหาร

แต่ให้ทุกคนอดอาหารเพื่อจุดประสงค์นี้ คือเพื่อเขาจะตัดเชื้อเพลิงของเนื้อหนังออก

เพื่อจะรับใช้พระเจ้าอย่างกระตือรือร้นยิ่งขึ้น

เทศกาลมหารบร

การอดอาหารในช่วงมหาพรตมีพยานจากคริสตจักรโบราณ แต่ไม่มีเลยในงานเขียนของอัครทูต ดังนั้นจึงไม่ควรและไม่อาจถูกบังคับต่อผู้สืบทอด

เป็นที่แน่นอนว่าในอดีตมีรูปแบบและธรรมเนียมการอดอาหารหลากหลาย ดังนั้น อีเรเนอัส ผู้เขียนโบราณมากคนหนึ่งกล่าวว่า “บางคนคิดว่าควรถืออดอาหารเพียงวันเดียว บางคนสองวัน บางคนมากกว่านั้น และบางคนสี่สัปดาห์ ความหลากหลายในการถืออดอาหารนี้ไม่ได้เริ่มในยุคของเรา แต่มีมาก่อนเรานานแล้ว โดยผู้ที่ข้าพเจ้าคิดว่าไม่ได้รักษาสິลที่ไว้ตั้งแต่ต้นอย่างเรียบง่าย แต่ภายหลังตกไปสู่ธรรมเนียมอื่น ไม่ว่าจะเพราะความประมาทหรือความไม่รู้” ยิ่งกว่านั้น โสกราตีสนักประวัติศาสตร์กล่าวว่า “เพราะไม่พบข้อความโบราณเกี่ยวกับเรื่องนี้ ข้าพเจ้าคิดว่าอัครทูตปล่อยเรื่องนี้ไว้แก่ดุลยพินิจของแต่ละคน เพื่อทุกคนจะทำการที่ดีได้โดยไม่มี ความกลัวหรือการบังคับ”

การเลือกอาหาร

บัดนี้ เกี่ยวกับการเลือกอาหาร เราคิดว่าในการอดอาหาร ควรปฏิเสธทุกสิ่งต่อเนื้อหนังที่ทำให้เนื้อหนังหยิ่งยโสยิ่งขึ้น เป็นที่พึงพอใจอย่างมากแก่เนื้อหนัง และปลุกเร้าความปรารถนา ไม่ว่าจะเป็นปลา เนื้อ เครื่องเทศ อาหารโอชะ หรือเหล้าองุ่นชั้นดี ยิ่งกว่านั้น เราเห็นว่าสิ่งทรงสร้างทั้งสิ้นของพระเจ้าถูกสร้างขึ้นเพื่อการใช้และรับใช้มนุษย์ ทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างนั้นดี และควรใช้โดยไม่เลือกปฏิบัติในความยำเกรงพระเจ้าและด้วยความพอดีที่เหมาะสม เพราะอัครทูตกล่าวว่า “สำหรับคนบริสุทธิ์ ทุกสิ่งก็บริสุทธิ์” และอีกว่า “จงกินทุกสิ่งที่ยขายในตลาดเนื้อโดยไม่ต้องถามเพราะเห็นแก่จิตสำนึก” อัครทูตคนเดียวกันเรียกคำสอนของผู้ที่สอนให้งดเว้นจากเนื้อสัตว์ว่า “คำสอนของมาร” เพราะ “พระเจ้าทรงสร้างอาหารไว้ให้ผู้ที่เชื่อและรู้ความจริงรับด้วยการขอบพระคุณ เพราะทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างนั้นดี และไม่มีสิ่งใดควรถูกปฏิเสธ หากรับด้วยการขอบพระคุณ” อัครทูตคนเดียวกันในจดหมายถึงชาวโคโลสสีเตือนผู้ที่ต้องการได้ชื่อว่าบริสุทธิ์โดยการงดเว้นอย่างเกินควร

กลุ่มคำสอนผิด

ดังนั้น เราไม่เห็นชอบอย่างสิ้นเชิงกับพวกทาเทียน พวกเอนคราไทต์ และสาวกทั้งปวงของยูสทาส ซึ่งสังคายนากรุงเกรียถูกเรียกประชุมเพื่อต่อต้านพวกเขา

บทที่ 25 ว่าด้วยการสอนคำสอน และการปลอมโยนกับเยียมเยียนผู้ป่วย

เยาชนต้องได้รับการสั่งสอนในความยำเกรงพระเจ้า

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกำชับประชากรโบราณของพระองค์ให้เอาใจใส่อย่างยิ่ง เพื่อให้เยาชนได้รับการสั่งสอนอย่างเหมาะสมตั้งแต่วัยเด็ก ยิ่งกว่านั้น พระองค์ทรงบัญชาอย่างชัดเจนในธรรมบัญญัติให้พวกเขาสอนเยาชน

และให้อธิบายความล้าลึกของพิธีศีล บัดนี้

เนื่องจากเป็นที่รู้จักกันดีจากงานเขียนของผู้ประกาศข่าวประเสริฐและอัครทูตว่า พระเจ้าไม่ทรงห่วงใยเยาวชนของประชากรใหม่พระองค์น้อยไปกว่าเดิม เมื่อพระองค์ทรงเป็นพยานอย่างเปิดเผยและตรัสว่า “จงให้เด็กเล็ก ๆ มาหาเรา เพราะอาณาจักรสวรรค์เป็นของคนเช่นนี้”

ศิษยาภิบาลของคริสตจักรจึงกระทำอย่างฉลาดที่สุดเมื่อพวกเขาสอนคำสอนแก่เยาวชนตั้งแต่เนิ่น ๆ และอย่างเอาใจใส่ วางพื้นฐานแรกของความเชื่อ และสอนหลักเบื้องต้นของศาสนาของเราอย่างสัตย์ซื่อ โดยอธิบายพระบัญญัติสิบประการ หลักข้อเชื่ออัครทูต คำอธิษฐานขององค์พระผู้เป็นเจ้า และหลักคำสอนเรื่องพิธีศีล พร้อมหลักการและหัวข้อสำคัญอื่น ๆ ของศาสนาของเรา ในเรื่องนี้ ให้คริสตจักรแสดงความเชื่อและความขยันหมั่นเพียรในการนำเด็ก ๆ มารับการสอนคำสอน ด้วยความปรารถนาและความยินดีที่จะให้บุตรหลานของตนได้รับการสั่งสอนอย่างดี

การเยี่ยมเยียนผู้ป่วย

เนื่องจากมนุษย์ไม่เคยเผชิญการทดลองที่หนักหน่วงกว่าตอนที่ถูความอ่อนแอครอบงำ เจ็บป่วย และอ่อนกำลังด้วยโรคของทั้งจิตวิญญาณและร่างกาย แน่แน่นอนว่าไม่มีเวลาใดเหมาะสมกว่าสำหรับศิษยาภิบาลของคริสตจักรที่จะเฝ้าดูแลสวัสดิภาพของฝูงแกะอย่างเอาใจใส่มากกว่าช่วงโรคภัยและความอ่อนแอเช่นนั้น ดังนั้นให้พวกเขาเยี่ยมผู้ป่วยโดยเร็ว และให้ผู้ป่วยเรียกพวกเขาในเวลาที่เหมาะสม หากสถานการณ์จำเป็น ให้พวกเขาไปลอบโยนและยืนยันผู้ป่วยในความเชื่อแท้ แล้วเสริมกำลังพวกเขาต่อข้อเสนอนั้นอันตรรายของซาตาน พวกเขาควรอธิษฐานเพื่อผู้ป่วยในบ้าน และหากจำเป็น ควรมีคำอธิษฐานเพื่อผู้ป่วยในการประชุมสาธารณะด้วย และควรดูแลให้พวกเขาจากชีวิตนี้ไปอย่างมีความสุข เรากล่าวไว้ข้างต้นแล้วว่าเราไม่เห็นชอบกับการเยี่ยมผู้ป่วยแบบฝ่ายโรมพร้อมพิธีเจิมสุดท้าย เพราะเป็นสิ่งที่ไร้เหตุผลและไม่ได้รับการรับรองโดยพระคัมภีร์ตามสารบบ

บทที่ 26 ว่าด้วยการฝังศพของผู้สัตย์ซื่อ การดูแลที่ควรมีต่อผู้ตาย ว่าด้วยแดนชำระ และการปรากฏของวิญญาณ

การฝังร่างกาย

เนื่องจากร่างกายของผู้สัตย์ซื่อเป็นพระวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งเราเชื่ออย่างแท้จริงว่าจะฟื้นขึ้นอีกในวันสุดท้าย พระคัมภีร์จึงบัญชาให้มอบร่างกายเหล่านั้นลงสู่ดินอย่างมีเกียรติและปราศจากความมกมาย อีกทั้งให้กล่าวถึงธรรมิกชนผู้ล่วงลับในองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างมีเกียรติ และให้แสดงหน้าที่แห่งความรักในครอบครัวต่อผู้ที่เหลืออยู่ คือหญิงม่ายและลูกกำพร้าของพวกเขา เราไม่สอนว่าต้องมีการดูแลอื่นใดเพื่อผู้ตาย ดังนั้น เราไม่เห็นชอบอย่างยิ่งกับพวกชินิกที่ละเลยร่างกายของผู้ตาย

หรือโยนร่างเหล่านั้นลงดินอย่างประมาทและดูหมิ่นที่สุด โดยไม่กล่าวคำดีใด ๆ ถึงผู้ล่วงลับ และไม่ใส่ใจแม้แต่หน่อยต่อผู้ที่พวกเขาทิ้งไว้เบื้องหลัง

การดูแลผู้ตาย

ในอีกด้านหนึ่ง เราไม่เห็นชอบกับผู้ที่เอาใจใส่ผู้ตายมากเกินไปและอย่างไรเหตุผล

ผู้ที่คร่ำครวญถึงผู้ตายเหมือนคนนอกศาสนา

แม้เราไม่ได้ตำหนิการโศกเศร้าอย่างพอดีซึ่งอัครทูตอนุญาตไว้ใน 1 เธสะโลนิกา 4:13

เพราะเห็นว่าการไม่โศกเศร้าเลยเป็นสิ่งที่ไร้มนุษยธรรม และผู้ที่ประกอบพิธีเพื่อผู้ตาย

และพิมพ์คำอธิษฐานบางอย่างเพื่อค่าจ้าง

เพื่อโดยพิธีเหล่านี้จะปลดปล่อยคนที่ตนรักจากความทรมานที่พวกเขาจมอยู่หลังความตาย

แล้วคิดว่าตนสามารถปลดปล่อยพวกเขาได้ด้วยถ้อยคำเสกเป่าเช่นนั้น

สภาพของวิญญาณที่จากร่างกายไป

เราเชื่อว่าผู้สัจย์ชื่อ หลังจากความตายฝ่ายกาย ไปอยู่กับพระคริสต์โดยตรง

และดังนั้นไม่ต้องการคำสรรเสริญและคำอธิษฐานของคนเป็นเพื่อผู้ตาย หรือพิธีการของพวกเขา

เช่นเดียวกัน เราเชื่อว่าผู้ไม่เชื่อถูกโยนลงนรกทันที

ซึ่งไม่มีทางออกใดเปิดให้คนชั่วโดยพิธีการของคนเป็น

แดนชำระ

แต่สิ่งที่บางคนสอนเกี่ยวกับไฟแห่งแดนชำระนั้นขัดกับความเชื่อคริสเตียน คือ

“ข้าพเจ้าเชื่อในการอภัยบาป และชีวิตนิรันดร์” และขัดกับการชำระอันสมบูรณ์ผ่านพระคริสต์

และขัดกับพระวจนะเหล่านี้ของพระคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา คือ “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า

ผู้ที่ฟังคำของเราและเชื่อพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา ก็มีชีวิตนิรันดร์ และจะไม่เข้าสู่การพิพากษา

แต่ได้ผ่านพ้นจากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว” และอีกว่า “ผู้ที่อาบน้ำแล้วไม่จำเป็นต้องล้างอะไรอีก

นอกจากเท้า เขาสะอาดหมดทั้งตัว และพวกท่านก็สะอาดแล้ว”

การปรากฏของวิญญาณ

บัดนี้ เรื่องที่เล่ากันว่าวิญญาณหรือจิตวิญญาณของคนตายบางครั้งปรากฏแก่คนเป็น

และร้องขอให้พวกเขาทำหน้าที่บางอย่างเพื่อจะได้รับการปลดปล่อยนั้น

เรานับการปรากฏเหล่านั้นไว้ในบรรดาเรื่องเยาะเย้ย กลอุบาย และการหลอกลวงของมาร

ผู้ที่สามารถแปลงตนเป็นทูตสวรรค์แห่งความสว่างได้

จึงพยายามจะลบล้างความเชื่อแท้หรือทำให้ความเชื่อนั้นถูกสงสัย ในพันธสัญญาเดิม

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงห้ามการแสวงหาความจริงจากคนตาย และการติดต่อดังใด ๆ กับวิญญาณ ที่จริง

ตามที่ความจริงแห่งข่าวประเสริฐประกาศ

คนตะกละที่อยู่ในความทรมานถูกปฏิเสธไม่ให้กลับไปหาพี่น้องของตน

ดังที่พระดำรัสของพระเจ้าประกาศว่า “เขามีโมเสสและผู้เผยพระวจนะแล้ว ให้เขาฟังคนเหล่านั้นเถิด

ถ้าเขาไม่ฟังโมเสสและผู้เผยพระวจนะ แม้มีใครเป็นขึ้นจากตาย เขาก็จะไม่เชื่อ”

บทที่ 27 ว่าด้วยระเบียบพิธี พิธีกรรม และสิ่งที่ไม่เป็นสาระสำคัญ

พิธีกรรมและระเบียบพิธี

ครั้งหนึ่งประชากรโบราณได้รับพิธีกรรมบางอย่าง

เป็นเหมือนการสั่งสอนสำหรับผู้ที่ถูกเก็บไว้ภายใต้ธรรมบัญญัติ เหมือนอยู่ใต้ครุพีเลียงหรือผู้ดูแล

แต่เมื่อพระคริสต์ผู้ทรงปลดปล่อยเสด็จมาและธรรมบัญญัติถูกยกเลิก

เราผู้เชื่อจึงไม่อยู่ใต้ธรรมบัญญัติอีกต่อไป และพิธีกรรมเหล่านั้นก็หายไป

ด้วยเหตุนี้เหล่าอัครทูตจึงไม่ต้องการรักษาหรือรื้อฟื้นพิธีเหล่านั้นในคริสตจักรของพระคริสต์

ถึงขนาดที่พวกเขาเป็นพยานอย่างเปิดเผยว่าไม่ต้องการวางภาระใด ๆ บนคริสตจักร ดังนั้น

เราคงดูเหมือนกำลังนำและรื้อฟื้นลัทธิยิวเข้ามา

หากเราจะเพิ่มพิธีกรรมและระเบียบพิธีในคริสตจักรของพระคริสต์ตามธรรมเนียมในคริสตจักรโบราณ ด้วยเหตุนี้ เราไม่เห็นชอบเลยกับความเห็นของผู้ที่คิดว่าคริสตจักรของพระคริสต์ต้องถูกควบคุมไว้ด้วยระเบียบพิธีมากมายต่าง ๆ ราวกับเป็นการฝึกฝนบางอย่าง เพราะถ้าเหล่าอัครทูตไม่ต้องการวางพิธีกรรมหรือระเบียบพิธีซึ่งพระเจ้าทรงแต่งตั้งไว้บนประชากรคริสเตียน

แล้วใครเล่าที่มีสติสมบูรณ์จะกล้ายึดเยียดสิ่งประดิษฐ์ของมนุษย์ให้พวกเขา

ยิ่งจำนวนระเบียบพิธีในคริสตจักรเพิ่มมากขึ้นเท่าใด ก็ยิ่งลดทอนเสรีภาพคริสเตียน

อีกทั้งลดทอนพระคริสต์และความเชื่อในพระองค์มากเท่านั้น ตราบใดที่ประชาชนแสวงหาสิ่งต่าง ๆ

ในพิธีกรรม ซึ่งพวกเขาควรแสวงหาในพระบุตรองค์เดียวของพระเจ้า คือพระเยซูคริสต์ ผ่านความเชื่อ

ดังนั้น ระเบียบพิธีเพียงไม่กี่อย่างที่พอดีและเรียบง่าย ซึ่งไม่ขัดกับพระวจนะของพระเจ้า

ก็เพียงพอสำหรับผู้ยาเกรงพระเจ้า

ความหลากหลายของระเบียบพิธี

หากพบระเบียบพิธีที่แตกต่างกันในคริสตจักรทั้งหลาย

อย่าให้ใครคิดด้วยเหตุนี้ว่าคริสตจักรเหล่านั้นไม่เห็นพ้องกัน โสกราตีสกล่าวว่า

“เป็นไปได้ที่จะรวบรวมระเบียบพิธีทั้งหมดของคริสตจักรทั่วเมืองและประเทศต่าง ๆ

ไว้เป็นลายลักษณ์อักษร ไม่มีศาสนาใดถือระเบียบพิธีเหมือนกัน

แม้จะยึดคำสอนเดียวกันเกี่ยวกับสิ่งเหล่านั้น

เพราะผู้ที่มีความเชื่อเดียวกันก็ยิ่งแตกต่างกันในเรื่องระเบียบพิธี” โสกราตีสกล่าวไว้เพียงเท่านั้น

และเราในปัจจุบัน

แม้มีระเบียบพิธีต่างกันในคริสตจักรของเราในการประกอบพระกระยาหารมื้อบริสุทธิ์และในบางเรื่องอื่น ๆ

แต่ก็ไม่ได้แตกต่างกันในหลักคำสอนและความเชื่อ

และความเป็นหนึ่งเดียวกับสามัคคีธรรมของคริสตจักรของเราก็ไม่ได้ถูกฉีกขาดด้วยเหตุนี้

เพราะคริสตจักรทั้งหลายใช้เสรีภาพของตนในระเบียบพิธีเช่นนี้เสมอมา

เนื่องจากเป็นสิ่งที่ไม่เป็นสาระสำคัญ เราก็ทำเช่นเดียวกันในวันนี้

สิ่งที่ไม่เป็นสาระสำคัญ

แต่ในเวลาเดียวกัน เราเตือนทุกคนให้ระวัง ไม่ให้ถือว่าสิ่งที่แท้จริงแล้วไม่ใช่เรื่องไม่เป็นสาระสำคัญ เป็นเรื่องไม่เป็นสาระสำคัญ เช่น

บางคนเคยถือว่ามิสซาและการใช้รูปเคารพในสถานนมัสการเป็นสิ่งที่ไม่เป็นสาระสำคัญ

เจอโรมเขียนถึงออกัสตินว่า “สิ่งที่ไม่เป็นสาระสำคัญ คือสิ่งที่ไม่ดีและไม่ชั่ว

ดังนั้นไม่ว่าท่านจะทำหรือไม่ทำ ท่านก็ไม่เป็นคนชอบธรรมหรือไม่ชอบธรรมเพราะสิ่งนั้น” ดังนั้น

เมื่อสิ่งที่ไม่เป็นสาระสำคัญถูกบิดให้กลายเป็นเรื่องของการสารภาพความเชื่อ

สิ่งเหล่านั้นก็หยุดเป็นเรื่องเสรี ดังที่เปาโลแสดงว่า คนหนึ่งกินเนื้อได้โดยชอบ

หากไม่มีใครเตือนเขาว่าเนื้อนั้นถูกถวายแก่รูปเคารพ เพราะถ้ามีการเตือนเช่นนั้น การกินก็ไม่ชอบ

เนื่องจากผู้ที่กินดูเหมือนรับรองการไหว้รูปเคารพด้วยการกินนั้น

บทที่ 28 ว่าด้วยทรัพย์สินของคริสตจักร

ทรัพย์สินของคริสตจักรและการใช้ที่ถูกต้อง

คริสตจักรของพระคริสต์มีทรัพย์สินด้วยความเอื้อเพื่ออันกว้างขวางของเจ้านาย

และด้วยความเอื้อเพื่อของผู้สัจย์ซื่อที่มอบทรัพย์สินของตนแก่คริสตจักร

เพราะคริสตจักรจำเป็นต้องมีทรัพยากรเช่นนี้

และตั้งแต่โบราณก็มีทรัพยากรสำหรับการรักษาสิ่งจำเป็นของคริสตจักร บัดนี้

การใช้ทรัพย์สินของคริสตจักรอย่างแท้จริง ทั้งในอดีตและปัจจุบัน

คือเพื่อสนับสนุนการสอนในโรงเรียนและในการประชุมทางศาสนา พร้อมทั้งการนมัสการ ระเบียบพิธี

และอาคารทั้งปวงของคริสตจักร สดุดี เพื่อสนับสนุนครู นักเรียน และผู้ใช้ พร้อมสิ่งจำเป็นอื่น ๆ

และโดยเฉพาะเพื่อช่วยเหลือและบรรเทาคนยากจน

การบริหารจัดการ

ยิ่งกว่านั้น ควรเลือกคนที่ยำเกรงพระเจ้าและมีปัญญา เป็นที่รู้จักในด้านการบริหารกิจการครัวเรือน

ให้บริหารทรัพย์สินของคริสตจักรอย่างเหมาะสม

การใช้ทรัพย์สินของคริสตจักรอย่างผิด

แต่หากโดยเหตุร้าย หรือโดยความกล้าอันผิด ความไม่รู้ หรือความโลภของบางคน

ทรัพย์สินของคริสตจักรถูกใช้ผิด

ก็ต้องนำกลับคืนสู่การใช้ที่บริสุทธิ์โดยคนที่ยำเกรงพระเจ้าและมีปัญญา เพราะไม่ควรมองข้ามการใช้ผิด

ซึ่งเป็นการหลอกลวงบริสุทธิ์อย่างร้ายแรงที่สุด ดังนั้น

เราสอนว่าโรงเรียนและสถาบันที่ถูกทำให้เสื่อมเสียในหลักคำสอน การนมัสการ และศีลธรรม

ต้องได้รับการปฏิรูป และการบรรเทาคนยากจนต้องถูกจัดการอย่างรับผิดชอบ มีปัญญา และด้วยความสัตย์จริง

บทที่ 29 ว่าด้วยการอยู่เป็นโสด การสมรส และการจัดการครัวเรือน

ผู้ที่อยู่เป็นโสด

ผู้ที่ได้รับของประทานแห่งการอยู่เป็นโสดจากสวรรค์
จนมีใจหรือทั้งจิตวิญญาณบริสุทธิ์และรู้จักบังคับตน และไม่เร่าร้อนด้วยราคะ
ให้พวกเขารับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้าในฐานะการทรงเรียกนั้น
ตราบเท่าที่พวกเขารู้สึกว่าตนได้รับของประทานจากพระเจ้านั้น และอย่ายกตนเหนือผู้อื่น
แต่ให้รับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างต่อเนื่องด้วยความเรียบง่ายและความถ่อมใจ
เพราะคนเช่นนี้เหมาะกว่าที่จะเอาใจใส่สิ่งของพระเจ้า
มากกว่าผู้ที่ถูกรบกวนด้วยกิจส่วนตัวของครอบครัว แต่หากของประทานนั้นถูกนำไป
และพวกเขารู้สึกถึงความร้อนรนอยู่เสมอ ก็ให้พวกเขาระลึกถึงคำของอัครทูตว่า “แต่งงานก็ดีกว่าร้อนรน”

การสมรส

การสมรส ซึ่งเป็นยารักษาความไม่รู้จักบังคับตน และเป็นความรู้จักบังคับตนนั่นเอง
ถูกตั้งขึ้นโดยองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าเอง ผู้ทรงอวยพรอย่างล้นเหลือ
และทรงประสงค์ให้ชายและหญิงผูกพันกันอย่างแยกไม่ได้
และอยู่ร่วมกันในความรักและความสอดคล้องอย่างสมบูรณ์ ด้วยเหตุนี้เรารู้ว่าอัครทูตกล่าวว่า
“จงให้การสมรสเป็นที่นับถือในหมู่คนทั้งปวง และอย่าให้เตียงสมรสเป็นมลทิน” และอีกว่า
“ถ้าหญิงสาวแต่งงาน นางก็ไม่ได้ทำบาป”

กลุ่มคำสอนผิด

ดังนั้น เรากล่าวโทษการมีภรรยาหลายคน และผู้ที่กล่าวโทษการแต่งงานครั้งที่สอง

ควรทำการสมรสอย่างไร

เราสอนว่าการสมรสควรกระทำอย่างถูกต้องตามกฎหมายในความยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้า
และไม่ขัดต่อกฎหมายที่ห้ามความสัมพันธ์ทางสายเลือดบางระดับ
เพื่อไม่ให้การสมรสเป็นการร่วมประเวณีระหว่างญาติใกล้ชิด
ให้การสมรสเกิดขึ้นด้วยความยินยอมของบิดามารดา หรือผู้ที่ทำหน้าที่แทนบิดามารดา
และเหนือสิ่งอื่นใด เพื่อจุดประสงค์ที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตั้งการสมรสไว้ ยิ่งกว่านั้น
ให้คู่สมรสรักษาการสมรสไว้อย่างบริสุทธิ์ ด้วยความสัตย์ซื่อสูงสุด ความยำเกรงพระเจ้า ความรัก
และความบริสุทธิ์ของผู้ที่ผูกพันกัน ดังนั้นให้พวกเขาระวังการทะเลาะ การแตกแยก ราคะ
และการล่วงประเวณี

ศาลว่าด้วยการสมรส

ให้มีศาลที่ถูกต้องตามกฎหมายในคริสตจักร และมีผู้พิพากษาบริสุทธิ์ที่จะดูแลเรื่องการสมรส
ปราบปรามความไม่บริสุทธิ์และความน่าอับอายทั้งปวง
และให้ข้อพิพาทเกี่ยวกับการสมรสได้รับการตัดสินต่อหน้าพวกเขา

การเลี้ยงดูบุตร

บุตรควรถูกเลี้ยงดูโดยบิดามารดาในความยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้า
และบิดามารดาควรจัดหาให้บุตรของตน โดยระลึกถึงคำของอัครทูตว่า
“ถ้าผู้ใดไม่เลี้ยงดูญาติพี่น้องของตน โดยเฉพาะคนในครอบครัวของตน
ผู้นั้นก็ปฏิเสธความเชื่อและเลวกว่าคนไม่เชื่อ”
แต่โดยเฉพาะพวกเขาควรสอนอาชีพหรือวิชาชีพที่สุจริตแก่บุตร เพื่อบุตรจะเลี้ยงตนเองได้
พวกเขาควรกันบุตรจากความเกียจคร้าน และในทุกสิ่งเหล่านี้ปลูกฝังความเชื่อแท้ในพระเจ้าในตัวบุตร
เพื่อไม่ให้เพราะขาดความไว้วางใจ หรือเพราะมั่นใจเกินไป หรือเพราะความโลภสกปรก
พวกเขากลายเป็นคนเสเพลและไม่ประสบความสำเร็จ

เป็นที่แน่นอนที่สุดว่า
งานที่บิดามารดาทำด้วยความเชื่อแท้ในหน้าที่ครัวเรือนและการจัดการบ้านของตนนั้น
เป็นงานบริสุทธิ์และเป็นงานดีอย่างแท้จริงในสายพระเนตรของพระเจ้า
งานเหล่านี้เป็นที่พอพระทัยพระเจ้าไม่น้อยไปกว่าคำอธิษฐาน การอดอาหาร และการให้ทาน
เพราะอัครทูตสอนเช่นนี้ในจดหมายของเขา โดยเฉพาะในจดหมายถึงทิโมธีและทิตัส
และร่วมกับอัครทูตคนอื่นๆ เราเน้นคำสอนของผู้ที่ห้ามการสมรส
หรือโจมตีอย่างเปิดเผยหรือบ่อนทำลายอย่างอ้อม ๆ ว่าการสมรสไม่บริสุทธิ์และไม่สะอาด
ไว้ในหมู่คำสอนของมาร

เรายังรังเกียจชีวิตโสดที่ไม่บริสุทธิ์ ราคะลับและเปิดเผย
และการผิดประเวณีของคนหน้าซื่อใจคดที่แสวงว่ารู้จักบังคับตน
ทั้งที่พวกเขาไร้การบังคับตนยิ่งกว่าคนทั้งปวง พระเจ้าจะทรงพิพากษาคนเหล่านี้ทั้งหมด
เราไม่ได้ตำหนิทรัพย์สินสมบัติหรือคนมั่งคั่ง หากพวกเขายำเกรงพระเจ้าและใช้ทรัพย์สินสมบัติอย่างดี
แต่เราปฏิเสธกลุ่มอัครทูตเทียม เป็นต้น

บทที่ 30 ว่าด้วยผู้ปกครองบ้านเมือง

ผู้ปกครองบ้านเมืองมาจากพระเจ้า

ผู้ปกครองบ้านเมืองทุกชนิดถูกตั้งขึ้นโดยพระเจ้าเองเพื่อสันติภาพและความสงบของมนุษยชาติ
และดังนั้นควรมีตำแหน่งสำคัญในโลก หากผู้ปกครองบ้านเมืองต่อต้านคริสตจักร
เขาอาจขัดขวางและรบกวนคริสตจักรอย่างมาก

แต่หากเขาเป็นมิตรและแม่กระทั่งเป็นสมาชิกของคริสตจักร

เขาก็เป็นสมาชิกที่มีประโยชน์และยอดเยี่ยมที่สุด

ผู้สามารถทำประโยชน์แก่คริสตจักรอย่างมากและช่วยเหลือคริสตจักรได้ดีที่สุด

หน้าที่ของผู้ปกครองบ้านเมือง

หน้าที่สำคัญที่สุดของผู้ปกครองบ้านเมืองคือทำให้เกิดและรักษาสันติภาพกับความสงบเรียบร้อยสาธารณะ
แน่นอนว่าเขาจะทำได้สำเร็จที่สุดเมื่อเขายำเกรงพระเจ้าและนับถือศาสนาอย่างแท้จริง กล่าวคือ
เมื่อเขาส่งเสริมการเทศนาความจริงและความเชื่อบริสุทธิ์ตามแบบอย่างของกษัตริย์และเจ้านายผู้บริสุทธิ์
ที่สุดของประชากรขององค์พระผู้เป็นเจ้า ถอนรากคำเท็จและความมั่งงายทั้งปวง
พร้อมทั้งความอธรรมและการไหว้รูปเคารพทั้งสิ้น และปกป้องคริสตจักรของพระเจ้า
แน่นอนว่าเราสอนว่าการดูแลศาสนาเป็นหน้าที่โดยเฉพาะของผู้ปกครองบ้านเมืองที่บริสุทธิ์

ดังนั้น ให้เขาถือพระวจนะของพระเจ้าไว้ในมือ และระวังไม่ให้มีสิ่งใดที่ขัดกับพระวจนะนั้นถูกสอน
เช่นเดียวกัน ให้เขาปกครองประชาชนที่พระเจ้าทรงมอบหมายแก่เขาด้วยกฎหมายที่ดีซึ่งทำขึ้นตามพระ
วจนะของพระเจ้า และให้เขารักษาพวกเขาไว้ในวินัย หน้าที่ และการเชื่อฟัง
ให้เขากระทำการพิพากษาด้วยการตัดสินอย่างซื่อตรง อย่าเลือกหน้าผู้ใดหรือรับสินบน
ให้เขาปกป้องหญิงม่าย ลูกกำพร้า และผู้ทุกข์ยาก ให้เขาลงโทษและแม่กระทั่งขับไล่อาชญากร
ผู้หลอกลวง และคนป่าเถื่อน เพราะเขาไม่ได้ถือดาบไว้โดยเปล่าประโยชน์

ดังนั้น ให้เขาซักถามของพระเจ้านี้ต่อสู้กับผู้ทำชั่วทั้งปวง ผู้ก่อการจลาจล ขโมย ฆาตกร ผู้กดขี่
ผู้หมิ่นพระเจ้า ผู้สาบานเท็จ และทุกคนที่พระเจ้าทรงบัญชาให้เขาลงโทษและแม่กระทั่งประหารชีวิต
ให้เขาปราบปรามพวกนอกรีตที่ชั่วร้าย ซึ่งเป็นพวกนอกรีตอย่างแท้จริง
ผู้ไม่หยุดหมิ่นพระบารมีของพระเจ้า และก่อความวุ่นวาย แม่กระทั่งทำลายคริสตจักรของพระเจ้า

สงคราม

หากจำเป็นต้องรักษาความปลอดภัยของประชาชนด้วยสงคราม

ให้เขาทำสงครามในพระนามของพระเจ้า

โดยมีเงื่อนไขว่าเขาได้แสวงหาสันติภาพด้วยทุกวิถีทางที่เป็นไปได้ก่อนแล้ว

และไม่สามารถช่วยประชาชนของตนให้ปลอดภัยด้วยวิธีอื่นนอกจากสงคราม

และเมื่อผู้ปกครองบ้านเมืองทำสิ่งเหล่านี้ด้วยความเชื่อ

เขาก็รับใช้พระเจ้าด้วยงานเหล่านั้นเองซึ่งเป็นงานดีอย่างแท้จริง และได้รับพระพรจากองค์พระผู้เป็นเจ้า

เรากล่าวโทษพวกอนาแบปติสต์ที่ปฏิเสธว่าคริสเตียนอาจดำรงตำแหน่งผู้ปกครองบ้านเมืองได้

และปฏิเสธด้วยว่าคนหนึ่งอาจถูกผู้ปกครองบ้านเมืองประหารชีวิตอย่างยุติธรรมได้

หรือผู้ปกครองบ้านเมืองอาจทำสงครามได้ หรือควรให้คำสาบานต่อผู้ปกครองบ้านเมือง

และเรื่องทำนองนี้

หน้าที่ของผู้ยุติการปกครอง

เพราะพระเจ้าทรงประสงค์จะทำให้ความพลอดภัยของประชากรของพระองค์เกิดขึ้นผ่านผู้ปกครองบ้านเมือง ซึ่งพระองค์ประทานแก่โลกให้เป็นเหมือนบิดา ดังนั้นผู้อยู่ใต้การปกครองทั้งปวงจึงได้รับพระบัญชาให้ยอมรับพระคุณของพระเจ้าในผู้ปกครองบ้านเมือง

ดังนั้นให้พวกเขาให้เกียรติและเคารพผู้ปกครองบ้านเมืองในฐานะผู้รับใช้ของพระเจ้า ให้พวกเขารักเขา สนับสนุนเขา และอธิษฐานเผื่อเขาเหมือนบิดาของตน

และให้เชื่อฟังคำสั่งที่ยุติธรรมและเป็นธรรมทั้งปวงของเขา สุดท้าย ให้พวกเขาจ่ายอากร ภาษี และค่าธรรมเนียมอื่น ๆ ทั้งปวงอย่างสัตย์ซื่อและเต็มใจ

และหากความพลอดภัยสาธารณะของประเทศและความยุติธรรมเรียกร้อง และผู้ปกครองบ้านเมืองจำเป็นต้องทำสงคราม ก็ให้พวกเขาแม้แต่สละชีวิตและหลังเลือดของตนเพื่อความพลอดภัยสาธารณะและเพื่อผู้ปกครองบ้านเมือง

และให้พวกเขาทำเช่นนั้นในพระนามของพระเจ้าอย่างเต็มใจ กล้าหาญ และยินดี

เพราะผู้ที่ต่อต้านผู้ปกครองบ้านเมืองยั่วยุพระพิโรธอันรุนแรงของพระเจ้าต่อตนเอง

กลุ่มคำสอนผิดและการกบฏ

ดังนั้น เรากล่าวโทษทุกคนที่ดูหมิ่นผู้ปกครองบ้านเมือง ได้แก่ ผู้กบฏ ศัตรูของรัฐ คนชั่วที่ก่อความวุ่นวาย และท้ายที่สุด ทุกคนที่ปฏิเสธอย่างเปิดเผยหรืออย่างเจ้าเล่ห์ที่จะทำหน้าที่ใดก็ตามที่ตนเป็นหนี้

เราวิงวอนพระเจ้า พระบิดาผู้ทรงเมตตายิ่งใหญ่ของเราในสวรรค์ ขอพระองค์ทรงอวยพรผู้ปกครองประชาชน อวยพรเรา และอวยพรประชากรทั้งสิ้นของพระองค์ ผ่านพระเยซูคริสต์

องค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดองค์เดียวของเรา ขอพระองค์ทรงได้รับคำสรรเสริญ พระสิริ และคำขอบพระคุณ ตลอดทุกยุคทุกสมัย อาเมน